EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN
și nestematele din Opar

Tantor Unabridged Classics

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN si nestematele din Opar

CAPITOLUL I

Belgian și arab

Locotenentul Albert Werper trebuia să mulțumească prestigiului numelui său, pe care-l dezonorase, faptul că scăpase atît ușor de pedeapsa de a fi dat afară din armată.

La început, chiar a fost prea mulțumit că în loc să fie dat în judecată consiliului de război, a fost trimis într-un post în Congo. Dar acum, după șase luni de monotonie, de izolare și singurătate apăsătoare, s-a produs în el o schimbare neașteptată.

Tînărul ofițer se gîndea necontenit la soarta lui tristă. Ziua întreagă era cuprins de o compătimire bolnăvicioasă pentru el însuși, ce sădise cu timpul, în mintea lui slabă și șovăitoare, o ură cumplită împotriva acelora care îl trimiseseră acolo, adică tocmai împotriva oamenilor cărora trebuia să le fie recunoscător că l-au salvat de la o degradare rușinoasă.

Regreta viaţa veselă din Bruxelles mai mult decît regretase vreodată greşelile ce l-au smuls din cea mai frumoasă şi mai plină de distracţii dintre capitalele Europei.

Dar cu cît treceau zilele, a ajuns să-şi concentreze ura împotriva reprezentantului din Congo al autorităţilor belgiene, asupra căpitanului care era comandantul lui.

Acest ofiţer era un om rece, tacitum, inspirînd prea puţină dragoste inferiorilor săi direcţi. Totuşi era respectat şi temut de soldaţii indigeni de sub comanda sa.

Werper obişnuia să stea ore întregi cu superiorul lui. Şedeau amîndoi pe veranda locuinţei lor comune, fumîndu-şi ţigările după cină, într-o tăcere pe care nici unul nu părea că are dorinţa să o întrerupă.

Ura fără nici un rost a locotenetului se transformase, în cele din urmă, într-o adevărată obsesie. Considera firea tăcută a căpitanului drept o atitudine voită de a-l înjosi pentru greşelile din trecut.

Îşi închipuia că superiorul său îl dispreţuia, aşa că se chinuia în sine, pînă cînd într-o seară, mania lui a luat formele unei nebunii furioase.

Mîngîindu-şi patul revolverului de la şold, ochii i s-au îngustat, iar sprîncenele i s-au curbat. În cele din urmă, nu a mai putut răbda şi a izbucnit.

– E ultima oară că mă mai insulţi! a strigat el, sărind în picioare. Sînt ofiţer şi nobil şi nu îţi voi mai suporta nimic fără a nu-ţi cere socoteală. Urîtule!

Căpitanul, cu o expresie de surpriză pe figură, s-a întorse către inferiorul său. Mai văzuse el oameni cuprinşi deodată de nebunia codrului: nebunia singurătăţii şi a neîncetatelor frămîntări de gînduri şi poate chiar atinşi puţin de friguri.

S-a sculat şi a întins o mînă, ca să o pună pe umărul celuilalt, avînd pe buze cuvinte liniştitoare, sfătuitoare, dar care nu au mai apucat să fie rostite vreodată.

Werper a considerat mişcarea superiorului său drept o încercare de a-l ataca. A ridicat revolverul la nivelul inimii căpitanului, astfel că acesta abia a făcut un pas, cînd Werper a apăsat pe trăgaci.

Fără să scoată măcar un geamăt, căpitanul s-a rostogolit pe pardoseala verandei; dar chiar în acea clipă a dispărut furia care a întunecat creierul lui Werper şi el a putut vedea fapta pe care o comisese în aceeaşi lumină cu care aveau să o vadă cei care urmau să fie chemaţi să-l judece.

A auzit strigăte din căsuţele unde erau soldaţii şi a văzut oameni alergînd în direcţia unde se afla el. Desigur că-l vor aresta, iar dacă nu-l vor ucide pe loc îl vor duce într-o altă localitate din Congo, unde un tribunal militar compus după toate rînduielile va face cu toată siguranţa acelaşi lucru, dar în mod legal.

Werper însă nu avea chef să moară. Niciodată nu dorise mai mult să trăiască decît în acest moment cînd şi-a pierdut dreptul de a trăi.

Oamenii se apropiau acum de el. Ce era de făcut?

Se uită împrejur, ca şi cum ar fi căutat motivul unei scuze plauzibile pentru crima pe care o săvîrşise. Dar nu a văzut decît corpul omului pe care-l împuşcase fără nici un motiv.

În disperare, s-a întors şi a fugit de soldaţii care veneau spre el. A străbătut în fugă curtea cazărmii, ţinînd revolverul strîns în mînă.

La poartă a fost oprit de o santinelă.

Werper nu a mai stat să discute cu acesta sau să uzeze de autoritatea gradului său, ci a ridicat revolverul fără nici o somaţie ca să îl împuşte pe negru, fără ca acesta să aibă vreo vină.

După cîteva clipe, fugarul a deschis poarta şi a dispărut în întunericul codrului, avînd grijă înainte să-şi însuşească, de la santinela ucisă, carabina şi cartuşiera acestuia.

Toată noaptea a fugit tot mai departe, mai adînc în inima junglei. Din cînd în cînd urletul vreunui leu îl făcea să se oprească, să asculte.

Ţinîndu-şi arma pregătită, cu cartuşe pe ţeavă, mergea înainte, avînd mai multă teamă de oamenii de care era urmărit decît de carnivorele sălbatice pe care le-ar fi putut întîlni.

Într-un tîrziu s-a luminat de ziuă, dar el tot mai continuă

să meargă. Nu simţea nici foame, nici sete, de spaima ce îi pricinuia gîndul că ar putea fi prins.

Nu s-a gîndit la nimic altceva decît la scăpare. Nu îndrăznea să se oprească pentru a se odihni sau să mănînce, pînă nu va mai fi nici o primejdie de urmărire

A mers aşa multă vreme, pînă cînd în cele din urmă, a căzut şi nu s-a mai putut ridica.

Nu ştia cît timp a alergat, nici nu încercă să afle. Cînd nu mai a putut să fugă, nu a ştiut că a ajuns la limita puterilor sale.

Sfîrşit de oboseală, şi-a pierdut cunoştinţa.

În starea aceasta a fost găsit de Ahmet Zec, banditul arab. Oamenii acestuia erau de părere să-l străpungă imediat cu suliţa pe acest inamic al neamului lor, însă Ahmet ţinea ca lucrurile să se petreacă într-un alt mod.

Mai întîi dorea să ia cîteva informaţii de la acest belgian. Era mai uşor, se gîndea el pe drept cuvînt, să pui mai întîi întrebări unui om şi după aceea să-l ucizi, decît invers.

A poruncit ca locotenentul Albert Werper să fie transportat în propriul său cort, iar doi robi să-l îndoape cu vin şi cu mîncare, pe rînd, în cantităţi mici, pînă cînd în sfîrşit prizonierul îşi veni în fire.

Cînd a deschis ochii, a văzut figuri străine de negri împrejurul lui, iar afară lîngă uşa cortului, silueta unui arab. Nicăieri nu se vedea uniforma soldaţilor săi.

Arabul de afară şi-a întoars capul şi văzîndu-l că a deschis ochii, a intrat în cort şi s-a apropiat.

– Eu sînt Ahmet Zec, a zis. Tu cine eşti şi ce cauţi în ţinuturile mele? Unde îţi sînt soldaţii?

Ahmet Zec! Werper deschise ochii mari, dar inima i s-a făcut cît un purice.

Era acum în ghiarele celui mai cunoscut dintre bandiţi, unul care îi ura pe toţi europenii, în special pe aceia care purtau uniforma Belgiei.

Forţele militare belgiene îi declaraseră război de mulţi ani atît lui, cît şi tribului său, dar fără nici un rezultat. Era un război fără cruţare şi dintr-o parte şi din cealaltă.

Dar Werper a văzut imediat, chiar în ura cea mare a acestui arab faţă de belgieni o rază de speranţă pentru el. Era şi el un fugar, scos de sub protecţia legilor. Deci amîndoi aveau cel puţin un interes comun.

Werper s-a hotărît să îşi joace ultima carte cît va putea mai bine.

– Am auzit de tine, răspunse el, dar de fapt te căutam. Ai mei îmi sînt acum duşmani şi îi urăsc. Chiar în momentul de faţă mă caută soldaţii mei, ca să mă ucidă. Am ştiut că îmi vei da ajutor, pentru că şi tu îi urăşti. În schimb, voi intra în serviciul tău. Sînt soldat vechi, ştiu să lupt bine, iar duşmanii tăi sînt şi ai mei.

Ahmet Zec îl privi pe european în tăcere. Prin creierul lui se perindau o mulţime de gînduri, din care cel dintîi era că necredinciosul minte.

Desigur însă că se putea prea bine să nu mintă, iar dacă spunea adevărul propunerea lui merita toata atenţia. Luptători nefiind niciodată destui, mai ales albi cu deprinderea şi cunoştinţele militare pe care le are un ofiţer.

Dar Ahmet Zec s-a încruntat şi inima lui Werper s-a strîns de spaimă. Werper nu îl cunoştea pe Ahmet Zec, care era în stare să se încrunte, atunci cînd altul ar fi zîmbit şi să zîmbească, atunci cînd altul s-ar fi încruntat.

– Dar dacă mă minţi? a zis arabul.

– Pune-mă la încercare, i-a răspuns Werper.

– Aşa-i, pot să te ucid oricînd. Dar ce mai vrei, pe lîngă viaţa ce ţi-o las, în schimbul serviciilor tale?

– La început numai hrană şi adăpost, a răspuns Werper. Mai tîrziu, dacă merit mai mult, putem ajunge uşor la o înţelegere.

Singura dorinţă a lui Werper în momentul acela era să-şi păstreze viaţa.

Au încheiat deci un acord şi locotenentul Albert Werper a intrat ca membru în banda de hoţi de fildeş şi de sclavi, de sub comanda faimosului bandit arab Ahmet Zec.

Luni întregi ofiţerul belgian a călărit împreună cu bandiţii. Se lupta alături de ei, cu un curaj sălbatic şi cu o cruzime la fel de mare ca şi a acestor disperaţi.

Ahmet Zec se uita la noul său recrut cu ochi de vultur şi cu o satisfacţie crescîndă. Încredere i-a sporit în acest om ceea ce reprezenta o independenţă mai mare de acţiune pentru Werper.

Încrederea tot mai mare pe care arabul o acorda belgianului a ajuns pînă acolo încît Ahmet Zec a găsit de cuviinţă să îi împărtăşească un plan pe care l-a conceput de multă vreme, dar pe care nu a avut niciodată prilejul să-l pună în aplicare.

Însă cu ajutorul unui european, toate s-ar fi putut duce mai uşor la îndeplinire. A început să discute cu Werper, pe ocolite.

– Ai auzit vreodată de un om căruia i se zice Tarzan? a întrebat el.

Werper a dat din cap afirmativ.

– Am auzit de el, dar nu îl cunosc.

– Dacă nu ar fi el, ne-am putea face comerţul în linişte şi cu mari cîştiguri, a continuat arabul. Ani întregi a luptat împotriva noastră, gonindu-ne din cele mai bogate părţi ale acestor ţinuturi, hărţuindu-ne şi înarmînd indigenii ca să ne poată respinge, cînd veneam să facem comerţ cu ei.

S-a oprit o clipă uitîndu-se la belgian.

– E foarte bogat, a reluat Zec. Dacă am putea găsi mijlocul să îl facem să ne plătească aur mult, nu numai că am fi răzbunaţi pe el, dar şi răsplătiţi pentru tot ceea ce ne-a împiedicat să cîştigăm de la indigenii protejaţi de el.

Werper a scos o ţigară din tabachera sa de aur şi a aprins-o.

– Ai vreun plan prin care îl poţi sili să plătească? a întrebat el.

– Are o soţie, a replicat Ahmet Zec, despre care se spune că este foarte frumoasă. Am putea primi un preţ bun pe ea în tîrgul de la nord, dacă ne-ar veni prea greu să luăm o răscumpărare de la soţ.

Werper şi-a aplecat uşor capul, rămînînd pe gînduri. Ahmet Zec aştepta răspunsul.

Puţinul ce a mai rămas bun în Albert Werper s-a revoltat la gîndul de a vinde o femeie albă ca scalvă, trimi-

ţînd-o în mizeria unui harem arab.

S-a uitat la Ahmet Zec. I-a văzut ochii îngustîndu-se şi a înţeles că bănuia intenţia lui de a se împotrivi.

Dar ce-ar fi ajuns belgianul dacă refuza? Viaţa lui era în mîinile acestui barbar, care preţuia viaţa unui necredincios mai puţin decît pe a unui cîine, iar Werper ţinea mult la viaţa lui.

Dar la urma urmei, ce era pentru el femeia aceea? Era fără îndoială, o albă din lumea civilizată, aparţinînd deci societăţii organizate din care el, ca proscris, nu mai făcea parte.

Mîna oricărui alb s-ar fi putut ridica împotriva lui. Ea nu era prin urmare, decît un duşman firesc, iar dacă el refuză să fie de acord cu răpirea ei, Ahmet Zec l-ar fi ucis.

– Stai pe gînduri? a murmurat arabul.

– Nu, a răspuns Werper, cîntăream şansele noastre de reuşită, precum şi răsplata mea. Ca european pot fi primit în casa şi la masa lor. Tu nu ai pe nimeni care ar putea face asta. Riscul însă este prea mare şi ar trebui să fiu bine plătit, Ahmet Zec.

Un zîmbet de uşurare a trecut pe faţa banditului.

– Bine te-ai gîndit, Werper, a exclamat arabul bătîndu-l pe umăr. Meriţi să fii bine răsplătit şi voi avea grijă de asta. Acum să stăm şi să facem un plan, cum e mai bine să acţionăm.

S-au aşezat pe un covor moale sub mătasea decolorată a cortului, odinioară plină de lucruri scumpe şi au vorbit încet pînă noaptea tîrziu.

Erau amîndoi înalţi şi purtau barbă, iar soarele şi vîntul au făcut ca tenul belgianului să se apropie foarte mult de acela al unui arab. Werper a copiat fiecare amănunt al îmbrăcăminţii şefului său, aşa că la înfăţişare semăna cu un arab.

Tîrziu de tot s-a sculat şi s-a retras în propriul său cort. A doua zi şi-a petrecut-o refăcîndu-şi uniforma de ofiţer belgian, luînd de pe ea pînă şi cel mai mic semn care ar fi putut arăta că a fost confecţionată în scopuri militare.

Dintr-o ladă conţinînd o mulţime de obiecte furate,

Ahmet Zec i-a dat o cască englezească şi o'şa europeană, iar dintre sclavii săi negri şi oamenii săi i-a alcătuit o ceată de cărăuşi şi vînători, care conţinea toate elementele unei mici caravane a unui vînător de vînat mare.

În capul acestei coloane, Werper a pornit din tabăra banditului arab Ahmet Zec.

CAPITOLUL II

Pe drumul Oparului

Cu vreo două săptămîni mai tîrziu, John Clayton, lord de Greystoke, întorcîndu-se dintr-o inspecţie a întinselor sale domenii africane, a zărit o coloană de oameni care treceau peste cîmpia situată între reşedinţa sa şi pădurea dinspre nord.

Şi-a oprit calul ca să observe mica ceată de oameni care tocmai apărea de după o ridicătură de pămînt. Ochii lui ageri au observat reflexul soarelui pe casca albă a unui om călare şi cu convingerea că un vînător european îi caută ospitalitatea, a dat pinteni calului, ieşind în întîmpinarea noului sosit.

Peste o jumătate de oră, erau pe scările verandei din faţa locuinţei sale, recomandîndu-l pe domnul Jules Frécoult doamnei de Greystoke.

– M-am rătăcit, acesta este adevărul, a explicat domnul Frécoult. Călăuza mea nu a fost niciodată prin părţile acestea, iar oamenii pe care i-am luat din ultimul sat prin care am trecut, nu cunosc aceste locurile nici pe atît. Au dezertat acum două zile, aşa că am fost foarte norocos că întîmplarea ne-a favorizat să dăm peste ajutor. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă nu vă găseam.

Au hotărît ca Frécoult şi oamenii săi să rămînă acolo cîteva zile sau pînă cînd se vor simţi odihniţi. După aceea, lordul Greystoke le va da călăuze care îi vor conduce în siguranţă înapoi în ţinuturile pe care călăuza lui Frécoult se presupunea că le cunoaşte.

Sub masca unui gentleman francez cu avere, Werper a avut prea puţină greutate să-şi înşele gazda şi să intre în graţiile lui Tarzan şi a soţiei acestuia.

Dar cu cît rămînea mai mult acolo, cu atît îşi pierdea speranţa că-şi va putea îndeplini planurile cu uşurinţă. Lady Greystoke nu se îndepărta niciodată singură de locuinţa ei, iar devotamentul sălbatic al războinicilor Waziri, care formau cea mai mare parte din oamenii lui Tarzan părea că închide orice posibilitate unei încercări cu succes de a o răpi.

Iar să mituiască pe vreunul dintre Waziri era cu neputinţă.

A trecut o săptămînă şi Werper nu a progresat deloc în îndeplinirea planului său, după cum socotea el, în afară de ziua sosirii lui acolo.

Dar chiar în momentul cînd aproape că a ajuns la disperare, s-a întîmplat ceva care i-a reînoit speranţa, făcîndu-l să se gîndească la o răsplată mai mare decît banii pentru răscumpărarea femeii.

La reşedinţă a sosit un curier cu poşta săptămînală şi lordul de Greystoke şi-a petrecut toată după-amiaza în biroul său, citind şi răspunzînd la scrisori.

Seara, la cină, părea distrat şi imediat după masă, s-a scuzat şi s-a retras, urmat de lady Greystoke după cîteva minute.

De pe veranda unde rămăsese, Werper a putut auzi vocile lor într-o discuţie aprinsă şi închipuindu-şi că se petrece ceva neobişnuit, s-a ridicat uşor din scaunul său. Ascunzîndu-se în umbra tufişurilor de pe lîngă verandă, s-a strecurat pînă sub fereastra camerei în care vorbeau lordul şi lady Greystoke.

Acolo a tras cu urechea şi a obţinut un rezultat neaşteptat, deoarece de la primele cuvinte, o mare surescitare a pus stăpînire pe el. Lordul de Greystoke vorbea cu lady de Greystoke.

– Nu am avut niciodată încredere în siguranţa acelei societăţi, zicea ea, dar îmi pare de necrezut să fi dat faliment cu o sumă atît de mare, doar dacă nu au fost nişte maşinaţiuni necinstite.

– Asta bănuiesc şi eu, a răspuns Tarzan, dar oricare ar fi cauza, cert este faptul că am pierdut tot ce aveam şi nu-mi rămîne altceva de făcut decît să mă întorc la Opar şi să mai iau ceva aur.

– John, a strigat lady Greystoke, nu este un alt mijloc? Nu pot suporta gîndul să te întorci în acel loc îngrozitor.

Werper a simţit un tremur în vocea ei.

– Mai bine trăiesc restul vieţii în sărăcie decît să ştiu că înfrunţi primejdiile din Opar.

– Să nu ai nici o frică, a asigurat-o Tarzan rîzînd. Sînt eu în stare să am grijă de mine, iar de nu, Wazirii care mă vor însoţi vor avea grijă să nu mi se întîmple nimic rău.

– Au mai fugit ei odată din Opar lăsîndu-te în voia soartei, îi aminti ea.

– Nu mai fac ei aşa ceva a doua oară, o linişti el. Chiar şi atunci le-a fost ruşine şi veneau înapoi cînd i-am întîlnit.

– Dar poate sînt alte mijloace, a insistat ea.

– Nu există nici un alt mijloc măcar pe jumătate atît de uşor de a obţine o nouă avere decît de a merge direct la comoara din Opar şi a o aduce încoace, a răspuns el.

A continuat apoi cu gîndul să o liniştească:

– Iau eu toate măsurile, Jane dragă, aşa că locuitorii de acolo nu vor şti niciodată că m-am întors acolo şi le-am luat o porţie din comoara lor, de a cărei existenţă nici măcar nu ştiu.

Tonul său categoric a încredinţat-o pe lady Greystoke că orice cuvînt împotriva acestei idei ar fi fost de prisos, aşa că a schimbat subiectul discuţiei.

Werper a mai rămas acolo ca să asculte, alte cîteva minute, iar după aceea, încredinţat că a auzit tot ce era necesar şi fiindu-i teamă să nu fie descoperit, s-a întors pe verandă, unde a fumat cîteva ţigări una după alta.

A doua zi de dimineaţă, la cafea, Werper le-a comunicat intenţia de a pleca în curînd şi i-a cerut lui Tarzan permisiunea să vîneze în drumul său animale mari în ţinuturile Wazirilor, drept pe care Tarzan i l-a acordat bucuros.

Belgianul a avut nevoie de două zile să se pregătească de plecare, dar în cele din urmă a plecat cu caravana lui,

însoţit de un singur Waziri, pe care i l-a dat împrumut lordul de Greystoke.

Ceata lui Werper a făcut doar un marş scurt, cînd el s-a prefăcut bolnav şi i-a anunţat că va rămîne unde se afla pînă cînd se va însănătoşi.

Deoarece ajunseseră numai la o mică distanţă de reşedinţa lui Tarzan, a dat drumul războinicului Waziri, spunîndu-i că va trimite după el de îndată ce va fi în stare să-şi continue călătoria.

Îndată ce acesta a plecat, belgianul l-a chemat în cortul său pe unul dintre oamenii de încredere ai lui Ahmet Zec şi l-a trimis să pîndească plecarea lui Tarzan, cu ordinul ca acesta să se întoarcă imediat şi să-i dea de veste momentul, precum şi direcţia în care a pornit englezul.

Nu a avut mult de aşteptat, căci trimisul său s-a întors chiar a doua zi cu vestea că Tarzan a plecat în dimineaţa aceea în direcţia sud-est, împreună cu o ceată de cincizeci de războinici Waziri.

Werper i-a scris o scrisoare lungă lui Ahmet Zec şi chemîndu-şi un om de încredere, i-a înmînat-o.

– Trimite chiar acum un curier pînă la Ahmet Zec cu scrisoarea aceasta, a spus Werper. Tu vei rămîne aici în tabără, aşteptînd noi ordine de la el sau de la mine. Dacă vine cineva de la fermă, spune-i că sînt foarte bolnav şi că nu pot să văd pe nimeni.

A reluat discuţia după o mică pauză:

– Acum pregăteşte-mi şase sclavi şi şase oameni înarmaţi, cei mai puternici şi mai curajoşi din toată caravana. Eu mă duc după englez, să descopăr unde este ascuns aurul său.

Iată deci, că pe cînd Tarzan, rămas numai în pielea de căprioară peste şolduri şi înarmat cu armele primitive ce îi erau atît de dragi, îşi conducea războinicii către cetatea moartă a Oparului, Werper, renegatul, îl urmărea pas cu pas, în lungile zile călduroase, făcîndu-şi noaptea tabăra în apropiere de ei.

Pe cînd ei înaintau astfel, Ahmet Zec călărea cu toţi oamenii lui spre sud, către ferma lui Greystoke.

Pentru Tarzan această expediţie era ca şi o excursie făcută într-o zi de sărbătoare. Civilizaţia lui, în cel mai bun caz, se limita numai la strat subţire, pe care îl dădea jos odată cu îmbrăcămintea incomodă europeană, de cîte ori avea un pretext plauzibil.

Numai dragostea sa nemărginită pentru soţia sa îl mai reţinea să păstreze o aparenţă de om civilizat, situaţie în care ura pretenţiile şi ipocriziile din jurul lui.

Cu viziunea clară a unei minţi curate, pătrunsese pînă în miezul putred din inima lucrurilor: lăcomia laşă pentru linişte şi confort şi protejarea drepturilor de proprietate.

Ştia că frumuseţea vieţii, arta, muzica şi literatura, se datorau acestei civilizaţii, dar mai ştia că ele există şi în afara acestei civilizaţii.

– Arată-mi mie, zicea adesea, dacă vreunul din indivizii aceştia graşi şi bogaţi a dat naştere vreodată unui ideal frumos. Numai prin încrucişarea armelor, prin lupta pentru existenţă în mijlocul primejdiei şi a morţii, în faţa lui Dumnezeu, care se manifestă prin desfăşurarea forţelor teribile ale naturii... numai atunci ia naştere ce este mai frumos şi mai bun în inima şi creierul omenesc.

De aceea Tarzan se întorcea întotdeauna la Natură, după cum un îndrăgostit s-ar duce la o întîlnire mult amînată, după ce a stat un timp între zidurile unei închisori.

Waziri lui erau mai civilizaţi, în esenţă, decît el. Ei îşi găteau carnea înainte de a o mînca şi considerau drept scîrboase multe din felurile de mîncare pe care Tarzan le mîncase cu poftă toată viaţa lui.

Dar atît de perfid este virusul ipocriziei că pînă şi curajosul Tarzan ezita să dea curs poftelor sale fireşti în faţa lor. Mînca şi el carne friptă, dar ar fi preferat-o crudă şi nepreparată.

Vînatul îl ucidea cu suliţa şi cu săgeţi, cînd ar fi vrut să sară asupra lui din ascunzătoare şi să-şi înfigă colţii în beregata animalului surprins.

În cele din urmă însă, vocea laptelui pe care-l supsese la sînul sălbaticei sale mame adoptive a fost mai puternic în el şi nu a mai putut rezista poftei pentru sîngele cald al

vînatului proaspăt ucis, iar muşchii lui zvîcneau de nerăbdare să înfrunte codrul, în lupta pentru existenţă, care fusese singurul său drept din naştere, în primii douăzeci de ani ai vieţii sale.

CAPITOLUL III

Nostalgia junglei

Tulburat de aceste porniri foarte puternice, Tarzan stătea întins, fără să poată dormi, într-o noapte, în tabără înconjurată de mărăcini care apărau oarecum mica ceată de eventualele atacuri ale marilor animale carnivore din junglă. Un singur războinic somnoros a rămas de gardă lîngă focul care trebuia întreţinut în permanenţă şi de care fiinţa cu ochi strălucitori se temea.

Urletul şi mîrîitul marilor feline se amestecau cu nenumăratele zgomote ale locuitorilor mai mici din junglă, parcă numai pentru a aţîţa flacăra sălbatică din pieptul lordului englez crescut în codru.

Se zvîrcoli fără somn pe patul său de ierburi, mai bine de o oră, dar după aceea s-a sculat ca o umbră, fără zgomot şi pe cînd războinicul Waziri stătea întors cu spatele spre el, a sărit gardul de mărăcini, fără să îi pese de ochii înflăcăraţi de dincolo.

S-a aruncat tăcut într-un copac şi a dispărut.

Un timp oarecare a alergat prin copaci numai pentru plăcerea ce o simţea că se află acolo, aruncîndu-se distanţe mari prin aer, de la un copac uriaş al pădurii pînă la altul.

După aceea s-a urcat pe crengile uşoare din vîrful copacilor, unde luna lumina în toată splendoarea ei, iar un vînt uşor răcorea aerul.

Acolo s-a oprit ridicîndu-şi faţa către Goro, luna. A stat un moment cu mîna ridicată, tremurîndu-i pe buze strigătul fioros al antropoidului, pe care însă îl opri la timp, ca să nu-i stîrnească pe Waziri care cunoşteau destul de bine cumplita chemare a stăpînului lor.

A mers apoi mai încet, furişîndu-se cu băgare de seamă, pentru că acum dorea să ucidă.

A coborît pe pămînt, în întunericul de nepătruns din jurul trunchiurilor de copaci, sub vegetaţia care atîrna de pe crengi în jos.

Din cînd în cînd, se apleca cu nasul pînă jos.

A căutat şi a găsit în curînd o cărare largă pe care o fac animalele cînd merg de multe ori pe acelaşi drum într-un scop anumit: la un loc de adăpat, de exemplu.

Aşteptarea i-a fost în curînd răsplătită, simţind mirosul proaspăt a lui Bara, cerbul. A salivat şi un mormăit surd i-a scăpat de pe buze.

A dispărut acum şi ultimul rest al unei existenţe artificiale. Era din nou vînătorul primitiv, primul om, pe treapta cea mai înaltă a dezvoltării antropoizilor.

A urmărit în susul vîntului urma mirosului specific cu un simţ care întrecea atît de mult pe acela al unui om obişnuit, că este cu neputinţă să îl caracterizăm cu o măsură oarecare.

El se ţinea fără greş după urma mirosului plăcut, pătrunzător, lăsat de piciorul lui Bara, deşi era des întretăiată de mirosul mai greu al carnivorelor şi de duhoarea lui Horta, mistreţul.

În sfîrşit, mirosul cerbului l-a atenţionat pe Tarzan că vînatul este pe aproape. S-a urcat din nou în copac, pe crengile cele mai joase, de unde putea să observe pămîntul şi să prindă cu urechea şi cu nasul cel mai mic semn că şi-a ajuns prada.

Şi nici nu a trecut mult pînă cînd a putut să îl vadă pe Bara stînd atent la marginea unei poeniţe scăldate în lumina lunii.

S-a strecurat fără zgomot printre crengi pînă a ajuns chiar deasupra cerbului. În mîna dreaptă avea cuţitul lung de vînătoare al tatălui său, iar în inimă, pofta de a ucide a unui carnivor.

O singură clipă a stat nemişcat sus pe creangă, deasupra animalului care nu bănuia nimic, apoi s-a aruncat asupra lui. Izbitura greutăţii corpului său a trîntit cerbul în genunchi, iar

înainte ca acesta să se poată scula, cuțitul i-a și străpuns inima.

Apoi Tarzan s-a sculat de pe corpul animalului pe care l-a ucis pentru a da drumul, în fața lunii, teribilului său strigăt de victorie. Însă vîntul a adus pînă la nasul său ceva care l-a făcut să rămînă tăcut și nemișcat ca o statuie.

Ochii lui sălbatici au scînteiat în direcția de unde i-a adus vîntul acel miros, iar după o clipă a văzut iarba de la marginea poienii desfăcîndu-se. Numa, leul, venea pășind maiestuos.

Ochii lui galbeni-verzui erau ațintiți asupra lui Tarzan, și oprindu-se la o mică distanță, privi cu invidie vînatul, pentru că lui Numa nu-i mersese bine în seara aceea.

De pe buzele omului izbucni un mîrîit puternic de prevenire. Numa a răspuns și el, dar fără să înainteze, stînd locului și bătînd din coadă încet, în timp ce Tarzan, încălecat pe prada sa, își tăia o porție bună din cerb.

Numa îl privea cu o mînie și furie crescîndă, văzîndu-l cum mușcă cu poftă din carnea caldă. A scos mîrîituri sălbatice de amenințare.

S-a întîmplat ca tocmai acest leu să nu fi venit niciodată în contact cu Tarzan al maimuțelor, așa că era buimăcit de ceea ce vedea. Iată o ființă care după înfățișare și miros, părea a fi om. Numa mai gustase carne de om și știa că deși nu este din cele mai gustoase, totuși omul este animalul cel mai ușor de ucis.

Dar mîrîiturile feroce ale acestei ființe îi aminteau de alți adversari îngrozitori de-ai săi.

Această impresie l-a făcut să se oprească, cu toate că mirosul de carne proaspătă de cerb îi ațîța pofta pîna la nebunie.

Tarzan îl pîndea necontenit, ghicind ce se petrecea în micul creier al carnivorului și bine a făcut, deoarece, în cele din urmă Numa nu s-a mai putut stăpîni sa aștepte.

Își plezni deodata coada dreapta și țeapănă, dar în aceeași clipă, omul maimuțelor, știind ce înseamnă acest semnal, a apucat între dinți restul din pulpa de cerb și a sărit pe creanga copacului din apropiere.

Numa sărise şi el, venind cu o iuţeală asemănătoare cu a unui tren expres.

Retragerea lui Tarzan nu era o indicaţie a vreunui sentiment de frică. Viaţa din junglă este întocmită după alte rînduieli decît ale noastre şi alte criterii domnesc acolo.

Dacă Tarzan ar fi fost flămînd, fără îndoială că ar fi stat locului şi ar fi înfruntat atacul leului.

O mai făcuse el şi în alte ocazii, de multe ori, după cum chiar el însuşi atacase lei în trecut. Dar acum pe lîngă faptul că nu era flămînd, luase cu el mai multă carne crudă decît ar fi putut mînca.

Cu toate acestea, privea cu destulă neplăcere la Numa, care sfîşia carnea animalului ucis de altul.

Acest Numa străin trebuia pedepsit. Tarzan s-a gîndit să chinuie fiara.

În apropiere se aflau mai mulţi copaci cu fructe mari, grele şi tari. Tarzan s-a aruncat într-unul din aceştia, cu uşurinţa unei veveriţe.

După aceea, a început un bombardament în toată regula, care l-a făcut pe Numa să scoată nişte răcnete de se cutremura pămîntul. Tarzan lovea încontinuu leul cu fructele acelea tari.

Era cu neputinţă pentru Numa să poată mînca sub ploaia aceea de fructe tari. Nu putea decît să urle şi să mîrîie.

În cele din urmă, a plecat de lîngă cadavrul lui Bara, cerbul.

Porni răcnind şi foarte furios, dar nu a ajuns decît pînă la marginea poienii unde a amuţit. Tarzan l-a văzut aplecîndu-şi capul, lungindu-se cu corpul aproape de pămînt şi cu coada tremurînd.

În poziţia aceasta, fiara s-a furişat spre copacii din partea opusă lui Tarzan.

Tarzan a devenit foarte atent. Şi-a înălţat capul şi a mirosit vîntul uşor dinspre pădure.

Ce i-a atras oare atenţia lui Numa, făcîndu-l să plece tiptil, fără să mai arunce o singură privire spre locul înfrîngerii sale?

În timp ce leul dispărea printre copacii din partea

cealaltă a poienii, vîntul uşor care bătea înspre Tarzan i-a adus dezlegarea acestei enigme privind noua atitudine a leului.

Mirosea a om.

Agăţînd de creanga unui copac restul din pulpa cerbului, Tarzan şi-a şters palmele pline de grăsime pe pulpe, pornind în urmărirea lui Numa.

O cărare de elefant, largă şi bine bătătorită, începea chiar din marginea poienii. Numa s-a furişat paralel cu ea, în timp ce deasupra lui mergea Tarzan prin copaci, ca o umbră a răzbunării.

Marea felină sălbatică şi omul sălbatic care o urmărea, au văzut prada aproape în acelaşi timp, deşi amîndoi ştiau despre ea că e un om negru, cu mult înainte ca el să fi apărut înaintea ochilor lor.

Nărilor lor sensibile au detectat imediat mirosul, iar Tarzan şi-a dat seama că este mirosul unui băştinaş necunoscut bătrîn şi de sex masculin, deoarece rasa, vîrsta şi sexul îşi au mirosul lor specific.

Era într-adevăr un bătrîn care mergea singur prin jungla întunecoasă, un om de staură medie, zbîrcit, tatuat bizar şi îmbrăcat sumar, cu o piele de hienă pe umeri. Capul animalului era împăiat.

Tarzan a recunoscut însemnele unui vrăjitor negru şi a aşteptat cu o plăcere sălbatică ca leul să atace, pentru că lui nu îi plăceau vrăjitorii. În momentul însă cînd Numa a atacat, Tarzan şi-a adus aminte deodată că leul îi furase vînatul cu cîteva minute mai înainte, iar răzbunarea nu trebuia să întîrzie.

Negrul nu a observat primejdia decît numai atunci cînd a auzit troznetul crengilor sub labele lui Numa. Şi-a întors capul să vadă ce este, dar în clipa în care a zărit leul fioros cu coama neagră, era prea tîrziu.

În acelaşi moment, Tarzan a sărit de pe creangă drept în spinarea leului, iar în momentul cînd a atins leul, i-a şi înfipt cuţitul, pînă la prăsele, sub umărul stîng. Apoi şi-a pus mîna dreaptă în coama lui stufoasă, dinţii în beregată, iar cu picioarele l-a cuprins de mijloc.

Scoţînd un urlet de durere şi furie, fiara s-a ridicat pe picioarele din spate şi s-a trîntit pe spate. Dar Tarzan se ţinea bine de coamă, împlîntînd mereu cuţitul între coastele leului.

Numa se rostogolea furios, muşcînd şi lovind aerul, urlînd şi mîrîind îngrozitor, în sălbatica sa încercare de a ajunge pînă la omul pe care îl avea în spinare.

De mai multe ori Tarzan era cît pe aici să dea drumul leului. Era lovit şi acoperit de sîngele lui Numa şi de praful de pe cărare, dar nici o clipă măcar nu şi-a încetat atacul sălbatic şi strînsoarea din spatele adversarului său.

Dacă ar fi încetat lupta pentru o singură clipă, ar fi ajuns imediat în ghiarele sau colţii puternici ai leului. Şi am fi asistat la sfîrşitul acestei povestiri despre lordul englez crescut în junglă.

Vrăjitorul a rămas locului, acolo unde a căzut sub greutatea leului, sfîşiat şi sîngerînd. Nefiind în stare să se mişte, se uita la îngrozitoarea luptă dintre aceşti doi stăpîni ai pădurii.

Ochii îi sticleau ciudat, iar buzele zbîrcite se mişcau pe gingiile fără dinţi, şoptind rugăciuni stranii către zeii religiei sale.

Un timp oarecare nu a avut nici o îndoială privind rezultatul luptei. Era sigur că străinul cel alb va fi ucis de teribilul animal.

Cine a mai auzit ca un singur om, înarmat numai cu un cuţit, să poată ucide o fiară atît de puternică?

După puţin timp însă, ochii i s-au dilatat şi a început să aibă oarecare bănuieli.

Ce fel de creatură minunată era aceasta care se bate cu un leu şi rezistă acestei puternice fiare?

Mintea lui a început să adune imagini din tinereţea lui care se părea că au dispărut cu totul. Amintirile s-au derulat încet, pînă cînd au dat peste un tablou aproape şters şi îngălbenit de anii care trecuseră.

Tabloul reprezenta un tînăr mlădios cu pielea albă, sărind printre copaci, însoţit de o ceată de maimuţe antropoide enorme.

Bătrînul a clipit repede din ochi, de parcă ar fi vrut să își alunge spaima care l-a cuprins, teama superstițioasă a oamenilor care cred în stafii, în spirite și în demoni.

În gîndurile ce le depăna, a ajuns din nou la rezultatul luptei din fața ochilor săi, dar gîndurile sale de la început au suferit o totală schimbare.

Acum știa că zeul din codru îl va ucide cu siguranță pe Numa.

De aceea era și mai îngrozit de soarta ce îl aștepta din partea învingătorului, cu mult mai rea decît moartea sigură și instantanee din partea leului feroce.

L-a văzut pe leu slăbind din cauza pierderii de sînge. L-a observat cum îi tremurău labele puternice, apoi în sfîrșit, a văzut fiara prăbușindu-se fără să se mai ridice.

Apoi s-a uitat la zeul sau demonul codrului ridicîndu-se deasupra învinsului și punîndu-și un picior pe cadavrul care se mai zbătea încă. Albul și-a ridicat fața spre lună și a scos un strigăt atît de cumplit încît bătrînului negru i-a înghețat și puținul sînge care curgea în vinele vrăjitorului.

CAPITOLUL IV

Vrăjitorul

Tarzan și-a concentrat acum toată atenția asupra bătrînului. Nu l-a ucise pe Numa ca să-l salveze pe negru. Nu a făcut altceva decît se răzbunase pe leu, dar acum văzîndu-l pe bătrîn că zace neajutorat și moare sub privirile sale, ceva care semăna a milă a intrat în inima lui sălbatică.

În tinerețe l-ar fi ucis pe vrăjitor fără cea mai mică ezitare, dar civilizația l-a influențat îmblînzindu-l, după cum se întîmplă cu toate popoarele și rasele cu care această civilizație vine în contact.

În cazul lui Tarzan, această schimbare nu a mers atît de departe ca să-i insufle sentimentul fricii sau să-l facă slab de înger.

El nu a văzut decît un bătrîn suferind și în pragul

morții. S-a aplecat pipăindu-i rănile și a încercat să îi oprească sîngele care îi curgea din răni.

– Cine ești tu? a întrebat bătrînul cu o voce tremurîndă.

– Eu sînt Tarzan, Tarzan al maimuțelor, a răspuns el cu ceva mai multă mîndrie în voce decît dacă ar fi spus: sînt John Clayton, lord de Greystoke.

Vrăjitorul s-a cutremurat și a închis ochii. Cînd i-a redeschis, se citea în ei resemnarea față de teribila soartă ce îl aștepta din partea acestui demon temut din pădure.

– De ce nu mă ucizi? a întrebat el.

– De ce te-aș ucide? a întrebat la rîndul lui, Tarzan. Nu mi-ai facut nici un rău și în afară de asta, tot ești pe moarte. Numa, leul, te-a ucis.

– Nu mă vei omorî?

O mare mirare și neîncredere se simțea în vocea tremurătoare a bătrînului negru.

– Desigur ca nu, chiar aș vrea să te salvez dacă aș putea, dar nu se poate. Dar de ce crezi că eu te-aș omorî?

Bătrînul a tăcut un moment, iar cînd a vorbit din nou, se vedea că face efort ca să-și adune curajul.

– Te cunosc de demult, zise el, din vremea cînd cutreierai jungla din ținuturile satului Mong. Eu eram vrăjitorul satului atunci cînd i-ai ucis pe Long și pe ceilalți. Intrai prin colibele noastre și furai săgețile otrăvite.

Bătrînul s-a oprit ca să își tragă răsuflarea.

– La început nu te-am recunoscut, dar pe urmă mi-am adus aminte: erai maimuța cu pielea albă, care trăiai cu maimuțele acelea păroase care ne făceau viața insuportabilă în satul Mong. Ești zeul pădurii, Munago-Keewati, căruia îi puneam hrană afară la porțile noastre și care venea și o mînca. Spune-mi, a reluat el după o clipă de gîndire, ești om sau drac?

Lui Tarzan îi venea să rîdă.

– Sînt om, a răspuns el.

Bătrînul a oftat și a clătinat din cap.

– Ai încercat să mă salvezi din ghiarele lui Numa, a zis el, iar acum te voi răsplăti, pentru că sînt un mare vrăjitor.

S-a uitat la Tarzan cu atenție, apoi a continuat.

– Ascultă-mă, albule! Văd zile negre înaintea ta. Este scrisă această soartă în propriul meu sînge, cu care mi-am mînjit palma. Un zeu mai mare decît tine se va ridica împotriva ta și te va învinge. Întoarce-te de unde ai venit, Munago-Keevati! Întoarce-te pînă mai este vreme. Și înainte și înapoia ta sînt primejdii, dar mai mare este aceea unde te duci. Văd..."

Bătrînul s-a oprit deodată, scoțînd un suspin adînc, apoi s-a încolăcit și a murit. Tarzan s-a oprit și l-a privit, întrebîndu-se ce mai văzuse vrăjitorul.

Era foarte tîrziu cînd Tarzan s-a întors în tabără, culcîndu-se din nou printre războinicii lui. Nimeni nu l-a văzut plecînd, nimeni nu l-a văzut venind.

S-a gîndit, pînă să adoarmă, la cele ce i-a spus bătrînul vrăjitor și tot la acest lucru s-a gîndit și după ce s-a sculat, dar nu s-a întors acasă, pentru că nu știa ce este frica.

Și totuși, dacă ar fi știut ce o așteaptă pe aceea pe care o iubea mai mult decît pe oricine pe lume, ar fi zburat prin copaci pînă la ea, lăsînd aurul din Opar să rămînă pe veci ascuns.

Tot în dimineața aceea, în urma lui, un alb se gîndea la ceva ce auzise în timpul nopții și era aproape să uite de planul lui, hotărît să se înapoieze de unde a venit.

Era Werper, care auzise în tăcerea nopții, departe pe drumul ce urma să îl parcurgă, un sunet care i-a umplut sufletul de groază. A fost un sunet cum nu mai auzise niciodată pînă atunci, în toată viața lui.

Se părea că nu provenea din plămînii vreunei ființe create de Dumnezeu.

A auzit strigătul de victorie al maimuțoiului, așa cum i-a dat drumul Tarzan în fața lui Goro, luna. Dar belgianul s-a cutremurat, ascunzîndu-și fața în mîini.

Acum chiar, în plina lumină a zilei, a tremurat din nou gîndindu-se la acel sunet și ar fi fugit de primejdia necunoscută pe care părea că o prezice ecoul acelui sunet îngrozitor, dacă n-ar fi avut o groază și mai mare de Ahmet Zec, stăpînul său.

Tarzan al maimuțelor și-a continuat drumul către

zidurile ruinate ale Oparului, iar Werper se furişa după el, ca un sacal. Numai Dumnezeu ştia ce-i asteapta pe amîndoi!

Tarzan s-a oprit la marginea acelei văi uitate, de unde se vedeau turnurile aurite şi clădirile din Opar. S-a hotărît ca fiecare pas al expediţiei să se faca cu cea mai mare atenţie, aşa că se va duce mai întîi el singur în recunoaştere, în timpul nopţii, pînă la camera cu comoara.

A pornit de îndată ce s-a lăsat seara, iar Werper, care urcase stîncile singur în urma cetei lui Tarzan şi a stat ascuns toată ziua după bolovanii mari din vîrful muntelui, l-a urmărit pe furiş.

Belgianul a putut să se ascundă şi să-l urmărească pe Tarzan în valea plină de bolovani, pînă la stînca cea mare de granit din afara oraşului, unde era intrarea în tunelul ce ducea la comoară.

L-a văzut pe Tarzan urcîndu-se cu uşurinţă pe peretele aproape neted al înaltei stînci. Werper agăţîndu-se cu frică în timpul acelui urcuş primejdios, transpirînd la tot pasul, aproape paralizat de groază, dar împins de lăcomie, şi-a urmat drumul în sus, pînă cînd în cele din urmă, a ajuns în vîrful stîncii.

Tarzan nu se vedea niciunde.

Un timp Werper a stat ascuns după una dintre stîncile mai mici, presărate pe muchia peretelui de granit. Nevăzînd şi neauzind nici o mişcare din partea englezului, a ieşit şi el din ascunzătoare.

S-a gîndit să facă o cercetare sistematică a locului, în speranţa că va putea descoperi unde se află comoara şi va fugi mai înainte ca Tarzan să se întoarcă, din locul de unde dispăruse.

Dorinţa lui imediată era numai să ştie unde se află aurul, astfel că după plecarea lui Tarzan, să vină cu oamenii lui şi să ia cu el atît aur cît vor putea duce.

A găsit deschizătura îngustă ce ducea în jos pînă în inima stîncii, pe scările uzate ale intrării de granit.

A coborît scările pînă la gura întunecoasă a tunelului în care dispăreau scările, dar acolo se opri fiindu-i teamă să intre, ca nu cumva să se întîlnească cu Tarzan, dacă acesta

s-ar fi înapoiat.

Lordul de Greystoke pipăia peretele de-a lungul trecătoarei stîncoase, pînă a ajuns la uşa de stejar.

A deschis-o imediat şi a intrat în camera cu comoara, unde cu multe veacuri înainte fuseseră aşezate, în şiruri înalte, preţioasele lingouri pentru căpeteniile acelui mare continent care zace acum inundat în apele Atlanticului.

Nici un zgomot nu întrerupea tăcerea bolţii subterane. Nu era nici un indiciu că altcineva ar mai fi descoperit acea avuţie inutilă, de cînd Tarzan o vizitase ultima dată.

Satisfăcut, a pornit înapoi spre ieşirea de pe culmea dealului stîncos.

Werper, ascuns după un colţ de stîncă, îl pîndea cu încordare. L-a văzut apărînd din umbra scărilor, înaintînd pînă la marginea stîncii, cu faţa spre valea de unde Wazirii aşteptau semnalul stăpînului lor.

Werper a ieşit pe furiş din ascunzătoare şi a păşit în întunericul scării. A dispărut pe drumul ce ducea la comoara ascunsă.

Tarzan, oprindu-se la marginea stîncii, a dat drumul unui suneu fioros, asemănător răgetului de leu. Încă de două ori, la intervale regulate, şi-a repetat chemarea, rămînînd să asculte cîteva minute, după ce ecourile celei de a treia chemări s-au stins în depărtare.

De departe, de dincolo de vale, a ajuns pînă la el un răspuns, apoi încă o dată, de două ori, de trei ori. Basuli, căpitanul Wazirilor, l-a auzit şi i-a răspuns.

Tarzan s-a întors şi a pornit din nou către camera comorii, ştiind că peste cîteva ore vor sosi indigenii, gata să ducă cu ei această avere, în forma ciudată pe care o aveau lingourile de aur din Opar.

Între timp însă, va duce el singur cît va putea mai mult din preţiosul metal, sus pe stîncă.

Şase drumuri a făcut el în cele cinci ore, pînă cînd Basuli a ajuns la stîncă, transportînd în total un număr de patruzeci şi opt de lingouri pînă la marginea stîncii.

De fiecare dată ducea o greutate care ar fi doborît alţi doi oameni, dar corpul lui uriaş nu arăta nici cel mai mic

semn de oboseală. Mai tîrziu, i-a ajutat pe războinicii săi, negri ca abanosul, să se ridice pe stîncă cu ajutorul frînghiei pe care au adus-o pentru acest scop.

De şase ori s-a întors Tarzan în camera comorii şi de şase ori Werper, belgianul, s-a ascuns, tremurînd în umbra rece, într-un colţ al intrării.

Englezul a mai venit şi a şaptea oară, dar de dată aceasta avea cu el cincizeci de luptători, transformaţi în cărăuşi. Pentru nimeni în lume ei nu ar fi ascultat o comandă pentru a căra asemenea greutăţi, în afară de acest alb cu suflet nobil şi muşchi de oţel.

Au mai scos cu acest prilej, încă cincizeci şi două de lingouri mari, făcînd un total de o sută, pe care Tarzan avea intenţia să le ia cu el.

În timp ce ultimul dintre Waziri ieşea din cameră, Tarzan s-a întors să mai privească o dată fabuloasa avere, în care cele două incursiuni ale sale abia că au lăsat ceva goluri mici.

Înainte de a stinge singura lumînare pe care a adus-o pentru a-i lumina calea şi a cărei flacără mică înlătura întunericul de nepătruns în care zăcuse de veacuri această cameră uitată de oameni, gîndurile lui au revenit la prima împrejurare care l-a adus în această cameră a comorii. Dăduse din întîmplare peste această cameră, în timp ce fugea din subteranele templului unde fusese ascuns de La, marea preoteasă a celor care se închinău la soare.

Şi-a amintit scena din templu, cînd zăcea întins pe altarul de sacrificiu. S-a gîndit la marea preoteasă La, care ţinea pumnalul ridicat deasupra lui.

Şi-a adus aminte de şirurile de preoţi care aşteptau într-un extaz isteric, plin de fanatism, prima ţîşnire a sîngelui cald al victimei, pentru a-şi umple cupele de aur şi să-l bea în gloria "Zeului Înflăcărat".

Brutala şi sîngeroasa întrerupere a lui Tha, preotul înnebunit, îi trecu deasemenea pe dinaintea ochilor, ca şi fuga credincioşilor în faţa nebuniei acelei creaturi hidoase. S-a gîndit apoi la atacul asupra lui La, precum şi la partea pe care a avut-o el în tragedia aceea, cînd se bătuse cu

furiosul oparian, lăsîndu-l mort la picioarele preotesei, pe care el ar fi profanat-o.

Acestea şi multe altele trecură prin mintea lui Tarzan pe cînd stătea lîngă mormanele de metal galben.

Se întreba dacă La mai domneşte în templul cetăţii ruinate ale cărei ziduri dărîmate îşi aveau temeliile în jurul lui.

Fusese ea oare, în cele din urmă, silită să se mărite cu vreunul din urîţii ei preoţi? Era într-adevăr o soartă cumplită pentru o fată frumoasă ca ea!

În sfîrşit, Tarzan s-a dus pînă la lumînarea ce pîlpîia într-un colţ şi i-a stins lumina slabă, pornind către ieşire.

În spatele lui, aşteptîndu-l să plece, era belgianul. Acum a aflat secretul pentru care venise şi se putea întoarce la oamenii care îl aşteptau. Îi va duce la comoară şi vor lua cu ei tot aurul ce ar fi putut să-l ducă.

Wazirii au ajuns la capătul exterior al tunelului şi urcau scara spre aerul proaspăt şi lumina stelelor de pe muchia stîncoasă a dealului, înainte ca Tarzan să se fi scuturat de gîndurile negre care l-au oprit acolo şi să pornească după ei.

Încă odată, poate ultima dată, gîndea el, a închis uşa masivă a camerei cu comoara. Dar în întuneric, în urma lui, Werper s-a sculat în picioare, întinzîndu-şi muşchii amorţiţi.

A întins o mînă, mîngîind cu drag lingourile de aur din mormanul cel mai apropiat. Ridicînd bucata masivă de aur din locul unde stătuse neclintit de veacuri, l-a cîntărit în mîinile sale.

Putea să aibă vreo zece sau douăsprezece kilograme, cel puţin, gîndi Werper. Apoi l-a strîns la piept într-un extaz de lăcomie.

Tarzan visa acum la fericita primire ce îl aştepta acasă, la acele scumpe braţe în jurul gîtului său şi la un obraz catifelat lipit de al lui. Dar în aceeaşi clipă acest vis frumos a fost alungat de amintirea cuvintelor rostite de bătrînul vrăjitor.

Şi într-adevăr, chiar în acele momente, viaţa celor doi a fost schimbată de soarta necruţătoare.

Unul dintre ei a uitat pînă şi de lăcomia sa cea mare, în

panica de care a fost cuprins. Celălalt a fost aruncat într-o uitare totală a trecutului de izbitura unei bucăţi de piatră, care i-a provocat o tăietură adîncă în cap.

CAPITOLUL V

Altarul "Zeului Înflăcărat"[1]

Nenorocirea s-a întîmplat tocmai în momentul cînd Tarzan, după ce a închis uşa, a vrut să facă primul pas spre lumea din afară. Totul s-a petrecut repede fără să fie cineva prevenit.

Liniştea domnea în jurul lor, cînd deodată, întreg pămîntul a început să se clatine. Pereţii din dreapta şi din stînga a trecătorii înguste s-au crăpat şi s-au prăbuşit.

Blocuri întregi de granit dislocate din tavan au căzut, astupînd trecătoarea, iar pereţii s-au înclinat spre înăuntru, deasupra dărîmăturilor.

Sub lovitura unui fragment din tavan, Tarzan s-a clătinat, căzînd cu spatele pe uşa camerei cu comoara, pe care greutatea lui a împins-o. Uşa s-a deschis, iar corpul i s-a rostogolit înăuntru pe pardoseală.

În sala cea mare unde se afla comoara, pagubele produse de cutremur erau mai mici. Numai cîteva lingouri căzuseră de sus de pe mormanele mai înalte, iar din tavan s-a desprins o bucată mare care a căzut, sfărîmîndu-se de pardoseală.

Zidurile au crăpat, dar au rezistat, rămînînd în picioare.

Nu a fost decît o singură zguduitură puternică, fără să mai fie urmată de alta, care să fi mărit pagubele provocate de prima mişcare a pămîntului.

Werper, aruncat la pămînt de violenţa şi forţa mişcărilor pămîntului, s-a ridicat ameţit. S-a clătinat, dar a văzut că nu

---

[1] Consultaţi volumul II pentru detalii privind istoria şi descrierea cetăţii Opar (n.t.)

este rănit deloc.

Pipăind drumul către capătul celălalt al camerei, a căutat lumînarea pe care Tarzan o lăsase lipită în propria ei ceară de unul din lingouri.

După ce a aprins o mulţime de chibrituri, a găsit în cele din urmă, ceea ce căuta. Un moment mai tîrziu întunericul de mormînt a fost luminat de razele slabe ale lumînării, iar Werper a scos un oftat nervos de uşurare, pentru că întunericul i-a mărit groaza.

După ce ochii i s-au mai deprins cu lumina, şi-a întors privirile către uşă, singurul lui gînd fiind acum, să scape din acest mormînt cumplit.

Dar cînd s-a uitat spre uşă, a văzut corpul uriaşului alb întins pe jos, chiar în dreptul uşii.

S-a dat înapoi, speriat că va fi descoperit, dar o a doua privire l-a asigurat că englezul era mort. Dintr-o rană mare din capul lui a curs un lac de sînge pe pardoseala de piatră.

Belgianul a sărit imediat peste trupul în nesimţire al gazdei sale de acum cîteva zile şi fără să se gîndească să dea cel mai mic ajutor omului în care poate tot ar mai fi existat viaţă, s-a repezit în trecătoare, spre libertate.

Dar speranţele sale au fost zadarnice. Abia a trecut de uşă şi a văzut că trecătoarea era astupată complet de bolovani şi sfărîmături de stîncă, peste care ar fi fost imposibil să se mai treacă.

S-a întors din nou în camera comorii. Luînd lumînarea de unde o lăsase, a început o cercetare sistematică a camerei. Imediat a descoperit încă o uşă pe partea opusă celeilalte, o uşă care s-a deschis scîrţîind sub apăsarea lui.

Dincolo de această uşă era un alt coridor îngust. Werper a pornit de-a lungul acestui coridor, urcînd o scară cu trepte de piatră, pînă la un alt coridor, la vreo şapte sau opt metri mai sus de nivelul celuilalt.

Şi-a luminat drumul cu flacăra mică a lumînării pe care o ţinea în mînă, mulţumit că are la îndemînă măcar această sursă de lumină, deşi cu cîteva ore mai înainte, s-ar fi uitat cu dispreţ la mijlocul acesta primitiv de iluminat şi care acum îi era de mare folos.

A văzut la timp gaura deschisă a unei fîntîni în care, după toate posibilităţile, se termina tunelul pe care el l-a traversat.

Înaintea lui era o scobitură circulară. A ţinut lumînarea deasupra acesteia şi s-a uitat în jos. La o adîncime mare, a văzut lumina reflectată de suprafaţa unei ape.

A dat peste o fîntînă.

Tot ridicînd lumînarea mai sus, a încercat să vadă în golul întunecos dinaintea lui şi a constatat că de partea cealaltă a fîntînii, tunelul în care se afla îşi continua drumul.

Dar cum putea să treacă peste spaţiul acesta gol?

Şi cum stătea acolo măsurînd din ochi distanţa pînă la partea cealaltă şi întrebîndu-se dacă ar putea să facă o săritură atît de mare, un strigăt pătrunzător i-a ajuns la urechi, un strigăt care a scăzut treptat în intensitate, pînă cînd a sfîrşit într-o serie de gemete.

Părea a fi o voce omenească, dar atît de schimbată de parcă ar ieşit din trupul torturat al vreunui suflet pierdut, zvîrcolindu-se în focurile iadului.

Belgianul s-a cutremurat din cap pînă în picioare, uitîndu-se în sus, deoarece ţipătul părea că vine de deasupra lui. A văzut acolo, departe de tot, o deschizătură şi un crîmpei de cer, cu cîteva stele strălucitoare.

Ar fi dorit să strige după ajutor, dar a renunţat imediat ce a auzit strigătul acela înfiorător. Unde putea să existe o asemenea voce, nu puteau să existe şi fiinţe omeneşti!

Nu mai îndrăznea să se arate acum locuitorilor care trăiau acolo, oricine ar fi fost ei.

Îşi blestema ceasul cînd s-a gîndit să plece într-o asemenea acţiune nesăbuită. Ar fi dorit să nu fi fost acolo, ci în siguranţa, în tabăra lui Ahmet Zec, gata să înfrunte orice primejdie.

S-ar fi predat chiar şi autorităţilor militare din Congo, dacă ar fi putut scăpa de situaţia îngrozitoare în care se afla acum.

Aşteptă cu spaima în suflet, ca strigătul să se mai repete. Dar în cele din urmă, împins de disperare, şi-a luat inima în dinţi şi s-a hotărît să sară peste prăpastia din faţa

lui.

S-a dat înapoi vreo douăzeci de paşi înapoi, pentru a avea loc să-şi ia avînt. A alergat pînă la marginea fîntînii, a sărit în sus şi înainte, într-o încercare nebună de a ajunge pe partea cealaltă.

În mînă ţinea strîns lumînarea aprinsă, dar cînd a sărit, curentul de aer produs de săritură i-a stins-o. Spre surprinderea lui a început să zboare prin acel spaţiu, în întunericul cel mai mare.

A încercat să se prindă cu mîinile de ceva, în cazul în care n-ar fi ajuns cu picioarele pe un loc sigur.

S-a izbit cu genunchii de marginea pardoselei de partea opusă, în locul unde se termina tunelul din faţă. A alunecat înapoi, agăţîndu-se disperat de o bucată de stîncă.

A rămas atîrnînd în jos, cu jumătate din corp spre abis, dar totuşi era în siguranţă.

Cîteva minute nu a îndrăznit să facă nici o mişcare, ţinîndu-se numai cu o mînă de bucata salvatoare din perete.

În cele din urmă s-a tras încet în sus, pînă a ajuns cu totul în tunel, iar după aceea a mai stat puţin timp întins pe jos, pînă să-şi poată stăpîni nervii atît de zdruncinaţi.

Cînd s-a izbit cu genunchii de marginea tunelului, a scăpat lumînarea din mînă. După puţin timp, crezînd că lumînarea ar fi putut să cadă mai degrabă în tunel, decît în abisul din spatele lui, s-a sculat în patru labe şi a început o cercetare amănunţită a locului unde se afla.

A pipăit locul din jurul lui căutînd lumînarea. Acest obiect i se părea cu mult mai preţios decît toată averea fabuloasă a lingourilor de aur din Opar.

Cînd a găsit în sfîrşit lumînarea, a strîns-o la piept şi a căzut pe podea suspinînd, extenuat de atîta încordare.

A rămas aşa cîteva minute, tremurînd din toate încheieturile, apoi s-a ridicat. A scos un chibrit din buzunar şi a aprins din nou capătul de lumînare ce i-a mai rămas.

Avînd lumină, i-a fost mai uşor să-şi stăpînească nervii, aşa că, după puţin timp, a pornit din nou de-a lungul tunelului, în căutarea unui drum de scăpare.

Memoria sunetului oribil ce ajunsese pînă la el de sus,

de pe coşul cel înalt, tot îl mai urmărea. Tremura de groază pînă şi la zgomotul paşilor săi.

Nu a apucat să meargă decît cîţiva paşi, cînd spre dezamăgirea lui, a dat peste un perete care i-a împiedicat orice înaintare, închizînd tunelul complet, de sus pînă jos şi dintr-o parte în cealaltă.

Ce-ar fi putut însemna aceasta?

Werper era un om instruit şi inteligent. Educaţia sa militară l-a ajutat să-şi pună la contribuţie cunoştinţele primite, pentru atingerea scopului pe care îl urmărea.

Un tunel înfundat era o anomalie. Desigur că se continua dincolo de zid.

Cineva, într-un timp oarecare, probabil că l-a astupat cu vreun scop oarecare.

A început la lumina slabă a lumînării să examineze zidăria şi a rămas încîntat descoperind că blocurile subţiri de piatră cioplită, din care era construit zidul, erau aşezate fără tencuială sau ciment.

A început să tragă de una din ele şi mare i-a fost bucuria văzînd că poate fi scoasă de acolo cu uşurinţă! A scos una după alta multe blocuri de piatră, pînă cînd a ajuns să aibă o deschizătură destul de largă pentru a trece pe acolo. A trecut imediat într-o cameră spaţioasă şi joasă.

De partea cealaltă a acestei camere era o uşă care îi oprea trecerea, dar nici aceasta nu a rezistat încercărilor sale, nefiind închisă cu vreo cheie sau zăvor.

În faţa lui se deschidea un coridor lung şi întunecos, dar pînă să fi ajuns la capătul lui, lumînarea i-a ars pînă la degete. Cu o înjurătură din cauza arsurii, a aruncat restul de ceară la pămînt, unde aceasta a pîlpîit puţin, apoi s-a stins.

Se afla acum cu totul în întuneric şi groaza l-a cuprins din nou. Ce obstacole şi primejdii se mai aflau în calea lui, nu putea şti.

Dar că se afla încă departe de libertate era sigur, atît de cumplită era lipsa de lumină în locurile acestea necunoscute.

A început să înainteze încet, pipăind cu mîna pereţii reci ai tunelului şi trăgîndu-şi picioarele, cu băgare de seamă pe

pardoseală, pînă să păşească din nou.

Cît timp s-a chinuit în acest mod nu a avut de unde să ştie. Dar în cele din urmă, părîndu-i-se că lungimea tunelului este exagerată şi zdrobit de eforturile făcute, de spaimă şi de nesomn, s-a hotărît să se aşeze şi să se odihnească înainte de a merge mai departe.

Cînd s-a trezit nu a intervenit nici o schimbare în întunericul din jur. Probabil că a dormit foarte puţin sau o zi întreagă, nu avea cum să ştie. Dar faptul că dormise cîtva timp o dovedea starea lui. Se simţea mai proaspăt şi îi era foame.

A început să înainteze din nou pe pipăite, ca şi mai înainte, dar nu a mers mult şi a ajuns pînă la o cameră care primea lumină printr-o deschizătură din tavan, de unde un şir de scări coborau în gol.

Pe deschizătura aceasta de deasupra, Werper putea să vadă lumina soarelui reflectată de coloane masive pe care crescuse iederă.

S-a oprit să asculte, dar nu a auzit decît freamătul vîntului printre crengile înfrunzite, strigăte răguşite de păsări şi urlete slabe de maimuţe.

Adunîndu-şi tot curajul, s-a urcat pe scară şi a ieşit într-o curte rotundă. În faţa lui se afla un altar de piatră, plin de pete de un roşu închis.

În momentul acela, el nu s-a gîndit să dea o explicaţie petelor din jur. Mai tîrziu însă şi-a dat prea bine seama de adevărata lor origine.

Pe lîngă deschizătura de jos de lîngă altar, prin care a intrat el în curte din camera subterană, belgianul a descoperit mai multe uşi în zidul curţii, la nivelul podelei.

Deasupra acestora şi în jurul curţii era un şir de balcoane deschise. Printre ruinele pustii săreau de colo pînă colo maimuţe mici, iar printre coloanele şi galeriile de deasupra, zburau păsări cu pene viu colorate.

Totul părea pustiu, nesimţindu-se deloc prezenţa omului.

Werper a răsuflat uşurat. A oftat ca şi cum i s-ar fi ridicat o mare greutate de pe umeri.

A făcut un pas înainte către o ieşire, dar s-a oprit, cu

ochii holbaţi de uimire şi de groază, pentru că aproape în aceeaşi clipă, vreo zece uşi s-au deschis din zidurile curţii şi o ceată de oameni îngrozitori s-a aruncat asupra lui.

Erau preoţii "Zeului Înflăcărat" din Opar, aceiaşi oameni mărunţi, păroşi, diformi şi urîţi care o tîrîseră pe Jane Clayton la altarul de sacrificiu, cu mulţi ani înainte, chiar din locul acela.

Braţele lor lungi, picioarele scurte şi încovoiate, ochii lor mici şi încrucişaţi, precum şi frunţile lor joase, le dădeau un aspect bestial, care îi inspira o spaimă teribilă belgianului cu nervii zdruncinaţi.

A scos un ţipăt şi s-a întors să fugă spre acele locuri îngrozitoare, dar mai uşor de suportat, ale coridoarelor şi camerelor întunecoase de unde tocmai ieşise.

Însă aceşti oameni oribili i-au ghicit intenţiile.

I-au blocat drumul şi l-au prins, deşi Werper le-a căzut în genunchi, implorîndu-i să-i lase viaţa. L-au legat şi l-au aruncat jos la pămînt în curtea rotundă.

Restul nu a fost decît o repetare a scenelor prin care trecuseră Tarzan şi Jane Clayton[2].

Au sosit preotesele şi împreună cu ele marea preoteasă La. Werper a fost ridicat şi dus la altar.

O sudoare rece îi ieşea prin toţi porii, în timp ce La ridica deasupra lui cumplitul cuţit de sacrificiu.

Cîntecul de moarte ajungea ca o tortură pînă la urechile sale, iar ochii nu i se mai dezlipeau de cupele de aur din mîinile credincioşilor, care în curînd urmau să-şi potolească setea lor inumană cu sîngele lui cald încă.

Tocmai se ruga în sinea lui să-şi piardă cunoştinţa cu o clipă mai repede ca lama ascuţită să i se împlînte în piept, cînd deodată se auzi un răcnet îngrozitor care a răsunat aproape de urechile sale.

Marea preoteasă a lăsat cuţitul în jos. Ochii i s-au dilatat de groază. Preotesele şi credincioşii au început să ţipe şi au fugit speriaţi către ieşiri.

---

[2] Vezi volumul II (n.t.)

Preoţii au scos urlete de furie şi de spaimă, după temperamentul şi curajul fiecărui.

Werper şi-a întins gîtul cît a putut mai mult pentru a vedea cauza panicii. A rămas încremenit cînd a văzut un leu enorm în centrul templului, ţinînd în ghiare o victimă.

Regele animalelor a scos un nou răget, aruncînd o privire fioroasă spre altar.

Preoteasa La s-a clătinat pe picioare, s-a aplecat în faţă şi a căzut leşinată peste corpul lui Werper.

CAPITOLUL VI

Atacul arabilor

După ce le-a mai trecut spaima cauzată de zguduitura cutremurului, Basuli şi cu războinicii săi au dat fuga în coridorul subteran, căutîndu-l pe Tarzan şi pe ceilalţi doi dintre ei care lipseau.

Au găsit drumul astupat cu blocuri de piatră căzute unul peste celălalt.

Două zile au muncit să-şi facă drum pînă la prietenii lor îngropaţi acolo, dar după o muncă istovitoare, abia au reuşit să dizloce cîţiva metri din zidul surpat, dînd peste cadavrul strivit al unuia dintre cei care l-au ajutat pe Tarzan să care ultimul transport de aur.

Descoperirea aceasta i-a făcut să creadă că Tarzan şi celălalt Waziri sînt şi ei morţi, probabil puţin mai departe, sub masa enormă de stînci sfărîmate. Acolo nici un ajutor nu-i mai putea ajunge şi nici nu le mai putea fi de folos.

În timp ce lucrau, războinicii strigau tot timpul numele stăpînului şi al camaradului lor, fără să primească însă nici un răspuns.

În cele din urmă au renunţat la orice cercetare, aruncînd o ultimă privire înlăcrimată asupra mormîntului de stînci sfărîmate al stăpînului lor.

Au ridicat apoi pe umeri lingourile grele de aur care va aduce, dacă nu fericire, cel puţin confort stăpînei lor iubite.

Au pornit înapoi peste valea uitată a Oparului, apoi mai departe prin pădurile de dincolo de dealuri, spre îndepărtata lor reşedinţă.

În timp ce mergeau în acea direcţie, nici nu le trecea prin gînd ce soarta teribilă îi aştepta în liniştita şi tăcuta lor aşezare.

De la nord venea Ahmet Zec, grăbit de scrisoarea scrisă de locotenentul său. Odată cu el venea întreaga bandă de renegaţi arabi şi de bandiţi, iar cu aceştia un grup de indigeni la fel de ticăloşi, adunaţi de prin cele mai sălbatice şi uitate triburi de canibali, din ţinuturile prin care banditul Ahmet se plimba fără nici o grijă.

Mugambi, acest Hercule de abanos, care a participat la aventurile primejdioase şi la drumurile iubitului său Buana, tocmai din Insula Junglei şi aproape de izvoarele rîului Ugambi, a fost primul care a observat apropierea sinistrei caravane.

El era acela pe care Tarzan l-a lăsat ca şef al războinicilor rămaşi să o păzească pe lady Greystoke. Nici nu se putea găsi un paznic mai curajos şi mai devotat în lume.

Uriaş de statură, războinic sălbatic neînfricat, colosul negru avea sufletul şi judecata proporţionale cu trupul şi puterea lui.

Nici măcar un moment nu s-a îndepărtat de fermă, de cînd plecase stăpînul său. Numai cînd lady Greystoke avea plăcerea să se plimbe pe cîmpia întinsă sau cînd dorea să întrerupă monotonia singurătăţii prin cîte o scurtă expediţie de vînătoare se ducea mai departe de fermă, fără însă să o lase singură.

În asemenea împrejurări, Mugambi călărea pe un splendid cal arab, la doi paşi în urma calului ei.

Bandiţii erau încă departe cînd ochii ageri ai războinicului i-a decoperit.

A privit mai întîi cu atenţie cîteva minute spre ceata care se apropia fără zgomot, apoi s-a întors şi a alergat spre colibele indigene, care erau la cîteva sute de metri mai departe de reşedinţă.

Acolo i-a strigat imediat pe războinicii care se odihneau.

Împărţi cîteva ordine scurte, în urma cărora războinicii şi-au luat imediat armele şi scuturile.

Unii au alergat să-i cheme pe lucrătorii de pe ogoare şi i-au prevenit pe cei care se ocupau de vite. Majoritatea l-au urmat pe Mugambi înapoi la reşedinţă.

Praful ridicat de caii bandiţilor se vedea încă departe de tot. Mugambi nu ar fi putut afirma precis dacă acel nor de praf ascundea un inamic, dar el mai văzuse cete de oameni venind fără să se ştie.

Mulţi vizitatori au venit cu intenţii paşnice, alteori erau grupuri de oameni cu intenţii de furt şi braconaj. Nu se putea ştii ce doreau străinii care se apropiau.

Cel mai bun lucru era să fie pregătiţi. Lui Mugambi nu îi plăcea graba cu care înaintau acei străini.

Reşedinţa lui Greystoke nu era adaptată unei apărări împotriva unor atacuri armate. Nu avea gard de apărare, pentru că fiind situată în mijlocul Wazirilor săi devotaţi, stăpînul lor nu anticipase nici un atac cu forţe mari al vreunui duşman oarecare.

La ferestre erau obloane care se puteau închide ca apărare împotriva săgeţilor ostile şi tocmai cu acestea era ocupat Mugambi, închizîndu-le el singur, cînd lady Greystoke a apărut pe verandă.

– Ce s-a întîmplat, Mugambi, a exclamat ea, ce eşti atît de grăbit? De ce închizi obloanele?

Mugambi şi-a întins mîna spre cîmpie, unde acum se vedeau bine călăreţii îmbrăcaţi în alb.

– Arabi, a explicat el. Şi nu vin cu intenţii bune, ştiind că marele Buana lipseşte.

Dincolo de poieniţa verde şi de tufişurile înflorite din jurul căsuţei sale, Jane Clayton văzu corpurile lucitoare ale Wazirilor.

Soarele lucea pe vîrfurile de metal ale suliţelor lor, iar penele viu colorate ale ţinutei lor de război, se reflecta pe pielea lucioasă de pe umerii lor largi.

Jane Clayton se uita la ei, cu sentimente de mîndrie şi afecţiune. Ce rău putea să se abată asupra ei cu asemenea războinici curajoşi?

Bandiţii s-au oprit cam la o sută de metri, la marginea cîmpiei. Mugambi s-a dus la războinicii lui.

Văzînd că arabii s-au oprit, Mugambi a înaintat cîţiva metri spre ei, ridicîndu-şi vocea, atrăgînd atenţia străinilor. Ahmet Zec stătea în şa în faţa oamenilor lui, drept ca o statuie.

– Arabule, a strigat Mugambi, ce cauţi aici?

– Am venit în pace, a răspuns Ahmet Zec.

– Atunci întoarce-te şi pleacă în pace, a zis Mugambi. Nu te vrem aici şi nici nu poate fi pace între arabi şi Waziri.

Mugambi, deşi nu era născut Waziri, fusese adoptat de trib. Ţinea foarte mult ca tradiţiile acestui trib să nu moară şi să fie păstrate toate obiceiurile din străbuni.

Ahmet Zec şi-a tras calul mai la o parte din faţa cetei sale, spunînd ceva încet oamenilor săi. Un moment după aceea, o salvă violentă de gloanţe a căzut asupra războinicilor Waziri.

Vreo doi războinici au căzut imediat, iar ceilalţi erau de părere să îi atace pe năvălitori. Însă Mugambi era un conducător tot atît de prudent, pe cît era de curajos.

Şi-a retras forţele în spatele tufişurilor din grădină. Pe unii i-a trimis în alte părţi din jurul reşedinţei, iar vreo şase chiar în reşedinţă, ordonîndu-le să o reţină pe stăpîna lor înăuntru şi să o apere cu vieţile lor.

Ahmet Zec, adoptînd tactica luptătorilor din pustiul de unde venise, şi-a condus oamenii în galop, într-o linie îngustă, formînd un cerc mare pe care îl strîngea treptat, din ce în ce mai mult, spre curajoşii apărători ai reşedinţei lui Tarzan.

De partea aceea a cercului, care venea mai aproape de Waziri, arabii îşi descărcau necontenit carabinele în tufişurile după care se ascundeau războinicii. Aceştia la rîndul lor, trăgeau săgeţile în cei mai apropiaţi dintre duşmani.

Wazirii, arcaşi îndemînatici, nimereau călăreţ după călăreţ.

Unul după altul, cîte unul din călăreţii arabi ridicînd mîinile peste cap cădea din şa.

Totuşi lupta era inegală, numărul arabilor fiind cu mult

mai mare decît al Wazirilor, iar gloanţele lor străbăteau tufişurile, găsind ţinta pe care puşcaşii arabi nici măcar nu o vedeau.

După un timp, Ahmet Zec, ajungînd cu linia cercului la vreo şapte sau opt sute de metri aproape de reşedinţă, şi-a strîns călăreţii şi a dat atacul decisiv.

Înaintau într-un galop nebun peste cîmpie, sărind peste gardurile din drum. S-au repezit către puţinii apărători ai căsuţei în care se baricadase Jane Clayton.

Mugambi i-a văzut venind şi a început să strige războinicilor care au mai rămas, să alerge spre casă ca un ultim loc de rezistenţă.

Arabii se apropiau, strigînd şi învîrtind lungile lor carabine pe deasupra capetelor.

Au trecut în goana calului pe lîngă verandă, descărcînd salve ucigătoare asupra Wazirilor îngenunchiaţi, care au dat drumul la un stol de săgeţi de după scuturile lor lungi şi ovale, făcute să reziste săgeţilor duşmane sau să înlăture lovitura unei suliţi, dar care nu puteau opri gloanţele de plumb ale arabilor.

Iar pe sub obloanele ridicate numai de o palmă, alţi arcaşi trimiteau săgeţile lor ucigătoare. După acest atac, Mugambi şi-a retras forţele în interiorul căsuţei.

Arabii au mai atacat de cîteva ori, iar în cele din urmă s-au apropiat, formînd un semicerc în faţa căsuţei, la o distanţă unde nu îi puteau ajunge săgeţile celor asediaţi.

Din noua lor poziţie, trăgeau cu înverşunare asupra ferestrelor. Wazirii cădeau unul după altul.

Din ce în ce mai puţine erau săgeţile care răspundeau focului ucigător al arabilor, pînă cînd Ahmet Zec a simţit că este momentul să ordone atacul decisiv.

Trăgînd chiar din fugă, sîngeroasa bandă a năvălit spre verandă. Vreo zece dintre ei au căzut loviţi de săgeţile celor care o apărau, dar majoritatea au ajuns pînă la intrare, unde au început să izbească cu paturile grele ale armelor.

Troznitura lemnului sfărîmat al uşii s-a amestecat cu pocnetul unei singure arme, cînd Jane Clayton a tras prin spărtură, asupra duşmanului dezlănţuit.

Cădeau combatanţi de ambele părţi ale uşii, dar în cele din urmă, a căzut şi această barieră atît de fragilă. Cînd uşa s-a prăbuşit, vreo douăzeci de arabi au năvălit în cameră.

De partea cealaltă a camerei era Jane Clayton, înconjurată de puţinii care au mai rămas dintre curajoşii ei apărători.

În fruntea războinicilor era uriaşul Mugambi.

Arabii au ridicat armele, să tragă ultima salvă care ar fi pus capăt definitiv oricărei rezistenţe, dar Ahmet Zec a dat un ordin, care opri degetele arabilor pe trăgaciul carabinelor.

– Nu împuşcaţi femeia! strigă el. Cine îi va face vreun rău, îl omor. Trebuie să o luăm vie!

Arabii năvăliră asupra Wazirilor, dar aceştia i-au întîmpinat cu suliţele lor grele.

Săbiile au lucit, pistoalele au răpăit, iar moartea era împărţită cu o dărnicie furioasă.

Mugambi şi-a aruncat suliţa în cel mai apropiat dintre agresori, cu atîta forţă încît pînă şi capătul mînerului a ieşit prin spatele arabului. Apoi smucind un pistol din mîna altuia, l-a apucat de ţeavă şi a început să îi lovească pe toţi cei care căutau să se apropie de stăpîna lui.

Îmbărbătaţi de exemplul lui, puţinii războinici care au mai rămas în viaţă se luptau ca demonii alături de el. Au căzut însă unul cîte unul, pînă cînd nu a rămas decît Mugambi, ca să apere onoarea şi viaţa soţiei lui Tarzan.

Ahmet Zec stătea lîngă uşă, privind rece la această luptă inegală, dînd din cînd în cînd ordine scurte oamenilor săi.

Într-o mînă ţinea carabina lui cu patul de argint. A ridicat-o încet la umăr, aşteptînd ca vreo mişcare a lui Mugambi să îl pună în bătaia armei.

Trebuia să tragă fără ca să pună în pericol viaţa femeii sau a vreunuia din arabii săi.

În sfîrşit a venit şi momentul cînd Ahmet Zec a apăsat pe trăgaci.

Fără să scoată un sunet, bravul Mugambi s-a prăbuşit pe podea, la picioarele stăpînei lui.

O clipă mai tîrziu, Jane a fost înconjurată şi dezarmată. Fără să îi adreseze vreun cuvînt, au tîrît-o afară.

Un negru uriaş a ridicat-o în şa şi în timp ce alţi bandiţi

cotrobăiau peste tot să fure ce puteau, negrul a trecut călăre cu ea dincolo de porţi, aşteptînd sosirea stăpînului său.

Jane Clayton i-a văzut pe bandiţi scoţînd toţi caii din grajduri. Deasemenea, arabii au adunat toate vitele de pe cîmp.

Au luat tot ce putea reprezenta valoare în ochii lor, iar la urmă au aruncat torţe. Flăcările au cuprins ce a mai rămas din clădire.

În sfîrşit, cînd bandiţii s-au strîns la un loc, după ce şi-au satisfăcut poftele de înavuţire prin jaf, au pornit cu Jane spre nord. Ea a mai văzut fumul şi flăcările ridicîndu-se departe spre cer, pînă cînd, la o cotitură a drumului, pădurea cea deasă a ascuns privirilor ei acest trist tablou.

În acest timp, în camera unde se desfăşurase ultima luptă, printre limbi lungi de foc care îşi făceau loc printre cadavre, cineva în al cărui trup a mai rămas o fărîmă de viaţă a început să se tîrască spre exterior.

Era un negru uriaş, care s-a rostogolit pe o parte şi pe alta, uitîndu-se în jur cu ochii injectaţi de sînge şi plini de durere.

Era Mugambi, pe care arabii îl crezuseră mort, dar care tot mai trăia.

În timp ce se ridica cu multă greutate, pe mîini şi pe genunchi, tîrîndu-se încet spre uşă, flăcările lacome şi nemiloase au ajuns pînă la el.

A căzut de cîteva ori pe podea, din cauza slăbiciunii, dar de fiecare dată se ridica din nou, continuîndu-şi drumul către un loc ferit.

După un timp, care lui i s-a părut că nu mai are sfîrşit, cînd deja flăcările au ajuns un adevărat cuptor de partea cealaltă a camerei, uriaşul negru a izbutit să ajungă la verandă, de unde s-a rostogolit pe trepte în jos.

S-a tîrît mai încolo pe iarba rece de sub un tufiş înflorit.

Toată noaptea a zăcut acolo, uneori leşinat de dureri, alteori răbdînd cu stoicism.

În starea aceasta din urmă, privea cu o ură sălbatică spre flăcările care tot se mai ridicau din magaziile cu cereale şi fîn.

Un leu ieşit la vînătoare urlă undeva pe aproape, dar uriaşului negru nu îi era frică.

Acum nu mai rămăsese loc în creierul său sălbatic decît pentru un singur gînd: Răzbunare!... Răzbunare!... Răzbunare!...

CAPITOLUL VII

Comoara de pietre preţioase

Tarzan a rămas cîtva timp întins acolo unde căzuse, pe pardoseala de piatră a camerei cu lingourile de aur.

Zăcea întins şi nemişcat ca un cadavru, dar nu murise încă.

În cele din urmă, s-a mişcat, iar după cîteva clipe, a deschis ochii în întunericul de nepătruns de acolo.

A ridicat o mînă şi a dus-o la cap. A văzut că era plină de sînge. Şi-a mirosit degetele aşa cum o fiară şi-ar mirosi sîngele de pe o labă rănită.

S-a ridicat încet, trăgînd cu urechea. Nici un sunet nu ajungea pînă în adîncimile întunecate ale mormîntului său.

A mers clătinîndu-se pe picioare. A pipăit printre mormanele de lingouri de aur.

Ce se întîmplase? Unde era?

Numai capul îl durea. Nu simţea nici un alt efect mai rău după lovitura care îl trîntise la pămînt.

Nu-şi mai aducea aminte de accident, precum nu îşi mai amintea de nimic din tot ce se petrecuse pînă cînd s-a întîmplat accidentul.

Se pipăi cu mîna, de parcă nu ar fi ştiut cine este. Şi-a pus mîna pe picioare, pe corp şi pe cap. Mai pipăi tolba cu săgeţi şi cuţitul de la şold.

În creierul său era ceva care se zbătea pentru a fi adus la suprafaţă. Ah!....

Ştia acum: îi lipsea ceva!

S-a tîrît înapoi, căutînd cu mîinile obiectul pe care instinctul îi spunea că l-a pierdut.

În sfîrşit a găsit suliţa cea grea, care cu mulţi ani înainte, era unul din cele mai importante obiecte ale vieţii sale zilnice, ba chiar al propriei sale existenţe.

Cunoştea această armă care fusese în legătură cu fiecare acţiune a lui, începînd din momentul în care a smuls prima suliţă de la negrul care căzuse victimă dorinţelor sale sălbatice.

Era sigur că mai există o lume cu mult mai frumoasă decît cea mărginită de întunericul celor patru ziduri de piatră care îl înconjurau.

Şi-a continuat cercetările pînă cînd în sfîrşit a găsit uşa care ducea înăuntru sub cetate şi templu.

A pornit pe acest drum fără nici o frică. A ajuns pînă la scările de piatră care urcau la nivelul superior. Le urcă, continuîndu-şi drumul spre fîntîna adîncă.

Nimic nu i-a ajutat memoria ca să îşi poată aminti de ceva cunoscut lui din ceea ce era împrejur.

Mergea înainte prin întuneric, de parcă ar fi străbătut o cîmpie largă în plină lumină, sub razele soarelui de amiază. Nu dădea importanţă nici unui obstacol, mergînd foarte calm, avînd deplină încredere în instinctele sale animalice.

Ajungînd la marginea fîntînii, a păşit înainte în gol, prăbuşindu-se în adîncimea întunecoasă.

Cum era cu suliţa în mînă, a lovit cu arma apa de sub el, scufundîndu-se lent.

Din fericire nu s-a rănit deloc în această cădere bruscă şi neaşteptată. Cînd s-a ridicat la suprafaţă şi-a scuturat apa din ochi şi a observat că putea să vadă.

Lumina zilei străbătea înăuntru pe o deschizătură îndepărtată deasupra capului său, luminînd slab pereţii fîntînii.

Tarzan s-a uitat în jur şi a văzut la acelaşi nivel cu suprafaţa apei în zidul umed şi alunecos, o deschizătură destul de mare.

A înotat pînă acolo şi s-a tras în sus. A găsit gura unui tunel întunecos, pe care a pornit fără să mai piardă vremea.

Acum însă mergea cu băgare de seamă, pentru că Tarzan al maimuţelor învăţa repede. Prăpastia neaşteptată i-a

arătat că trebuie să fie atent cînd străbate trecători întunecoase. Nu mai avea nevoie de o a doua lecție.

Tunelul l-a dus cîțiva zeci de metri drept înainte. Pe jos era alunecos de parcă apa din fîntînă s-ar fi revărsat uneori, inundînd tunelul.

Această situație neplăcută împiedica mersul lui Tarzan, piciorul desprinzîndu-se din loc cu mare greutate.

A ajuns la o scară de piatră, unde se termina tunelul și pe care a urcăt-o repede.

Era o scară în zigzag. A mers la dreapta și la stînga, pînă cînd a ajuns în sfîrșit, într-o cameră mică și rotundă.

O lumină slabă pătrundea de sus, printr-un coș de vreo doi metri în diametru, care începea din centrul tavanului camerei, ridicîndu-se pe o lungime de treizeci sau patruzeci de metri, terminîndu-se cu un grătar de piatră, prin care Tarzan putea să vadă un petic de cer albastru luminat de soare.

Curiozitatea l-a împins să cerceteze peste tot în această încăpere. Aici erau mai multe lăzi mari, strînse cu benzi late de aramă.

Tarzan și-a plimbat mîinile deasupra lor, pipăind cercurile de aramă, trăgînd de balamale. În cele din urmă, din întîmplare, a reușit să ridice capacul uneia din ele.

O exclamație de plăcere îi ieși de pe buze la vederea minunatelor comori pe care le conținea.

O tavă mare, plină cu pietre strălucitoare, scînteia și strălucea în lumina palidă a camerei.

Ajuns din cauza accidentului la mintea copilăriei, nu mai era în stare să-și facă o idee privind fabuloasa valoare a descoperirii sale.

Și-a înfipt mîinile în mormanul de pietre scumpe și le-a răsfirat printre degete.

Apoi s-a dus la alte lăzi, în care găsi alte depozite de pietre prețioase. Aproape toate erau frumos șlefuite, iar Tarzan și-a ales un pumn întreg, umplîndu-și punga de piele care îi atîrna la șold.

A aruncat înapoi în ladă pe cele care nu străluceau prea frumos.

Fără să vrea, fără să știe, eroul nostru a nimerit în camera demult uitată, a nestematelor din Opar.

Secole întregi zăcuse această odaie îngropată sub templul "Zeului Înflăcărat", în mijlocul uneia din multele trecători subterane pe care descendenții superstițioși ai vechilor locuitori nu au îndrăznit sau nu au avut voie să le exploreze.

Obosit de această distracție, Tarzan a pornit pe coridorul care ducea din odaia cu nestemate, în sus, pe o pantă foarte înclinată. Tunelul l-a dus din ce în ce mai aproape de suprafață, terminîndu-se în cele din urmă într-o cameră joasă, mai luminată decît toate celelalte peste care dăduse pînă acum.

O deschizătură în tavan, deasupra lui, la capătul de sus al unui șir de trepte de ciment, i-a arătat o priveliște frumos luminată de soare.

Tarzan privi cu o mare mirare coloanele de piatră îmbrăcate cu plante agățătoare și s-a încruntat, în efortul pe care l-a făcut să își amintească de ceva asemănător văzut de el mai demult.

Nu era însă sigur de nimic. Era numai o obsesie tulburătoare de care nu putea să scape și anume că trebuia să știe o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască.

Gîndurile i-au fost întrerupte de un răcnet înfiorător, care se auzi prin deschizătura de sus. Au urmat strigăte și țipete de oameni.

A urcat scările, ținîndu-și sulița și mai strîns în mînă. O priveliște stranie l-a întîmpinat la ieșirea din semiîntunericul din pivniță, în lumina strălucitoare a templului.

Ființele pe care le-a văzut, le-a recunoscut. Acolo erau oameni și un leu enorm.

Oamenii alergau spre ieșirile laterale ca să scape de fiorosul animal. Leul stătea chiar în mijlocul templului, deasupra corpului unuia care fusese mai puțin norocos decît ceilalți.

Tarzan a mai văzut în fața lui o femeie alături de un bloc de piatră, peste care era întins un om legat. În timp ce

el se uita la această scenă, a observat cum leul arunca priviri înfricoşătoare celor două persoane care mai rămăseseră în templu.

Încă un răget tunător a ieşit din pieptul sălbatic al fiarei, la auzul căruia femeia a leşinat, căzînd peste corpul omului întins şi nemişcat pe altarul de piatră din faţa ei.

Leul a făcut cîţiva paşi şi se pregătea să sară. Vîrful cozii sale ondulate se zbătea nervos. Era pe cale să atace cînd privirile i-au fost atrase de Tarzan.

Werper, legat şi neputincios, l-a văzut pe carnivorul cel mare pregătindu-se să sară asupra lor. A văzut şi schimbarea neaşteptată în expresia fiarei, ai cărei ochi se îndreptaseră către ceva dincolo de altar şi în afara unghiului de vedere al belgianului.

Mai văzu formidabila creatură ridicîndu-se aproape drept în două picioare. Cineva a trecut precum o săgeată pe lîngă Werper.

Un braţ puternic s-a ridicat şi o suliţă mare a fost aruncată spre leu. Aceasta s-a înfipt adînc în pieptul animalului.

Werper a văzut cum leul, acum în patru labe se mişca rupînd mînerul suliţei şi a mai văzut, minunea minunilor, uriaşul alb, aproape gol care aruncase arma, atacînd fiara, numai cu un singur cuţit lung, gata să întîmpine ghiarele şi colţii regelui junglei.

Leul s-a ridicat şi el în două labe, să îl întîmpine pe noul său inamic. Fiara mîrîia îngrozitor, dar mirarea belgianului a fost şi mai mare cînd a auzit mîrîituri la fel de sălbatice cu ale leului ieşind de pe buzele omului care atacase fiara.

Dîndu-se repede un pas înapoi, Tarzan a evitat ghiarele leului, care a bătut aerul zadarnic. Repezindu-se apoi în spatele fiarei, i-a sărit în spate, înconjurîndu-i gîtul cu braţele şi înfigîndu-şi colţii adînc în carnea gîtului, căutînd să ajungă la beregată.

Răcnind şi sărind, rostogolindu-se şi zbătîndu-se, uriaşa felină a încercat să îl arunce de pe spate pe sălbaticul său adversar, în timp ce o mînă puternică, încleştată pe cuţit, îl

lovea necruţător.

În timpul acestei lupte, preoteasa La şi-a revenit şi a rămas extaziată de spectacolul din faţa ei.

Părea de necrezut ca o fiinţă omenească să îl poată învinge într-o luptă piept la piept pe regele animalelor, dar cu toate acestea, imposibilul se petrecea sub ochii ei.

În cele din urmă, cuţitul lui Tarzan nimeri în inima leului şi cu o ultimă zvîcnire în ghiarele morţii, leul s-a rostogolit mort pe pardoseala de marmură.

Sărind în picioare, învingătorul şi-a pus un picior pe cadavrul animalului ucis şi ridicînd faţa către cer, a dat drumul unui strigăt atît de înfiorător încît atît La, cît şi Werper s-au cutremurat.

Apoi, Tarzan s-a întors către ei şi Werper l-a recunoscut pe omul pe care crezuse că l-a lăsat mort în camera cu comoara.

CAPITOLUL VIII

Fuga din Opar

Werper era uimit. Era oare cu putinţă ca acest sălbatic să fie una şi aceeaşi persoană cu acel englez plin de demnitate, care îl primise atît de amabil în luxoasa sa locuinţă africană?

Se putea oare ca această fiară cu expresie animalică, cu ochii aprinşi, să fie în acelaşi timp un om?

Era cu putinţă oare ca acel strigăt îngrozitor de victorie, pe care nici nu-l mai auzise vreodată, să fi ieşit dintr-un gît omenesc?

Tarzan s-a uitat la bărbatul şi la femeia din faţa lui cu o expresie de nedumerire, fără vreun indiciu că ar înţelege ce se petrece.

Parcă descoperise o specie nouă de fiinţe şi se minuna de ceea ce găsise.

Preoteasa La, la rîndul ei, studia trăsăturile lui Tarzan şi încetul cu încetul, ochii ei s-au dilatat.

– Tarzan! a exclamat ea.

Şi a continuat imediat, în limbajul maimuţelor antropoide, care datorită unei continue existenţe comune între locuitorii cetăţii şi maimuţe a devenit limba oparienilor:

– Ai venit înapoi la mine! La mine, care am nesocotit preceptele religiei mele şi te-am aşteptat mereu pe tine, Tarzan. La te-a aşteptat fără să se mărite şi acum ai venit! Spune-mi dar, spune-mi dacă într-adevăr ai venit pentru mine!

Werper asculta acest jargon de neînţeles, uitîndu-se cînd spre preoteasă, cînd spre Tarzan.

– Nu cumva şi el înţelege această limbă ciudată? se întreba el.

Spre marea lui surpriză, îl auzi pe englez răspunzînd femeii în aceeaşi limbă.

– Tarzan, repetă el gîndindu-se profund. Tarzan! Numele acesta îmi este foarte cunoscut.

– Este numele tău, tu eşti Tarzan! a strigat La.

– Eu sînt Tarzan? a zis el, dînd din umeri.

A continuat după o scurtă pauză:

– Bine, numele îmi place, nu ştiu să am altul, aşa că îl voi păstra pe acesta. Dar pe tine nu te cunosc şi nici nu am venit aici pentru tine. Nu ştiu nici de unde am venit, nici pentru ce am venit. Poţi să-mi spui?

La a clătinat din cap cu tristeţe.

– Nu am ştiut asta niciodată, a răspuns ea.

Tarzan s-a întors atunci spre Werper, căruia îi puse aceeaşi întrebare, dar în limba marilor antropoizi.

Belgianul a dat din cap, semn că nu a înţeles nimic.

– Nu înţeleg limba aceasta, a spus el în franceză.

Fără nici un efort şi după toate aparenţele, fără să-şi dea seama că a făcut vreo schimbare, Tarzan a repetat întrebarea tot în franceză.

Werper şi-a dat seama imediat de cumplita nenorocire a acestui alb. Acest om îşi pierduse memoria şi nu mai putea să-şi amintească evenimentele din trecut.

Belgianul tocmai a vrut să îi dea lămuririle necesare, cînd i-a venit deodată ideea că, ţinîndu-l o vreme oarecare

în neștiință privind adevărata sa identitate, s-ar putea ca această nenorocire a lui Tarzan să îi fie de folos.

– Nu îți pot explica de unde vii, a zis Werper, dar uite ce îți pot spune! Dacă nu ieșim repede din acest loc îngrozitor, vom fi amîndoi uciși pe acest altar.

A continuat apoi uitîndu-se la marea preoteasă.

– Femeia aceasta era aproape să-și înfigă cuțitul în pieptul meu, cînd leul le-a întrerupt diabolica ceremonie. Hai, a mai zis Werper, să căutăm un mijloc de scăpare pînă nu se liniștesc după spaima prin care au trecut și se adună din nou aici.

Tarzan s-a întors către La.

– Pentru ce, a întrebat el, ai vrut să-l ucizi pe acest om? Ți-e foame?

Marea preoteasă a strigat cu dezgust:

– Nu, pentru că noi nu mîncăm carne de om.

– A vrut să te omoare pe d-ta? a continuat Tarzan.

Femeia a răspuns negativ și la această întrebare.

– Atunci de ce doreai să îl omori?

După cum se vede, Tarzan era hotărît să cunoască toate amănuntele problemei.

Preoteasa La a ridicat brațul ei delicat și a arătat spre soare.

– Voiam să îi ofer sufletul său în dar "Zeului Înflăcărat", a răspuns ea.

Tarzan părea nedumerit. El era din nou acum o simplă maimuță, iar maimuțele nu înțeleg ce înseamnă suflet și zei înflăcărați.

– Vrei tu să mori? îl întrebă el pe Werper.

Belgianul l-a asigurat cu lacrimi în ochi, că nu dorea acest lucru deloc.

– Foarte bine, a zis Tarzan, nu vei muri. Vom pleca de aici, pentru că această femeie te va ucide, iar pe mine mă va păstra pentru ea. Oricum, aici nu este de trăit pentru un mangani. Aș muri în scurtă vreme închis printre zidurile acestea.

S-a întors apoi către La.

– Noi plecăm, i-a mai spus.

La auzul acestor vorbe, La s-a repezit la el şi l-a prins de o mînă.

– Nu pleca! s-a rugat ea, căzînd în genunchi. Rămîi şi vei fi mare preot. La te iubeşte. Întregul Opar ţi se va supune şi vei fi servit de sclavi. Rămîi, Tarzan al maimuţelor şi dragostea mea îţi va fi recompensa.

Tarzan s-a uitat la femeia îngenunchiată din faţa lui şi fără vreun semn de înduioşare a împins-o.

– Tarzan nu te vrea, a zis el simplu.

După aceea, s-a apropiat de Werper şi tăindu-i frînghia, i-a făcut semn să îl urmeze.

Suflînd greu, cu faţa congestionată de furie, La a sărit drept în picioare.

– Vei rămîne! a strigat. La nu te va avea şi dacă nu va putea să te aibă viu, te va avea mort!

Ridicîndu-şi faţa către soare, a scos acelaşi strigăt cumplit pe care Werper îl mai auzise odată, iar Tarzan de atîtea ori.

Ca răspuns la strigătul ei, izbucni din camerele şi coridoarele din jur, un zgomot aproape asurzitor de voci.

– La mine, paznici ai templului! a strigat ea. Necredincioşii au profanat-o pe cea mai sfîntă dintre sfinte. Haideţi! Băgaţi groaza în inimile lor, apăraţi-o pe La, apăraţi altarul ei, spălaţi templul cu sîngele acestor profanatori!

Cu toate că Werper nu ştia ce spusese La, a înţeles imediat primejdia care îi ameninţa.

Tarzan, văzînd că Werper nu este înarmat, a prins-o pe La de mînă şi cu toată împotrivirea ei sălbatică, i-a smuls arma într-o clipă. I-a întins belgianului lungul ei cuţit de sacrificiu.

– Ia-l, pentru că vei avea nevoie, l-a sfătuit el.

În aceeaşi clipă, în templu năvăli pe fiecare uşă laterală cîte o ceată de oameni mărunţi şi urîţi.

Erau înarmaţi cu măciuci şi cuţite. Erau ajutaţi în curajul lor de ură şi fanatism.

Werper a rămas locului îngrozit. Tarzan, drept ca un stejar, îşi privea duşmanii cu mare dispreţ.

Înainta încet către ieşirea pe care şi-o alesese.

Un preot vînjos îi ieşi în cale, în spatele lui fiind încă vreo douăzeci de inşi.

Tarzan îşi învîrti suliţa ca pe un ciomag şi l-a lovit pe preot, care s-a prăbuşit la pămînt cu ţeasta sfărîmată.

Ciomagul improvizat al lui Tarzan se învîrtea mereu cu putere deschizîndu-le drumul spre ieşire. Werper venea în spatele lui uitîndu-se mereu înapoi, către mulţimea ameninţătoare din spatele lor.

Într-o mînă ţinea cuţitul de sacrificiu, gata să lovească pe oricine care s-ar fi apropiat de ei.

La început se întreba cu mirare de ce ei îl atacă doar pe uriaşul alb, pe cînd asupra lui ezitau să se arunce, cînd de fapt, el era cu mult mai slab. Ştia bine că dacă s-ar fi năpustit asupra lui, ar fi căzut de la primul atac.

Tarzan a ajuns la uşă, peste cadavrele tuturor celor care i se împotriviseră, mai înainte ca Werper să fi putut ghici cauza imunităţii sale.

Preoţii se fereau de cuţitul de sacrificiu!

Ar fi înfruntat moartea primind-o bucuroşi, dacă îi ajungea în timp ce o apărau pe marea preoteasă şi altarul ei. Dar era clar că, după credinţa lor, era o deosebire între o moarte şi alta.

Probabil că exista o superstiţie stranie privind acea lamă strălucitoare, de nici un oparian nu îndrăznea să se lase ucis de ea, în timp ce mureau ucişi de suliţă cea grea a lui Tarzan.

Ajunşi afară din curtea templului, Werper i-a spus lui Tarzan despre ciudatul amănunt. Tarzan a zîmbit şi l-a obligat să meargă înainte, învîrtind în aer cuţitul sacru încrustat cu aur şi pietre scumpe.

Oamenii din Opar s-au împrăştiat în toate direcţiile, ca frunzele bătute de furtună, iar Tarzan şi belgianul au găsit liberă trecerea prin coridoarele şi camerele vechiului templu.

Ochii belgianului aproape că au ieşit din orbite, cînd au trecut prin camera cu cei şapte stîlpi de aur masiv. Reuşind cu greu să-şi ascundă uimirea, privea lacom la plăcile din aur masiv aşezate pe pereţii camerelor şi ale unora dintre coridoare.

Pentru Tarzan însă, toată această bogăţie părea că nu înseamnă nimic.

Au mers înainte şi ajutaţi de întîmplare, au ieşit în strada cea lungă, care trecea prin şirul de clădiri pe jumătate ruinate şi zidul interior al cetăţii.

Maimuţe mari le clănţăneau în faţă ameninţîndu-i, dar Tarzan le răspundea în propria lor limbă: insultă pentru insultă, provocare prentru provocare.

Werper a văzut un maimuţoi păros aruncîndu-se de pe una din coloanele sfărîmate şi înaintînd spre uriaşul alb.

Rînjea scoţîndu-şi colţii enormi şi galbeni, mîrîind înfiorător şi ameninţător, printre buzele sale groase şi mari care îi atîrnau.

Belgianul s-a uitat la însoţitorul lui. Cu groază l-a văzut aplecîndu-se pînă cînd a ajuns să se sprijine de pămînt în pumni, exact cum făcea şi antropoidul.

L-a văzut dînd ocol cu picioarele ţepene, în jurul celuilalt. Auzi aceleaşi lătrături şi mîrîituri ieşind din gura omului, exact ca cele scoase de fiară.

Daca ar fi stat cu ochii închişi ar fi crezut că nu sînt decît două maimuţe uriaşe care se pregătesc de luptă.

Dar nu a fost nici o luptă. S-a terminat aşa cum se termină multe din asemenea certuri în codru: unul din lăudăroşi îşi pierde răbdarea sau curajul, începînd să se intereseze de vreo frunză bătută de vînt, de vreun gîndac sau de purecii de pe pîntecele său păros.

În cazul de faţă, antropoidul a fost acela care a bătut primul în retragere, cu o demnitate tipică regnului animal, ca să examineze o omidă nefericită pe care a şi devorat-o după cîteva clipe.

În primul moment, Tarzan părea domic să continue distracţia. S-a legănat cu putere pe picioare, şi-a umflat pieptul şi a răcnit, apropiindu-se şi mai mult de maimuţoi.

Cu mare greutate Werper a reuşit să îl convingă că trebuie să lase totul la o parte şi să meargă pe drumul care îi va scăpa din oraşul celor care se închină soarelui. Au umblat aproape o oră pînă să găsească ieşirea îngustă prin zidul interior. De aici drumul pînă dincolo de fortificaţiile

exterioare le era cunoscut şi astfel că au ajuns în valea pustiită a Oparului. După cîte putea să observe Werper, Tarzan habar nu avea despre locul unde se afla şi nici de unde venise acolo.

Mergea fără rost, într-o direcţie sau alta, căutîndu-şi hrana pe care o găsea sub pietre sau ascunsă în umbra vreunuia din micile tufişuri care erau peste tot. Belgianul era îngrozit de meniul lui Tarzan. Gîndacii, omizile şi micile rozătoare erau devorate cu mare satisfacţie. Într-adevăr, Tarzan s-a transformat din nou în maimuţă.

În cele din urmă Werper a reuşit să-şi îndrepte însoţitorul spre dealurile din depărtare, care delimitau valea în partea de nord-vest, pornind împreună către reşedinţa lui Greystoke. Era greu de ghicit planul pe care îl avea belgianul să-şi conducă victima trădării sale înapoi către fosta sa locuinţă. Poate că socotea că fără Tarzan nu se putea primi nici o răscumpărare pentru soţia acestuia.

În prima noapte şi-au construit o mică tabără în valea de dincolo de dealuri. S-au aşezat şi au aprins un foc. Au fript un porc mistreţ, doborît de Tarzan. Uriaşul alb era pierdut în gînduri. Părea că încearcă încontinuu să prindă o imagine oarecare, dar care îi scăpa mereu.

În cele din urmă şi-a deschis punga de piele de la şold şi şi-a turnat în palmă pietrele preţioase luate din cetate.

Lumina focului care pîlpia deasupra lor a aruncat o mulţime de raze scînteietoare în jur. Belgianul privea fascinat, cu ochii măriţi. Expresia feţei sale arăta că găsise un scop anumit în tovărăşia sălbaticului de lîngă el.

CAPITOLUL IX

Furtul pietrelor scumpe

Două zile la rînd a căutat Werper micul grup de oameni care l-a însoţit din tabără pînă la dealurile de la marginea acestor ţinuturi.

Abia pe înserat a doua zi, le-a găsit urma şi aceasta

într-o formă atît de dezgustătoare încît s-a cutremurat din creștet pînă în tălpi de ceea ce a văzut.

Într-o poieniță a dat peste cadavrele a trei dintre indigeni, mutilați îngrozitor. Nu era nevoie de multă putere de înțelegere, ca să se explice uciderea lor.

Din micul grup numai aceștia trei nu fuseseră sclavi. Ceilalți, ispitiți de speranța eliberării din ghiarele crudului lor stăpîn arab, au profitat de prilejul despărțirii de tabăra principală, ca să îi ucidă pe cei trei reprezentanți ai puterii pe care o urau și care îi ținea în robie.

Apoi au fugit în junglă pentru a li se pierde urma.

O transpirație rece a apărut pe fruntea lui Werper cînd s-a gîndit la soarta de care avusese norocul să scape. Dacă ar fi fost și el acolo cînd a pornit acel atac și el ar fi făcut parte dintre victime.

Tarzan nu s-a arătat deloc surprins sau interesat de această descoperire a belgianului. În starea în care se afla îi era indiferent ale cui erau aceste cadavre.

Stratul subțire de comportament civilizat pe care și l-a dobîndit într-o perioadă destul de scurtă din viața lui s-a șters datorită recentului său accident. Nu avea în minte decît deprinderile pe care le-a dobîndit în copilărie.

Ceea ce învățase de la Kala, ce a văzut la Ciuk, Tub sau Koz, formau acum temelia fiecărui gînd și a fiecărei acțiuni.

Franceza și engleza le vorbea în mod mecanic. Cînd Werper i s-a adresat în franceză a răspuns în aceeași limbă fără să observe trecerea de la limba antropoizilor în care a discutat cu La.

Dacă Werper ar fi vorbit engleza rezultatul ar fi fost același.

În noaptea aceea ca și în celelalte două precedente, amîndoi ședeau lîngă focul din tabăra lor improvizată, iar Tarzan se juca cu pietricelele lui strălucitoare.

Werper l-a întrebat ce erau acelea și unde le-a găsit. Tarzan i-a răspuns că sînt pietre colorate din care el vrea să își facă un lănțișor. I-a mai spus că le-a găsit la mare adîncime sub curtea de sacrificiu a templului "Zeului Înflăcărat".

Werper se simţea foarte uşurat cînd a văzut ignoranţa lui Tarzan privind valoarea acelor pietre. În cazul acesta, îi era mult mai uşor să pună stăpînire pe ele.

Se putea ca Tarzan să i le dea la simpla sa cerere.

Werper întinse o mînă spre grămada de pietre pe care Tarzan o aranjase pe o bucată de lemn, în faţa sa.

– Să le văd şi eu, l-a rugat belgianul.

Tarzan şi-a pus palma pe comoară şi a început să mîrîie. Werper şi-a tras mîna înapoi mai repede decît a întins-o.

Tarzan şi-a reluat jocul cu pietrele, precum şi convorbirea cu Werper, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. De fapt nu fusese decît instinctul de apărare al fiarei pentru ceea ce posedă.

Cînd ucidea vînatul împărţea carnea cu Werper, dar dacă acesta ar fi pus mîna din întîmplare pe porţia lui Tarzan, ar fi stîrnit aceeaşi ieşire sălbatică.

Din acel moment în sufletul belgianului s-a născut o spaimă teribilă faţă de acest alb sălbatic.

El nu putea să înţeleagă transformarea care s-a produs în Tarzan din cauza loviturii primite. Atribuia acest comportament doar unei forme de amnezie.

Însă neştiind că Tarzan fusese într-o vreme cu adevărat un sălbatic, o fiară de codru, nu îşi putea închipui că acest om a revenit la starea în care şi-a petrecut copilăria şi o parte din tinereţe.

El nu vedea în englez decît un maniac primejdios, pe care cel mai mic accident neaşteptat ar fi putut să îl facă să se arunce asupra lui. Totodată, nici prin minte nu îi trecea că ar fi putut să se apere cu succes contra vreunui atac din partea lui Tarzan.

Singura lui speranţă era să îi poată înşela vigilenţa şi să fugă spre îndepărtata tabără al lui Ahmet Zec. Şi asta cît mai repede! Dar înarmat numai cu cuţitul de sacrificiu, nu îndrăznea să pornească singur prin junglă.

Tarzan constituia o ocrotire care nu era de dispreţuit, chiar şi în faţa carnivorelor mai mari, fapt pe care Werper era silit să îl recunoască, în urma celor văzute în templul din Opar.

Pe lîngă aceasta, gîndul lui era mai mult la punga cu pietre prețioase. Sufletul său era torturat de spaimă, dar și de lăcomie.

Dar această lăcomie ardea în pieptul lui cu mult mai multă putere, iar rezultatul a fost că a înfruntat toate primejdiile și a suportat groaza de a fi cu acela pe care îl considera nebun.

Nu a renunțat la ideea de a pune mîna pe averea pe care o reprezenta conținutul pungii.

Ahmet Zec nu trebuia să știe nimic despre aceste pietre. Ele erau numai pentru el și de îndată ce își va realiza planul va porni spre coasta de vest a Africii, de unde își va cumpăra bilet spre America.

Acolo va putea să se ascundă sub o nouă identitate și să se bucure de fructul hoției sale.

Deja se gîndea că America era atît de provincială și că nu se găsește niciunde în lumea nouă un oraș pe care să îl poată compara cu frumosul Bruxelles.

A treia zi de la plecarea lor din Opar urechile agere ale lui Tarzan au perceput un zgomot de oameni în spatele lor.

Werper nu a auzit nimic în afară de bîzîitul de insecte din junglă și de strigătele maimuțelor mici sau ale păsărilor.

Tarzan a stat un timp nemișcat ca o statuie, ascultînd, apoi cu nările lui sensibile dilatate mirosind fiecare adiere trecătoare de vînt.

L-a tras pe Werper la o parte, ascunzîndu-se amîndoi într-un tufiș des, unde au așteptat.

Nu a trecut multă vreme și de-a lungul cărării făcute de animale, pe care merseseră Tarzan și Werper, a apărut un războinic care privea în jur foarte atent.

După el, într-un singur șir, urmau unul după altul încă vreo cincizeci, fiecare încărcat cu cîte două lingouri de metal galben legate de spate.

Werper a recunoscut imediat grupul de oameni care îl însoțise pe Tarzan în călătoria sa la Opar.

S-a uitat la acesta, dar în ochii sălbatici și atenți ai lui Tarzan nu a văzut nici un indiciu care să îi arate că i-ar recunoaște pe Basuli sau pe ceilalți Waziri credincioși.

din ascunzătoare, uitîndu-se pe cărare după oamenii care trecuseră. Apoi s-a întors spre Werper.

– Să îi urmărim şi să îi ucidem, a zis el.

– De ce? a întrebat belgianul.

– Sînt negri, a explicat Tarzan. Kala a fost ucisă de un negru. Sînt duşmanii tuturor manganilor.

Lui Werper nu îi surîdea ideea de a se angaja într-o luptă cu Basuli şi teribilii săi luptători.

Pe de altă parte s-a bucurat foarte mult că îi văzuse întorcîndu-se către reşedinţa lui Greystoke, pentru că începuse să se îndoiască de abilitatea lui în a regăsi drumul către ţara Wazirilor.

Despre Tarzan ştia că nu îl interesează în ce direcţie merge.

Ţinîndu-se la o distanţă scurtă, dar sigură în spatele războinicilor, nu va fi nici o greutate să îi urmărească pînă acasă la ei.

Ajunşi la reşedinţa lui Tarzan, putea foarte uşor să se întoarcă spre tabăra lui Ahmet Zec.

Mai avea însă un motiv pentru care nu dorea să se amestece în treburile războinicilor Waziri.

Aceştia duceau o preţioasă comoară tocmai în direcţia în care mergea şi el.

Cu cît Waziri duceau mai aproape această comoară de tabăra lui Ahmet Zec, cu atît mai puţin efort urma el să depună la căratul aurului.

Iată de ce s-a împotrivit cu atîta înverşunare împotriva planului lui Tarzan de a-i extermina pe aceşti războinici. L-a convins să meargă liniştit aproape de ei, spunîndu-i că acesta era singurul mod de a ieşi din junglă, spre un ţinut bogat în vînat.

Au mers astfel mai multe zile, de la cetatea Opar, pînă la ferma lui Tarzan. Dar iată că a sosit şi momentul în care această ciudată expediţie a ajuns la ultimul deal împădurit, înainte de a intra în ţinutul Wazirilor.

Cam la doi kilometri înainte de ajunge la cîmpia unde era ferma, războinicii s-au aşezat într-o frumoasă coloană ordonată.

ordonată.

În jurul lor vedeau tapiri şi zebre care păşteau în linişte. Lîngă rîu, i-a întîmpinat un bivol sălbatic, care s-a ascuns în nămolul rîului.

Tarzan privea această privelişte cunoscută, fără ca în ochii lui să apară vreun semn că ar recunoaşte ceva. Văzînd animalele păscînd, gura i-a lăsat apă de poftă. Werper îl privea uimit.

Apoi s-a întors spre poiana unde ştia că este ferma şi s-a uitat foarte atent. Însă nu îi venea să-şi creadă ochilor: casa dispăruse, odată cu magaziile şi celelalte depozite. Grajdurile nu se vedea niciunde.

Încetul cu încetul, Werper a găsit explicaţia acestei nenorociri, ale acestor schimbări. Ahmet Zec trecuse pe acolo!

Basuli şi ceilalţi Waziri au observat dezastrul imediat ce au intrat în poiană. Se grăbeau acum să ajungă cît mai aproape de fosta aşezare înfloritoare.

Comentau aprins şi îşi dădeau părerea cu privire la ce s-ar fi putut întîmpla.

Au ajuns în sfîrşit la locul unde fusese grădina fermei şi s-au oprit în faţa ruinelor arse ale reşedinţei stăpînului lor. Şi-au dat seama că totul a ars în urma unui atac înarmat, urmat de un jaf crud.

Pe pămînt, se aflau resturi de cadavre. Erau rămăşiţele războinicilor, ale căror trupuri au fost devorate de hiene şi alte carnivore care trăiau în jur.

Printre aceste resturi omeneşti, Basuli a văzut arme şi obiecte din îmbrăcămintea lor de război. Şi-a dat seama imediat de lupta care s-a dat şi de întreaga nenorocire care s-a abătut asupra celor pe care i-a lăsat acasă.

Waziri au cercetat fiecare colţişor. În ochii lor se citea ură şi furie. Peste tot întîlneau urme ale cruzimii atacatorilor, care în lipsa lui Buana au devastat ferma.

– Ce au făcut cu *lady*?

Aşa o numiseră ei pe Jane Clayton.

– Au luat cu ei toate femeile şi pe ale noastre şi pe ea, a spus Basuli.

Unul dintre războinici şi-a învîrtit amenințător sulița în aer, scoțînd un răcnet furios, plin de ură. Ceilalți i-au urmat exemplul.

Basuli însă i-a oprit.

– Nu este timp să facem atîta zgomot acum. Marele Buana ne-a învățat să nu acționăm cu vorbe, ci cu fapte. Numai aşa putem să ne dovedim curajul. Să ne păstrăm forțele ca să îi urmărim pe aceşti criminali şi să îi pedepsim. Dacă *lady* şi femeile noastre trăiesc, trebuie să ne grăbim. Războinicii care au plămînii obosiți de strigăte de război, cînd nu este necesar să facă atîta tărăboi, nu se pot deplasa repede în jungla deasă.

În spatele unor copaci groşi, Tarzan şi Werper îi urmăreau pe războinici. Aceştia s-au apucat să sape un şanț cu cuțitele şi cu mîinile goale. Aici au îngropat lingourile de aur pe care le-au adus din cetatea Opar.

Au astupat locul cu multă grijă pentru a camufla ascunzătoarea. Werper a trebuit să îi explice lui Tarzan, că ceea ce ascunseseră războinici Waziri nu era de mîncat. Tarzan a pierdut atunci orice interes față de comoara ascunsă.

Nu la fel s-a întîmplat însă şi cu Werper. Acesta ar fi dorit să îi aibă pe cei cu care pornise în expediție, pentru a dezgropa şi a lua comoara, de îndată ce războinicii Waziri vor pleca în urmărirea celor care au devastat ferma lui Tarzan. Răboinicii s-au îndepărtat de fermă unde mirosul de cadavre devenise foarte neplăcut şi s-au aşezat să se odihnească, înainte de a pleca în urmărirea arabilor.

S-a lăsat seara. Tarzan şi Werper şedeau pe pămînt şi mîncau cîteva bucăți de carne, pe care le aveau cu ei, dintr-o vînătoare a lui Tarzan care a avut loc cu o zi în urmă.

Belgianul era ocupat cu planurile pe care şi le făcea în legătură cu acțiunile care urmau să aibă loc după plecarea Wazirilor. Bănuia că aceşti războinici vor pleca în urma lui Ahmet Zec, pentru a se răzbuna şi a-şi aduce femeile înapoi.

Ştia că arabii vor avea de înfruntat o forță teribilă, care nu putea fi deloc desconsiderată. Werper se gîndea să se ducă mai repede decît Waziri spre tabăra lui Ahmet Zec,

pentru a-l preveni pe conducătorul arabilor în legătură cu acest atac.

Mai dorea să îi spună și de comoara îngropată. Nu îi păsa ce va face arabul cu lady Greystoke, dacă va vedea că soțul ei este bolnav mintal și nu își mai aduce aminte de nimic.

Pentru el era suficient să știe că există această comoară, care este îngropată lîngă ruinele fermei și era cu mult mai valoroasă decît orice recompensă ar fi pretins arabul. Iar dacă reușea să îl convingă pe banditul arab să îi dea și lui o parte, ar fi fost pe deplin satisfăcut.

Dar cel mai mult aprecia acum comoara de o valoare incalculabilă pe care o reprezenta punga lui Tarzan și pe care acesta o purta tot timpul la șold. Dorea să pună neapărat mîna pe această comoară!

Era hotărît să obțină cu orice preț această pungă cu pietre prețioase. S-a uitat la Tarzan și la punga de care acesta nu se despărțea.

Vedea însă și un bărbat cu o statură uriașă, care era puternic și agil.

Orice încercare care ar fi implicat forța sau o luptă cu acest alb era exclusă. Într-o confruntare directă, Werper ar fi fost omorît.

S-a întins pe pămînt neconsolat. Și-a rezemat capul pe un braț, întorcîndu-și privirea de la Tarzan. Îl urmărea însă cu coada ochiului.

A stat așa, în această poziție mai multă vreme, încercînd să se gîndească la un plan de a deveni posesorul acelor pietre prețioase. Însă a înlăturat din minte imediat orice plan, dîndu-și seama că fără o luptă cu acest alb uriaș, nu putea avea comoara.

Tarzan s-a uitat la Werper întrebător, de parcă în gîndurile sale ar fi stat de vorbă cu belgianul. Văzîndu-se studiat, Werper a închis ochii, a început să respire mai rar, prefăcîndu-se că a adormit.

Tarzan era nedumerit. Îi văzuse pe Waziri cum au îngropat acele lucruri grele pe care le-au adus cu ei. Werper i-a explicat că ei au vrut să ascundă acele obiecte ca nu

Acest sistem de păstrare a lucrurilor i-a plăcut foarte mult acestui om redus acum la stadiul gîndirii marilor maimuțe antropoide.

De cînd Werper și-a exprimat dorința de a avea și el pietricele din acelea colorate din pungă, Tarzan a devenit foarte bănuitor. Acestea nu reprezentau o valoare pentru el, dar erau colorate și strălucitoare.

A stat așa, privindu-l pe acest alb, dar în același timp gîndindu-se la ascunderea acestei pungi cu pietre atît de frumoase. Cînd s-a convins că belgianul a adormit, a scos de la brîu cuțitul său mare de vînătoare și a început să sape o groapă în fața lui.

Cu lama cuțitului săpa, iar cu mîinile scotea pămîntul, pînă a reușit să aibă o mică groapă de vreo zece centimetri în diametru și vreo douăzeci în adîncime. A pus punga în această groapă.

Werper s-a prefăcut că respiră ca unul care doarme adînc, văzînd printre gene ce se petrece în fața lui. Abia a putut să nu exclame de surprindere, dar și de satisfacție.

Tarzan s-a întors atunci spre el, pentru că nu mai auzea respirația regulată a unui om care doarme. Privea țintă la belgian și era încruntat.

Werper a simțit că totul este pierdut. Trebuia să întreprindă ceva foarte repede, altminteri viața lui era în pericol.

A scos un oftat și s-a întors pe partea cealaltă, mormăind ceva de parcă era cuprins de un coșmar. Apoi, după cîteva clipe, și-a reluat respirația regulată, semn că adormise din nou.

Acum nu mai putea să îl urmărească pe Tarzan, dar era sigur că uriașul alb îl urmărește foarte atent cum respiră. După cîteva minute însă, a auzit cum niște degete scormoneau pămîntul, apoi aceleași degete au bătătorit pămîntul ușor, acoperind locul săpat.

A înțeles că punga a fost îngropată în același loc pe care îl știa. A așteptat mai bine de o oră, apoi s-a întors ușor spre Tarzan și a deschis ochii.

Tarzan dormea într-un somn adînc și liniștit. Werper și-a întins mîna spre locul unde Tarzan săpase groapa și a

şi-a întins mîna spre locul unde Tarzan săpase groapa şi a pipăit în jur.

Apoi a mai stat aşa încă un sfert de oră. S-a ridicat apoi fără zgomot, ascultînd şi uitîndu-se tot timpul la cel care dormea lîngă el.

A făcut intenţionat mai mult zgomot ca să se asigure că Tarzan doarme adînc. Cu toate aceste zgomote nu a reuşit să îl trezească.

Şi-a scos de la brîu cuţitul de sacrificiu şi l-a înfipt uşor în pămînt, în locul unde fusese săpată groapa. Era atent şi la Tarzan, dar acesta nu se mişca.

Belgianul a înfipt cuţitul, pînă a simţit că a atins punga. Apoi a apăsat pe mîner şi a scos pămîntul ce acoperea comoara. Pămîntul s-a ridicat, dar şi punga a apărut în vîrful lamei.

Werper a luat repede mica pungă de pietre preţioase şi a pus-o în sîn. Apoi a acoperit groapa cu pămîntul scos şi a bătătorit locul, fără să lase vreo urmă că cineva ar fi luat comoara.

Lăcomia l-a împins la un act necugetat şi imediat şi-a dat seama că fusese foarte norocos că Tarzan nu l-a auzit săpînd în spatele lui. Se şi vedea prins, iar colţii albului înfigîndu-se în gîtul lui. S-a cutremurat de spaimă.

Mai departe, în poiană, s-a auzit urletul unui leopard, iar apoi a auzit paşii moi ale unei alte feline. Îi era frică de aceşti vînători nocturni, dar frica cea mai mare i-o inspira acest alb sălbatic care dormea liniştit lîngă el.

Încet şi cu foartă multă băgare de seamă Werper s-a ridicat de jos. Tarzan nici nu s-a mişcat.

Belgianul a luat-o spre cîmpie, făcînd cîţiva paşi. Apoi s-a oprit, mîngîind cuţitul său preţios, pe care îl avea la cingătoare.

Şi-a întors capul spre cel care dormea şi l-a privit îndelung.

– De ce nu? a murmurat. În acest caz, voi fi şi mai în siguranţă.

S-a întors şi s-a aplecat asupra lui Tarzan. În mînă ţinea strîns cuţitul de sacrificiu pe care Tarzan l-a luat din templul

"Zeului Înflăcărat", de la marea preoteasă La.

CAPITOLUL X

Ahmet Zec şi nestematele belgianului

Mugambi, slab şi rănit, se tîra pe marginea drumului pe care bandiţii arabi au trecut spre tabăra lor.

Nu putea să meargă mai repede şi trebuia să se odihnească foarte des, însă o ură năprasnică de răzbunare îl împingea mereu înainte.

Zilele treceau şi rănile i se vindecau. Mînca destul de bine. În cîteva zile şi-a recăpătat forţa de altădată.

A putut să meargă mai repede, dar arabii mergeau călare, aşa că distanţa dintre ei era încă foarte mare.

Arabii conduşi de Ahmet Zec au ajuns la tabăra lor şi îl aşteptau pe Werper.

Jane Clayton a suferit foarte mult în tot acest timp, din cauza oboselii, dar şi mai mult din cauza gîndurilor care o cuprindeau privind soarta ei. Nu a reuşit să afle de la Ahmet Zec ce avea de gînd să facă după ce vor ajunge în tabăra arabilor. Îşi închipuia că arabii vor cere o recompensă pentru ea, în care caz lucrurile s-ar fi rezolvat foarte repede. Dar la fel de bine se putea ca răpitorii ei să aibă alte gînduri.

Auzise ea despre femei albe, care au fost vîndute de către bandiţi, ca Ahmet Zec de pildă, unor căpetenii africane, pentru haremurile lor. Sau la fel de bine, putea fi trimisă în nord, unde căpeteniile arabe ar fi cumpărat-o tot pentru haremurile lor. Jane Clayton nu era femeia care să suporte o asemenea viaţă şi era pregătită pentru orice fel de soartă. Cînd orice mijloc de scăpare se va fi irosit, nu va da înapoi de la moarte ca să îşi apere onoarea.

Atîta timp însă cît Tarzan trăia, avea toate motivele să spere şi să se aştepte la un ajutor, care să o scape din mîinile acestor arabi.

Nu era fiinţă, om sau animal, pe acest continent negru, care să fie atît de puternic şi curajos ca soţul ei. Pentru ea,

Tarzan reprezenta întruchiparea forței, care nu avea dușman pe lume.

Desigur că Tarzan va veni și ea va fi răzbunată. Era încredințată de acest lucru, iar întreaga ei viață de captivitate îi era mult mai ușor de suportat, avînd acest gînd dătător de speranță.

Număra chiar zilele care trebuiau să treacă pînă la întoarcerea expediției din cetatea Opar, apoi mai calcula zilele cît ar fi avut nevoie Tarzan să vină pînă în tabăra lui Ahmet Zec.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că nu o va găsi. Orice urmă, fie ea cît de neînsemnată, era suficientă pentru soțul ei de a găsi drumul pînă la ea. Iar urmele lăsate de caravana arabilor erau foarte evidente, mai ales că erau călare.

În timp ce ea nutrea aceste speranțe, în tabără a sosit un om. Era îngrozit de drumul pe care l-a făcut prin jungla plină de animale primejdioase.

Era Werper care era fericit că a scăpat viu în drumul lui spre tabăra arabilor. A fost atacat de peste zece ori de carnivorele junglei și a scăpat ca prin urechile acului, de a nu fi transformat în prînzul unuia dintre stăpînitorii junglei.

Era înarmat numai cu cuțitul de sacrificiul al preotesei din Opar, iar această armă era mult prea puțin periculoasă pentru marile feline ale nopții africane.

A trebuit să doarmă noaptea în copaci, iar ziua a mers tremurînd de spaimă.

Mergea aproape de copaci, iar la primul zgomot se urca să se adăpostească. În cele din urmă a ajuns la gardul care înconjura tabăra lui Ahmet Zec, bucuros că este viu.

Dar în același timp cu el, a ajuns și Mugambi în fața taberei fortificate. Războinicul negru s-a ascuns să vadă ce se întîmplă în tabără, cînd a apărut un alb, murdar și zdrențăros, la cîțiva pași de el.

L-a recunoscut imediat pe oaspetele stăpînului său, care a stat la fermă cîteva zile, înainte ca stăpînul lui să fi plecat spre cetatea Opar. Era cît pe aici să îl strige pe belgian, dar s-a oprit la timp, înainte de a comite această imprudență.

Albul se îndrepta spre poarta principală fără nici un fel de teamă.

– Un om în toate minţile, gîndea Mugambi, nu se apropie de aşezări de acest fel, din vestul Africii. Nu eşti primit niciodată cu prietenie de către aceşti locuitori sălbatici, care te ucid înainte de a te întreba ce vrei. Doar dacă nu le eşti foarte cunoscut lor...

Avea o bănuială deja şi aştepta ca evenimentele să se deruleze de la sine, pentru a-şi face o părere.

L-a auzit pe Werper strigînd. Porţile s-au deschis imediat, iar belgianului i s-a făcut o primire cordială, de parcă ar fi fost o căpetenie militară.

Mugambi şi-a dat seama că fostul oaspete al lordului de Greystoke era un spion şi un trădător.

Deci el era vinovat pentru atacul dat de aceşti criminali arabi, care au profitat de absenţa lui Buana! La ura împotriva călăreţilor arabi, în sufletul războinicului negru, s-a adăugat şi ura cumplită faţă de acest spion alb.

De îndată ce a intrat în tabăra fortificată, Werper s-a îndreptat spre cortul lui Ahmet Zec. Arabul s-a ridicat la vederea albului şi i-a întins mîna.

Era însă foarte contrariat de starea jalnică a hainelor acestuia.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat el.

Werper i-a povestit toate aventurile sale, cu excepţia episodului cu punga de pietre preţioase, pe care o ţinea legată sub cămaşă.

Ochii arabului luceau de lăcomie, cînd Werper i-a povestit de enorma cantitate de aur ascunsă de Waziri. Întreaga cantitate era îngropată lîngă ruinele fermei familiei Greystoke.

– Acum ne este foarte uşor să mergem acolo şi să dezgropăm această comoară, a spus atunci Ahmet Zec. Mai întîi îi vom aştepta pe Waziri să sosească. Îi vom ucide, iar apoi vom merge să dezgropăm comoara. Nimeni nu ne-o poate lua, pentru că cei care cunosc locul unde este îngropat acest aur, vor muri.

– Cu femeia, ce ai de gînd? a întrebat Werper.

– Cu femeia, ce ai de gînd? a întrebat Werper.

– Vreau să o vînd undeva în nord, a răspuns arabul. Ce să facem cu ea? Sper să primesc un preţ bun pentru ea.

Belgianul a dat afirmativ din cap: Gîndurile sale au luat un contur mai precis.

Dacă ar fi putut să îl înduplece pe Ahmet Zec să îi dea comanda micii armate care urma să se deplaseze spre nord, care trebuia să o ia pe lady Greystoke, ar fi avut posibilitatea să scape de acest bandit arab şi de oamenii săi cruzi.

S-ar fi lipsit şi de partea lui din grămada de aur, pentru că era mulţumit de captura de nestemate.

Îl cunoştea prea bine pe acest arab, ca să ştie că odată ce ai intrat în armata sa, nu ieşi viu de sub ordinele sale.

Majoritatea care au dezertat au fost prinşi şi executaţi. Belgianul îşi amintea de desele torturi la care erau supuşi aceşti oameni, înainte de a fi omorîţi.

Werper nu dorea să rişte să fie prins ca dezertor.

– La cine te-ai gîndit să meargă cu femeia spre nord, a întrebat el, în timp ce noi vom merge să dezgropăm aurul?

Ahmet Zec s-a gîndit un moment. Aurul îngropat avea o valoare cu mult mai mare decît suma pe care o va primi pentru femeia albă.

Era deci bine să scape de ea cît mai repede, dar la fel de repede dorea să aibă şi aurul în tabără. Dintre toţi oamenii lui, singurul care ar fi putut duce o ceată de arabi spre nord era belgianul.

Dacă ar fi plecat un arab, acesta cunoscînd partea de nord a Africii, şi-ar fi însuşit banii obţinuţi din vînzarea femeii şi ar fi fugit. Însă Werper nu s-ar fi descurcat într-o ţară unde toţi îi erau ostili şi nu s-ar fi putut strecura prea uşor şi să scape de acolo.

Dacă ar fi avut intenţia să dezerteze, Ahmet Zec era hotărît să îl oprească, trimiţînd în nord, numai oameni care nu puteau fi corupţi prea uşor, cel puţin nu majoritatea lor, pentru a permite o fugă a întregii caravane.

După ce a analizat situaţia în gînd, arabul a spus:

– Nu cred că este nevoie ca să mergem amîndoi după aur. Vei merge în nord cu femeia, ducînd şi o scrisoare către

un bun prieten al meu, care se pricepe la astfel de tranzacţii. Eu voi merge cu oamenii mei după aur. Ne întîlnim apoi aici, după ce fiecare dintre noi a terminat ce a avut de făcut. Werper abia şi-a putut ascunde bucuria cu care a primit această hotărîre a arabului, care parcă i-a ghicit gîndurile. Dar nu se ştie dacă a reuşit să îşi ascundă atît de bine bucuria faţă de un vulpoi atît de viclean cum era Ahmet Zec.

Au discutat apoi o mulţime de amănunte cu privire la cele două expediţii, despre locul exact al comorii şi alte detalii.

Apoi Werper s-a scuzat şi s-a dus pînă la cortul său, unde dorea să facă o baie şi să se barbierească, lucruri după care tînjise atîta vreme.

După ce şi-a terminat baia, belgianul a scos o mică oglindă pe care a aşezat-o pe o măsuţă improvizată şi şi-a ras barba, care i-a crescut în multele zile ale călătoriei sale prin cetatea Opar şi sălbatica junglă africană. Pentru orice bărbat căruia îi place să umble curat, una din plăcerile sale este să se simtă cu pielea obrazului, netedă şi curată. Werper care trăise multă vreme într-o societate de oameni bine educaţi, nu făcea excepţie de la această categorie de oameni. După ce s-a curăţat şi şi-a mai revenit după oboseala şi spaima călătoriei pe care a întreprins-o, s-a aşezat comod pe un scaun şi şi-a aprins o ţigară, înainte de a se culca.

Şi-a pus mîna în brîu, unde a simţit punga prinsă de centura de la pantaloni. A tremurat de emoţie, numai la gîndul valorii pe care o reprezenta acea pungă decolorată, despre care nu ştia nimeni.

– Oare ce ar spune Ahmet Zec dacă ar şti de existenţa acestei comori? s-a gîndit el, zîmbind. I-ar ieşi ochii din orbite, dacă ar vedea aceste pietre strălucitoare!

Niciodată nu a avut timp destul să privească aceste pietre preţioase. Nici măcar nu le-a numărat, ca să îşi dea seama cam cît ar valora.

Şi-a desfăcut cureaua şi a scos punga de la locul ei. Era acum singur, pentru că ceilalţi s-au culcat şi nimeni nu mai avea ce căuta la el în cort atît de tîrziu.

În cele din urmă, s-a apropiat de masă, unde ardea o lumînare și a vărsat conținutul pe acea masă. Razele strălucitoare au transformat lumina acelui cort sărăcăcios într-o splendoare de palat regal.

Werper a început să se gîndească la sălile luminoase ale localurilor care își vor deschide porțile în fața proprietarului acestei imense averi, care se afla pe acea masă murdară și scobită.

Se gîndea la miile de plăceri pe care le va avea, la confortul și puterea pe care o asemenea valoare o poate da cuiva.

În timp ce visa cu ochii deschiși, privirea lui s-a ridicat de pe masă spre oglindă. Spre marea lui mirare, văzu figura încruntată a lui Ahmet Zec, printre fișiile de pînză care serveau drept ușă a cortului.

Și-a înăbușit o exclamație de ciudă și nu s-a mai uitat în acea direcție. Fără nici o grabă și-a strîns comoara și a pus-o înapoi la curea.

Și-a aprins calm o țigară și s-a sculat în picioare. Și-a întins mîinile leneș în sus și a căscat. S-a întors către intrarea în cort.

Fața lui Ahmet Zec a dispărut brusc. Să spunem că Werper era îngrozit de ce s-a întîmplat este numai jumătate din cît putea să simtă el acum.

Își dădea seama că atît această comoară, cît și viața lui sînt în pericol. Ahmet Zec nu era omul căruia să îi scape o asemenea avere pe care o avea belgianul. Dar nici nu admitea să îl ierte pe Werper pentru că nu i-a spus de existența acestor nestemate.

O asemenea comoară trebuia să fie împărțită cu șeful belgianului, altminteri fapta sa trecea drept răzvrătire.

Werper s-a pregătit să se culce.

Dacă cineva l-ar fi urmărit, nu și-ar fi dat seama cît de nervos și de furios era, pentru că simțea că cineva îl privește și își impunea să pară extrem de calm.

S-a urcat în pat și a suflat spre lumînarea care se găsea pe masă.

Peste vreo două ore, cîrpele care țineau locul de ușă

s-au dat la o parte, în cea mai mare linişte. Un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, a trecut prin cort, apropiindu-se de pat.

Umbla cu mare băgare de seamă, avînd în mînă un pumnal lung. A ajuns în cele din urmă la patul pe care îl căuta, pipăind uşor cu degetele.

A simţit o ridicătură în grămada de pături, după care a ridicat braţul cu pumnalul. După o secundă, mîna a coborît repede şi pumnalul s-a înfipt în locul unde atacatorul credea că trebuie să fie Werper.

Asasinul a lovit a doua oară şi a treia oară, străpungînd tot ce întîlnea în calea armei sale ascuţite. Dar corpul pe care l-a străpuns nu a dat nici un semn că ar fi fost viu.

Cu un tremur nervos, a smucit păturile şi a început să caute acea pungă pe care a văzut-o cu cîteva ore mai devreme şi despre care credea că se află asupra victimei sale.

Nu a găsit nici cadavrul belgianului, dar nici punga cu nestemate. S-a ridicat şi a început un şir lung de blesteme.

Era Ahmet Zec, care înjura de se cutremura pămîntul. În locul adjunctului său, găsise o grămadă de pături şi perne, care erau aşezate în formă de om care doarme.

Albert Werper fugise cu cîteva ore mai devreme!

Arabul a ieşit repede din cort, strigîndu-şi supărat oamenii, care erau demult culcaţi. Au cotrobăit peste tot, dar belgianul nu era în aşezarea lor fortificată.

Spumegînd de furie, Ahmet Zec a poruncit ca vreo douăzeci de călăreţi să meargă în pădure şi să îl caute pe fugar, în ciuda întunericului de nepătruns.

În timp ce aceşti arabi se depărtau de satul lor, lăsînd poarta principală deschisă, Mugambi s-a furişat din tufişul în care era ascuns, în interiorul satului.

Vreo douăzeci de negri erau îngrămădiţi la intrare, asistînd la plecarea călăreţilor. Cînd ultimul dintre călăreţi a ieşit, aceşti băştinaşi au închis porţile, iar Mugambi le-a dat o mînă de ajutor, de parcă întreaga sa viaţă şi-a petrecut-o cu ei în sat.

În întuneric, a trecut drept unul dintre oamenii arabului,

iar după ce porțile s-au închis, fiecare s-a dus să se culce în coliba sau în cortul lui. Mugambi s-a ascuns după primul cort de după intrare.

A așteptat mai mult de o oră, ca să se liniștească locuitorii așezării, apoi a pornit să cerceteze satul. Dorea să afle locul unde era ținută prizonieră lady Greystoke.

A văzut o colibă în fața căreia era postată o santinelă, iar acest om înarmat a fost schimbat cu altul. Cel venit a întrebat:

– Prizoniera este în colibă? Totul este în regulă?

– Da, a răspuns santinela, nimeni nu a trecut pragul ușii de cînd am venit aici la post.

Cel care venise să schimbe santinela s-a așezat în fața colibei. Cel schimbat s-a îndreptat spre una din colibe unde s-a culcat.

Mugambi s-a apropiat de colibă, pînă a ajuns la colțul ei. În mînă avea o măciucă puternică. Era foarte calm, dar și bucuros că soția stăpînului său era acolo și el era în locul unde trebuia să fie.

Santinela era cu spatele către colțul colibei unde se ascundea uriașul negru, așa că nu l-a putut vedea cum se apropie.

Măciuca s-a ridicat și a coborît repede și cu putere. S-a auzit o bufnitură surdă, un sunet de oase sfărîmate, după care santinela s-a prăbușit la pămînt fără viață.

Peste cîteva secunde, Mugambi a intrat în colibă și a început să o cheme în șoaptă pe stăpîna lui:

– Lady, lady, murmura el.

Însă nimeni nu i-a răspuns, pentru că după o cercetare mai atentă, Mugambi și-a dat seama că acolo nu era nici o ființă. Coliba era goală.

CAPITOLUL XI

Tarzan revine la viaţa sălbatică a tinereţii lui

Am întrerupt povestea noastră lăsîndu-l pe Tarzan dormind, în timp ce Werper ridica teribilul lui cuţit, pentru a-i da lovitura decisivă.

Însă o frică de neînţeles a pus stăpînire pe belgian. Dacă nu îl nimerea în inimă de la prima lovitură? S-a cutremurat la gîndul că ar trebui să îl înfrunte pe uriaşul alb, chiar dacă acesta ar fi fost rănit grav.

Dacă s-ar fi trezit, acest om atît de puternic, chiar dacă ar mai fi avut de trăit doar cîteva minute, l-ar fi sfîşiat în bucăţi.

Din pădure s-au auzit paşi de animal de pradă, determinîndu-l pe Werper să se îndepărteze de cel care dormea. Ce rost mai avea să se complice acum cu acest alb, de vreme ce avea asupra lui punga cu pietre preţioase?

Să rămînă acolo ar fi însemnat să rişte să fie atacat de Tarzan, sau să fie ucis de una din fiarele junglei, care îşi avea culcuşul prin apropiere.

Tarzan dormea fără să îi pese de frămîntările omului de lîngă el. Unde erau acele forţe protectoare miraculoase, care altădată l-ar fi trezit ca să nu fie surprins?

A redevenit somnorosul şi insensibilul Tarzan, din adolescenţă? Oare lovitura primită de stînca desprinsă de cutremur din zidul cetăţii Opar să-i fi amorţit temporar simţurile? Cine putea şti!

Dar de el se apropia şi un animal fioros al junglei, care era mai periculos decît belgianul laş, care dorea să îl omoare în somn lovindu-l pe la spate.

La cîţiva paşi de bărbatul care dormea adînc, vegetaţia înaltă şi deasă s-a dat la o parte, iar în această deschizătură, a apărut capul unui leu enorm. Fiara a stat cîteva clipe, privind cu atenţie în jur.

Şi-a tras picioarele sub burtă, iar din coadă bătea într-o parte şi în alta, semn că peste cîteva clipe va sări asupra victimei sale. Însă la zgomotul produs de coada felinei,

Tarzan s-a trezit brusc.

Ființele care trăiesc în junglă nu se trezesc treptat, ca oamenii, ci deodată. Într-o singură secundă ele își revin avînd un control perfect asupra tuturor mușchilor și fibrelor din corp, iar creierul le funcționează perfect.

Tarzan a sărit în picioare, a pus mîna pe sulița grea de lîngă el și s-a pregătit să întîmpine atacul animalului. Era din nou același Tarzan sălbatic, dar în același timp vigilent.

Nu se știe din ce motive, leul s-a răzgîndit să îl atace pe acest om. S-a întors cu coada între picioare și a dispărut în jungla deasă.

Uriașul alb a ridicat din umeri și s-a uitat să vadă dacă prietenul lui este pe aproape și în siguranță. Werper nu se vedea nicăieri.

La început, Tarzan a crezut că belgianul a fost prins de vreun animal carnivor al pădurii și transformat în mic dejun, sau cel puțin tîrît de acolo spre interiorul junglei.

A examinat însă cu mai multă atenție terenul din jur și a observat că belgianul a traversat poiana și a dispărut, plecînd pe jos. Tarzan nu știa ce să creadă despre această dispariție, dar a tras concluzia că Werper a fugit de groaza leului, pe care l-a văzut apropiindu-se.

Un zîmbet disprețuitor i-a apărut pe buze, gîndindu-se că Werper s-a speriat și a fugit, fără însă a-l anunța pe Tarzan de primejdia care se apropia de ei amîndoi.

Foarte bine că a plecat! Decît cu un asemenea prieten care te părăsește la greu, mai bine singur. Dacă a vrut să plece, să-i fie de bine!

Tarzan nu dorea să știe ce s-a întîmplat cu Werper, dar nici să îl urmărească nu avea chef.

La o mică distanță de unde s-a culcat cu cîteva ore mai devreme, era un copac mare, care creștea singur, fără nici un alt copac în jur. Tarzan s-a suit în acest copac și s-a întins leneș pe o creangă, unde a dormit pînă a doua zi dimineața.

Dimineața s-a trezit și a simțit că nu îi este foame. A hotărît să mai doarmă cîteva ore.

Mintea lui era la stadiul copilăriei lui și nu avea alt gînd decît să mănînce bine și să se păzească de animalele care

l-ar putea omorî pentru hrană. Deci a dormit pînă i-a venit foamea, singurul lucru pentru care merita să se deranjeze.

Şi-a deschis ochii şi şi-a întins mîinile, căscînd prelung. S-a ridicat şi s-a uitat în jur, prin frunzişul des al copacului care l-a adăpostit.

Prin poiana care a fost mai demult reşedinţa lordului de Greystoke şi a soţiei lui, Jane Clayton, Basuli şi războinicii lui îşi pregăteau ceva de mîncare, înainte de a porni în expediţia de urmărire a celor care atacaseră ferma.

Tarzan îi privea pe aceşti războinici cu multă curiozitate. În creierul lui, ceva îi spunea că această imagine nu îi este complet necunoscută, dar nu putea face nici o legătură între el şi alte lucruri sau fiinţe, de cînd a ieşit din coridoarele întunecate ale subsolului cetăţii Opar.

Într-o negură deasă îi apărea imaginea unei maimuţe enorme pentru care avea un sentiment cald, de duioşie. Amintirea acestei fiinţe îl durea nespus, dar nu ştia cine este.

Mintea lui era din nou al lui Tarzan care nu era mai în vîrstă de zece ani. Imaginea acelui animal drag aparţinea femelei Kala, care i-a fost mamă atîţia ani.

Rînd pe rînd îi veneau în minte imagini ale unor fiinţe asemănătoare, care îi erau cunoscute şi le ştia şi numele: Tub, Koz sau Ciuk. Mai era o femelă drăguţă cu care ştia că s-a jucat: Nita.

Aceste imagini îi dominau creierul, reuşind să îşi adune un bagaj suficient de amintiri, care să îl ajute să se identifice. Multe imagini din copilărie i-au revenit în minte, iar odată cu ele dorinţa puternică de a fi din nou în mijlocul lor.

Băştinaşii pe care îi vedea stingînd focurile şi pornind la drum nu îi trezeau nici o amintire, deşi nu s-a despărţit de ei decît de vreo două săptămîni. După plecarea Wazirilor, Tarzan a coborît din copacul unde dormise şi a pornit să caute ceva de mîncare.

Nu departe de el, păştea o cireadă de ierbivore. S-a îndreptat spre nişte zebre grase, făcînd un ocol pentru a fi în direcţia opusă vîntului, pentru a nu fi simţit de sensibilele animale.

A făcut această mişcare tactică, fără să se gîndească de

ce face acel ocol. Instinctul lui animalic i-a comandat să facă aşa.

Tot datorită acestui instinct, se tîra sau se arunca pe burtă pentru a nu fi simţit de ierbivore şi de a putea să se apropie mai mult de ele.

Apropiindu-se mai mult de zebre a văzut un exemplar tînăr, o femelă. Lîngă această femelă, păştea un mascul puternic şi sprinten. Tarzan a făcut alegerea.

S-a apropiat pînă aproape de aceste două animale şi s-a ascuns după un tufiş care creştea la numai cîţiva metri de victima lui. S-a ridicat într-o clipă şi a aruncat suliţa cea grea, în coastele femelei.

Nu s-a oprit locului, ci a fugit imediat spre pradă, avînd în mînă cuţitul său de vînătoare.

Cele două animale au rămas ca împietrite. Femela a nechezat de durerea produsă de suliţa lui Tarzan şi s-a întors să fugă. Amîndouă animalele erau hotărîte să plece din acel loc unde fuseseră atacate.

Însă Tarzan era un vînător iscusit şi sprinten. Zebra nici nu a apucat să facă mai mulţi paşi, că a simţit cum o fiară îi sare în spate.

Animalul şi-a întors capul, pentru a-l muşca pe agresor şi s-a răsucit, încercînd să îl lovească cu copitele. Celălalt animal s-a uitat în urmă să vadă de ce nu vine cealaltă zebră, dar apoi a pornit în galop spre restul cirezii, care deja pornise la o fugă nebună de spaimă.

Tarzan era agăţat de gîtul zebrei, izbind puternic în gîtul şi pieptul animalului, cu lungul său cuţit de vînătoare. Rezultatul acestei lupte inegale nu putea să fie pus la îndoială.

Zebra s-a zbătut fără rost cîteva secunde, fără nici o speranţă de scăpare. A căzut apoi, cu inima străpunsă.

Tarzan s-a ridicat şi şi-a pus piciorul pe cadavrul femelei de zebră şi a scos strigătul de victorie al masculului din tribul de maimuţe antropoide.

La o depărtare nu prea mare, Basuli s-a oprit în loc la auzul acestui strigăt sălbatic. S-a oprit cîteva clipe.

– Maimuţe mari, a spus el războinicilor săi. A trecut

multă vreme de cînd nu au mai fost printre animalele ținuturilor noastre. Oare ce le-a făcut să vină aici?

Tarzan și-a dus prada pînă la copacul care i-a servit ca adăpost. Aici, și-a tăiat o bucată mare din carnea animalului, mîncînd cu poftă carnea caldă și plină de sînge.

Scurta vînătoare a lui Tarzan a trezit interesul a două hiene, care erau în poiană. Cele două animale de pradă s-au apropiat de Tarzan, oprindu-se la cîțiva metri de el și de restul de zebră.

El s-a uitat la ele și a mîrîit amenințător. Hienele au făcut la fel, ca în semn de salut, apoi s-au așezat mai departe în poiană. Nu au schițat nici un semn de atac, ci au păstrat o distanță, care să nu îl deranjeze pe cel care mînca.

Așteptau ca omul alb să-și termine prînzul, pentru ca să se înfrupte și ele cu ceva resturi. După ce s-a săturat, Tarzan a tăiat cîteva bucăți din vînat, pe care le-a luat cu el spre rîu, unde dorea să bea apă, pentru că îi era o sete cumplită după acea masă bogată.

Drumul spre rîu, trecea pe lîngă hiene, dar el nu și-a schimbat direcția de mers, din cauza unor animale. Mergea majestuos ca Numa, leul, regele pădurii, în timp ce hienele au început să mîrîie.

Hienele nu aveau de gînd să îl atace pe acest om puternic și s-au dat la o parte mîrîind cu blana zbîrlită. După ce Tarzan a trecut pe lîngă ele ca un prinț, hienele s-au aruncat asupra restului de zebră, mîncînd cu poftă.

Tarzan s-a îndreptat spre apă, trecînd prin tufișuri de trestie. Apropierea lui a deranjat o turmă de bivoli sălbatici, care erau gata fie de atac, fie de fugă.

Un mascul puternic l-a văzut pe intrus și era gata să îl atace pentru a-și apăra semenii. Însă Tarzan a trecut pe lîngă ei, fără să îi bage în seamă.

Mugetul amenințător al bivolului s-a sfîrșit într-un scîncet prelung. Și-a întors capul și a alungat roiul de muște care se așezase pe spatele său plin de noroi.

Restul turmei i-a urmat exemplul, uitîndu-se curioși după Tarzan, care a dispărut după trestia înaltă, care creștea pe malul rîului.

Ajuns la apă, a băut pe săturate, apoi s-a gîndit să se arunce în rîu. După ce a înotat aproape o oră, s-a așezat la umbra unui copac stufos.

Privirile îi rătăceau pe cîmpia din fața lui, uitîndu-se cu plăcere la această natură sălbatică. Era stăpînit de o senzație de fericire în lumea aceasta, singura pe care o cunoștea.

S-a gîndit, că după ce se va odihni destul, va străbate cîmpia intrînd în junglă. Nu era nici o grabă, avea suficiente zile de *mîine* sau *poimîine*, cînd nu avea altceva mai bun de făcut decît să-și caute hrană și un loc plăcut pentru somn.

Nu avea nici un regret pentru trecut, pentru că nu îl cunoștea, iar de aspirații pentru viitor nu se punea problema. Va sta așa, cît va avea chef, sau se va sui pe o creangă groasă, unde va dormi cît mai mult.

Putea să stea în copaci cît mai mult, pentru că nu avea nici o grijă. Nu își amintea de un alt mod de viață decît foarte vag, ca și cum niște umbre i-ar fi trecut cu multă vreme în fața ochilor.

Sălbaticul Tarzan era foarte fericit, în timp ce lordul de Greystoke și-a încetat existența.

Tarzan se legăna de mai multe ore în culcușul lui de frunze, pînă cînd foamea și setea l-au obligat să se dea jos. A coborît leneș și a pornit-o spre rîu.

Cărarea era bătătorită de animalele care veneau să se adape, de multe sute de ani. Pe mal, crescuseră arbuști și plante agățătoare, formînd un zid de vegetație încîlcită.

Tarzan era aproape de locul unde cărarea se deschidea în mai multe poteci mai mici, cînd a văzut că o familie de lei se îndrepta spre rîu. Erau șapte: un leu, două leoaice și patru pui care erau aproape atît de mari ca și părinții lor.

Omul alb s-a oprit mîrîind, ceea ce i-a făcut pe lei să se oprească. Leul cel mare, a rînjit și el scoțîndu-și colții, semn de prevenire, dar și de amenințare.

Deși era înarmat cu sulița sa grea, Tarzan nu dorea să se măsoare cu șapte lei deodată. A rămas totuși locului, mîrîind și scoțînd sunete amenințătoare. Leii au făcut același lucru.

Nu făceau altceva decît să se sfideze, încercînd fiecare

să își pună adversarul pe fugă. Nici una dintre părți nu dorea să dea înapoi, dar nici să lupte.

Leii erau sătui și nu doreau să se lupte cu o ființă a cărei putere nu o cunoșteau. Tarzan nu fusese prea încîntat niciodată de carnea de leu, așa că nu dorea nici el să înfrunte aceste ființe.

Leii și Tarzan stăteau față în față, scoțînd tot felul de sunete amenințătoare, insultîndu-se reciproc, conform bunelor obiceiuri din junglă.

Este greu de precizat cît ar fi durat această confruntare sonoră, acest duel fără vărsare de sînge. Dar a apărut ceva, care a pus capăt acestei situații fără ieșire.

Atît leii cît și Tarzan făceau un zgomot asurzitor, încît nu au auzit apropierea unui animal enorm, pînă cînd acesta nu a apărut chiar în spatele lui Tarzan.

Simțind totuși că este amenințat de la spate, Tarzan s-a întors brusc și l-a văzut pe Buto, rinocerul. Acesta avea ochi mici și aprinși și se pregătea să îl doboare.

Reflexele lui Tarzan erau însă perfect coordonate și în clipa cînd s-a întors și a văzut primejdia, a aruncat sulița drept în pieptul animalului care ataca.

Sulița lui Tarzan era o armă grea, cu vîrf de fier, lung și ascuțit. Forța cu care a fost aruncată l-a împins în față pe Tarzan, care a fost nevoit să sară deasupra animalului, pentru a nu fi străpuns de cornul care era pregătit să îl spintece.

Sulița grea a intrat prin gîtul rinocerului, pe la încheietura umărului stîng și a intrat adînc în corp. Rinocerul după ce a văzut că ființa albă din fața sa a dispărut, s-a îndreptat spre leii care ședeau pe aproape.

Tarzan a sărit repede pe pe spinarea animalului furios și s-a adăpostit în spatele peretelui de vegetație încîlcită. Unul dintre lei a fost azvîrlit în aer, dar ceilalți șase s-au azvîrlit asupra atacatorului, rupîndu-i bucăți mari de carne de pe spinare.

La adăpostul unor crengi groase, Tarzan privea acest spectacol interesant. Astfel de confruntări nu sînt prea dese în junglă, deci ele reprezintă o distracție pentru cei din jur.

Se părea că Buto va ieşi învingător din această încleştare pe viaţă şi pe moarte.

Patru lei din cei şapte erau deja ucişi, iar ceilalţi trei erau grav răniţi. Însă rinocerul s-a prăbuşit deodată la pămînt.

Suliţa lui Tarzan şi-a făcut datoria, dovedind că o armă a omului este cu mult mai puternică decît şapte lei. Deşi carnivorele au luptat eroic, dacă rinocerul nu ar fi pierdut sînge şi nu ar fi murit, soarta lor nu era dintre cele mai plăcute.

Tarzan a coborît din ascunzişul său şi şi-a scos suliţa din corpul rinocerului. În jurul lui, leii răniţi gemeau şi se tîrau spre pădure.

Sălbaticul alb şi-a tăiat o bucată din carnea rinocerului şi a dispărut în jungla deasă.

Spectacolul a luat sfîrşit.

De fapt, nu a fost decît o parte din viaţa junglei. Un muritor de rînd ar fi avut ce povesti despre aceste scene, dar această luptă teribilă a dispărut din memoria lui Tarzan, fiind doar a părticică a existenţei dure pe care o ducea, împreună cu fiinţele din jur.

CAPITOLUL XII

La doreşte să se răzbune

Făcînd un ocol mare prin pădure, Tarzan s-a înapoiat la rîu, unde a băut pe săturate. Apoi s-a întors în pădure pentru a-şi continua viaţa fără griji.

În timp ce pornea din nou la vînătoare, fără să-şi aducă aminte de nimic din trecut şi fără să îl preocupe viitorul, în căutarea lui a pornit una dintre cele mai cumplite expediţii.

Cincizeci de oameni, cu corpuri păroase şi picioare răsucite şi noduroase au plecat pe urmele lui, prin jungla întunecată, prin poieni deschise şi locuri unde păşteau nenumărate ierbivore ale acestui continent misterios.

Erau înarmaţi cu nişte cuţite lungi şi buzdugane grele,

iar în fruntea lor mergea o femeie, aproape goală, dar foarte frumoasă.

Era La din Opar, marea preoteasă a "Zeului Înflăcărat", cu cincizeci de preoţi din templu, care s-au hotărît să caute cuţitul de sacrificiu, furat de cei doi albi.

La nu a ieşit niciodată din perimetrul ruinelor cetăţii Opar, dar niciodată nu a fost atît de înverşunată.

Cuţitul de sacrificiu dispăruse!

Trecut din mînă în mînă de secole, a ajuns la ea ca o moştenire, ca un semn al religiei lor şi al autorităţii supreme. Cuţitul provenea de la strămoşii lor din pierduta şi uitata Atlantidă.

Pierderea giuvaierurilor aparţinînd coroanei Angliei nu ar fi provocat o mai mare consternare unui rege englez, ca această pierdere a cuţitului sacru de sacrificiu al templului din Opar. Era cuţitul marii preotese La, urmaşa vechii civilizaţii dispărute în adîncul Oceanului Atlantic.

Cînd cu zeci de secole în urmă, Atlantida s-a scufundat, ducînd cu ea puternice cetăţi, cîmpii cultivate şi roditoare, un comerţ înfloritor al unei civilizaţii avansate. Au rămas doar cîţiva oameni care lucrau în minele de aur din Africa.

Dintre aceşti oameni, de un rang social inferior şi din sclavii care lucrau cu ei, a apărut această populaţie de degeneraţi. Printr-o ciudăţenie a naturii sau printr-o selecţie naturală întîmplătoare, vechiul sînge al atlantizilor a rămas curat şi nealterat la femeile, care descindeau dintr-o singură prinţesă a casei regale, care era pe continent în timpul catastrofei.

Una dintre aceste descendente era marea preoteasă La.

Era plină de ură acum, împotriva lui Tarzan, care a respins-o şi i-a profanat altarul. La era conştientă de frumuseţea ei, nu numai după modelul Atlantidei, dar şi după toate pretenţiile civilizaţiei moderne.

Avea un fizic perfect.

Înainte ca Tarzan să fi venit pentru prima oară în cetatea Opar, ea nu mai văzuse alţi bărbaţi, decît pe degeneraţii ei preoţi. Mai curînd sau mai tîrziu, ea va trebui să se mărite cu unul dintre ei, ca să aibă descendenţi care să

slujească mai departe în templu.

Dar ea se putea mărita cu cine dorea, fiind mare preoteasă şi putea să îşi aleagă soţul. Înainte de venirea lui Tarzan, ea nu văzut alte făpturi de sex masculin, decît pe urîţii ei preoţi sau masculii tribului de maimuţe antropoide care trăiau cu ei din timpuri imemoriabile.

Printre legendele Oparului, erau unele care povesteau de oameni albi şi arătoşi, frumoşi ca zeii. Mai existau relatări de existenţa unor oameni cu pielea neagră, nu departe de ei, dar aceştia aveau faima de hoţi şi nu erau agreaţi. De fapt, băştinaşii erau priviţi întotdeauna ca duşmani periculoşi, care furau şi omorau.

Deasemenea, printre legendele lor, erau unele care erau pline de speranţa că acel continent din care veneau strămoşii lor, se va ridica din apa mare de la apus, trimiţînd din nou spre ei vapoare care să încarce tot ce a rămas acolo, împreună cu oamenii, descendenţii atlantizilor.

Venirea lui Tarzan, a declanşat în sufletul marii preotese această speranţă a venirii urmaşilor strămoşilor lor. Însă, fiind femeie, s-a îndrăgostit de acest bărbat puternic.

În inima ei, nu au avut loc niciodată vreunul dintre preoţii care slujeau în templu, fiind mici şi respingători.

S-ar fi măritat cu unul dintre ei, conform obiceiului, dar acest soţ nu ar fi beneficiat de dragostea ei. Devenise o femeie rece, urmaşa a sute de femei frumoase şi reci, care nu au cunoscut niciodată dragostea.

Cînd l-a văzut pe Tarzan, s-a îndrăgostit nebuneşte de el, iar în ea au izbucnit pasiunile zăvorîte de sute de generaţii. A devenit un vulcan viu, clocotind de pasiune.

Cînd aceste dorinţi au fost nesocotite de bărbatul alb, înflăcărarea ei s-a transformat în ură şi răzbunare. În această stare sufletească, La a pornit în fruntea micii ei armate, pentru a readuce cuţitul de sacrifiu înapoi în cetatea Opar şi de a se răzbuna pe Tarzan.

Pe Werper îl ignora. Faptul că belgianul a avut cuţitul în mînă în timpul luptelor din templu, nu a afectat-o deloc, neavînd nici un gînd de răzbunare împotriva lui.

Dacă îl vor întîlni şi pe el, îl vor omorî bineînţeles, dar

moartea lui nu o va face mai fericită pe La. Plăcerea cea mai mare va fi capturarea lui Tarzan şi supunerea acestuia la torturi îngrozitoare.

Moartea trebuie să vină încet pentru acest alb, pe măsura crimei comise. El a fost acela care a smuls cuţitul din mîna preotesei, el a atins-o şi tot el a fost cel care a profanat altarul şi templul sfînt al soarelui.

Va muri deci, pentru aceste crime, dar şi pentru că a dispreţuit dragostea marii preotese şi a respins-o. Trebuie să moară în cele mai mari dureri.

Expediţia celor cincizeci de oparieni conduşi de La, nu era lipsită de primejdii. Ei nu erau obişnuiţi cu jungla, pentru că foarte rar au ieşit din cetate.

Erau însă mulţi şi bine înarmaţi. În cele din urmă, au dat de urmele vizibile ale celor doi fugari: Werper şi Tarzan. Cei trei antropoizi pe care i-au luat cu ei, au simţit urma fugarilor.

Oparienii au luat cu ei aceste animale, pentru că ştiau că ele au simţuri cu mult mai dezvoltate decît ei. Aceste trei maimuţe erau de mare folos, în întreaga lor deplasare prin junglă.

Comanda generală a expediţiei o avea La. Ea alegea locul de tabără, ora de pornire sau de odihnă. Deşi nu prea avea experienţa deplasărilor prin junglă, inteligenţa ei nativă o ajuta să se ridice deasupra celorlalţi, oparieni sau maimuţe.

Era o comandantă aspră mai ales pentru că îşi compara supuşii cu Tarzan, în tot ce făceau ei. Se răzbuna pe ei, datorită durerii provocate de respingerea dragostea ei, de către uriaşul alb.

În fiecare seară, oparienii construiau o tabără puternic apărată de un zid de copaci doborîţi, iar toată noaptea ardea un foc mare, care nu avea voie să se stingă. Cînd La obosea, era dusă pe o targă improvizată de crengi elastice.

Nici unul dintre supuşii ei nu punea la îndoială supremaţia ei şi nici nu contesta dreptul ei de a comanda. De fapt, nici nu se gîndeau la aşa ceva.

Pentru ei, marea preoteasă La era o zeiţă, pe care o iubeau toţi, fiecare sperînd să fie el alesul ei. Cu acest gînd

munceau şi îndurau cele mai aspre porunci, precum şi dispreţul ei faţă de urîţenia lor.

Au mers mai multe zile, pe urma pe care o lăsase Tarzan, iar maimuţele erau în faţa micii armate pentru a-i preveni, dacă l-ar fi zărit pe fugar.

În timpul unui popas de prînz, unul dintre maimuţoi s-a ridicat deodată în două labe şi a început să adulmece aerul. Le-a spus celorlalţi să facă linişte, iar el s-a îndreptat tiptil către junglă, în direcţia de unde a simţit că vine mirosul celui pe care îl urmăreau.

La şi preoţii ei au rămas locului şi fiecare a început să îşi verifice armamentul, pipăindu-şi cu nervozitate cuţitele şi buzduganele.

Antropoidul s-a întors şi a pornit-o drept spre La, căreia i-a spus în limba marilor maimuţe, care devenise şi limba degeneraţilor din Opar:

– Marele tarmangani doarme acolo, a zis el arătînd în direcţia de unde tocmai venise. Să mergem acolo şi să îl omorîm.

– Să nu îl omorîţi, a poruncit ea, cu o voce dură. Tarmangani cel mare, trebuie prins viu şi nevătămat. Răzbunarea este a mea, a marii preotese La. Mergeţi la el, dar nu faceţi nici un zgomot! a dat ea poruncă, punînd în mişcare întreaga armată de degeneraţi.

Au pornit toţi spre pădure, în urma maimuţei, pînă cînd aceasta i-a oprit, ridicînd o labă şi arătînd ceva, care se găsea mai departe printre copaci.

Au văzut statura uriaşă a lui Tarzan, care era întins pe o creangă groasă şi dormea adînc. Era sătul, cu stomacul plin, visîndu-i de Numa, leul şi pe Horta, mistreţul, ducîndu-şi viaţa lor alături de celelalte vieţuitoare din junglă.

Simţurile sale erau şi ele adormite, aşa că nu i-a simţit pe oparieni apropiindu-se. Nu a simţit nici mirosul celor trei maimuţe uriaşe care au sărit lîngă el, fără să mişte măcar o frunză.

S-a deşteptat numai după ce a primit o lovitură puternică peste spate din partea uneia dintre maimuţe. A fost trîntit de pe creangă, direct pe pămîntul umed, unde ameţit

de lovitură şi căzătură, a trebuit să înfrunte cincizeci de oameni mici şi păroşi.

Lupta s-a înteţit, iar Tarzan a devenit un uragan în plină dezlănţuire. Se lupta cu mult curaj, aşa cum rar se mai luptase, dar numărul duşmanilor săi era prea mare.

L-au copleşit prin numărul lor mare, prin armele lor, care îl loveau necontenit. Nici unul însă dintre atacatori nu a scăpat fără să nu simtă pe propria sa piele greutatea pumnului sau muşcătura colţilor marelui sălbatic alb.

CAPITOLUL XIII

Condamnat la tortură şi la moarte

Marea preoteasă a venit după atacatori şi cînd a văzut că au intenţia de a-l omorî pe Tarzan, le-a strigat că prizonierul trebuie capturat viu. A observat şi că puterile sălbaticului alb slăbeau din ce în ce mai mult, fiind copleşit de numărul foarte mare al atacatorilor.

După cîteva minute, puternica fiinţă din junglă zăcea nemişcată, bine legată de mîini şi de picioare. Tarzan a fost întins la picioarele preotesei.

– Duceţi-l în tabără! a poruncit ea.

Oamenii ei l-au ridicat pe Tarzan pe umerii lor şi l-au dus pînă în tabăra lor, unde poposiseră cu o seară înainte.

– Să-mi construiţi un adăpost, a continuat ea cu ordinele. Rămînem aici peste noapte, iar mîine, în faţa zeului nostru, La îi va oferi inima acestui profanator al templului nostru.

Oamenii au început să pună întrebări:

– Dar cuţitul sacru? Unde este cuţitul nostru? Cine l-a luat de la el?

Nimeni însă nu a văzut cuţitul de sacrificiu la acest sălbatic şi erau foarte siguri că nu l-a avut la el cînd l-au atacat.

Prizonierul se uita la aceste fiinţe duşmănoase din jurul lui şi mîrîia ameninţător.

Şi-a întors ochii spre La şi a zîmbit. Pînă şi în faţa morţii nu îi era teamă.

– Unde este cuţitul? l-a întrebat ea.

– Nu ştiu, a răspuns Tarzan. Celălalt om l-a luat cu el în timp ce dormeam şi a fugit cu el.

Văzînd dezamăgirea de pe faţa ei frumoasă, a continuat:

– Dacă doreşti atît de mult să îl primeşti înapoi, mă duc bucuros să ţi-l aduc, dacă mă dezlegi. Dar dacă mă vei omorî, nu îl vei mai vedea. La urma urmei, nu este decît un cuţit şi dacă vrei poţi să îţi faci altul. Pentru asta aţi făcut atîta drum? Numai pentru un cuţit? Dă-mi drumul şi mă duc să ţi-l aduc.

Un rîs răutăcios a izbucnit din pieptul marii preotese, care ştia în adîncul inimii ei, că greşeala lui Tarzan este cu mult mai mare decît profanarea cuţitului de sacrificiu din Opar.

Totuşi s-a uitat la el, aşa cum zăcea legat şi neputincios şi ochii ei s-au umplut de lacrimi. S-a întors pentru a-şi ascunde slăbiciunea.

Era însă neclintită în hotărîrea ei de a-l face să plătească. Trebuia să moară după chinuri îngrozitoare, pentru că i-a respins dragostea.

După ce adăpostul a fost terminat, La a poruncit oamenilor ei să îl ducă pe Tarzan acolo.

– Îl voi tortura eu însămi, toată noaptea, a spus ea preoţilor. Mîine de dimineaţa, să începeţi să construiţi altarul pe care inima lui va fi jertfită zeului nostru. Adunaţi lemne cu răşină şi aşezaţi acest altar în mijlocul cîmpiei, aşa cum este cel din templul nostru. Zeul nostru trebuie să fie mulţumit de jertfa pe care i-o oferim.

Preoţii s-au apucat însă imediat de lucru, fără să mai aştepte venirea dimineţii de a doua zi. In timpul lucrului intonau imnuri ciudate în vechea limbă a acelui continent care zace pe fundul Oceanului Atlantic.

Ei nu ştiau ce înseamnă cuvintele pe care le spuneau, dar repetau aceste versuri care le-au fost transmise de sute de generaţii, pe vremea cînd în ţara pe care acum o numim Anglia, nu erau decît nişte maimuţe din care a provenit

neamul omenesc.

In adăpostul improvizat pentru La şi prizonier, marea preoteasă se plimba supărată, uitîndu-se din cînd în cînd la Tarzan, care se resemnase cu soarta lui. Ştia că muşchii lui puternici nu sînt în stare să rupă funiile de la mîini şi de la glezne, pentru că a făcut de cîteva ori efortul de a le încerca rezistenţa.

Nu se aştepta ca cineva să îi sară în ajutor, pentru că în jur erau numai duşmani. Se uita zîmbind la această femeie furioasă, care se plimba în jurul lui.

Ea îşi tot pipăia cuţitul şi murmura cîte ceva, dar nu îl lovea cu această armă.

– La noapte, se gîndea ea, îl voi tortura.

Se uita la corpul lui perfect proporţionat şi la faţa lui zîmbitoare. S-a întors imediat gîndindu-se cum acest om i-a respins dragostea.

Acest om o profanase pe sfînta sfintelor.

Şi ce este mai grav, de trei ori a furat jertfa de pe altarul zeului lor. Deci de trei ori, acest om l-a supărat pe Dumnezeul strămoşilor ei.

La acest gînd, preoteasa La s-a aşezat în genunchi, înaintea lui Tarzan, strîngînd cuţitul în mînă. I-a pus vîrful lamei în coastă şi a apăsat uşor.

Tarzan s-a uitat la ea şi a zîmbit.

Ce bărbat frumos era!

La s-a ridicat şi l-a privit din nou drept în ochi.

Ce corp perfect avea!

Îl compara pe acest uriaş alb cu piticii noduroşi ai neamului ei, dintre care trebuia să îşi aleagă un soţ şi s-a cutremurat.

S-a lăsat întunericul. Un foc mare a fost aprins în mijlocul taberei. Flăcările luceau pe altarul ridicat pe jumătate, iar marea preoteasă se gîndea la spectacolul de a doua zi.

Îl şi vedea pe Tarzan zvîrcolindu-se în flăcările rugului de sacrificiu. Îi vedea arzînd acest chip zîmbitor, aceste buze frumoase.

Vedea cum îi arde părul acesta negru şi lucios.

La era lîngă obiectul urii ei, cu ochii închişi şi cu pumnii încleştaţi. În faţa ochilor ei, treceau imaginile sumbre ale sacrificiului de a doua zi.

Dar ura ei era chiar atît de mare?

Tabăra era acoperită de întunericul nopţii, fiind luminată doar de flăcările focului din mijlocul aşezării. Tarzan era lîngă ea, suferind de sete.

Legăturile de la mîini şi de la picioare erau foarte strîns legate şi simţea dureri peste tot. Cu toate acestea, nu se plîngea.

Tarzan era o fiară din junglă şi îndura totul asemenea unui animal captiv, care gîndeşte cu mintea omului primitiv.

Ştia că este pierdut şi că nu mai are nici o şansă de scăpare. Nu cerea îndurare, ci aştepta răbdător, fiind convins că suferinţele lui nu vor fi de lungă durată.

În întunericul colibei lor, La era aplecată asupra lui, cu un cuţit ascuţit în mînă, iar în mintea ei, era hotărîtă ca să înceapă tortura cît mai repede.

O creangă uscată s-a aprins deodată, luminînd puternic interiorul adăpostului.

Atunci, ca l-a văzut pe Tarzan în toată perfecţiunea lui, iar inima ei de femeie a fost din nou răscolită de dragoste pentru acest bărbat. Era din nou îndrăgostită de el, cu aceeaşi pasiune pe care a simţit-o la prima lor întîlnire.

Marea preoteasă La s-a ridicat cu privirea plină de ură, deasupra fiinţei care a îndrăznit să o refuze şi să profaneze altarul templului din Opar.

S-a hotărît brusc, că nu are nici un rost să îl tortureze pe acest prizonier. Acest om nu mai are voie să fie pus pe altarul zeului lor.

O singură lovitură de cuţit va fi suficientă, apoi cadavrul va fi aruncat în focul de afară. A ridicat cuţitul, încordîndu-se pentru această lovitură de graţie, dar s-a prăbuşit fără vlagă, peste corpul bărbatului pe care îl iubea.

A început să îl mîngîie peste pielea lui delicată. I-a acoperit fruntea, ochii şi buzele cu sărutări fierbinţi, înflăcărate. L-a acoperit cu trupul ei, de parcă ar fi vrut să îl protejeze de soarta cumplită pe care ea singură i-a hărăzit-o.

Ore întregi a fost stăpînită de pasiune pentru acest om, pînă cînd a căzut leşinată lîngă el. Tarzan nu a dat atenţie acestei atitudini pline de dragoste şi a adormit liniştit, cuprins de braţele acestei femei care îl iubea.

Dimineaţa, preoţii din Opar l-au trezit cu cîntece religioase. Imnurile lor aveau tonuri joase, iar sunetul la început era slab, crescînd în intensitate, pe măsură ce le creştea pofta de sînge.

La a tresărit în somn. Îl strîngea încă în braţe pe Tarzan şi zîmbea. Cînd s-a trezit însă de-a binelea, zîmbetul i-a pierit de pe buze.

Auzea imnurile care precede sacrificiul şi ochii i s-au mărit de groază.

– Iubeşte-mă, Tarzan! a strigat. Iubeşte-mă şi vei fi salvat.

Frînghia îi producea mari dureri şi suferea din cauză că sîngele nu mai circula normal în membrele sale înţepenite. A scos un mîrîit de supărare şi s-a întors pe partea cealaltă, cu spatele la femeia care stătea lîngă el.

Acesta era răspunsul lui.

Marea preoteasă a sărit în picioare. O flacără de ruşine îi ardea faţa. Apoi s-a făcut albă ca varul şi s-a îndreptat spre uşa adăpostului.

– Veniţi şi pregătiţi altarul pentru sacrificiu! a strigat ea cu putere.

Oamenii aceia mici şi urîţi au venit spre ea şi au intrat în adăpost. L-au prins pe Tarzan în braţe şi au pornit spre ieşire, cîntînd şi legănîndu-se în ritmul sumbrului lor marş.

Marea preoteasă La venea şi ea după ei, legănîndu-se în ritmul cîntecului. Era trasă la faţă, dar hotărîrea ei era neclintită.

Acest nemernic va muri!

Cel care i-a respins dragostea va plăti cu moartea, pe altarul acesta, care îşi aştepta victima.

Preoţii au depus corpul lui Tarzan pe crengile aspre şi ţepoase. S-a uitat la preotul cu cel mai înalt rang. Era urît, gîrbovit şi gras.

Acesta este cel cu care se va mărita.

Figura păroasă a acestui preot s-a strîmbat la plăcerea ce va urma şi şi-a strîns palmele căuş pentru a primi sîngele pe care urma să îl bea.

Era nectarul roşu care în cetatea Opar era băut din cupele de aur ale templului.

La s-a apropiat de acest rug, cu cuţitul ridicat. Faţa ei era întoarsă acum spre soarele ce strălucea deasupra lor, iar de pe buze îi ieşeau cuvintele unei rugăciuni.

Preotul de lîngă ea s-a uitat la marea preoteasă cu ochi întrebători. În mîna lui era o torţă pe care dorea să o folosească, dînd foc rugului de crengi.

Tarzan a închis ochii, în aşteptarea sfîrşitului. Ştia că va muri într-o mare suferinţă, pentru că într-un trecut nu prea îndepărtat, a văzut şi el astfel de sacrificii.

Moartea este un element obişnuit al traiului din junglă, toţi locuitorii de aici sînt obişnuiţi cu ameninţarea ei. Tarzan dorea să se gîndească la ceva frumos în aceste clipă. I-a venit în minte punga cu acele pietricele frumos colorate.

Şi-a deschis ochii şi a văzut-o pe La deasupra lui. Faţa ei era slăbită, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

– Tarzan, iubitul meu! plîngea ea. Spune-mi că mă iubeşti şi că vrei să vii cu mine în cetatea Opar. Dacă vrei să vii cu mine, vei trăi. Voi înfrunta mînia poporului meu, dar te voi salva. Este ultimul prilej de a mai scăpa cu viaţă. Care îţi este răspunsul?

În sufletul ei, femeia iubitoare a înlocuit-o pe preoteasa cea crudă. Ea nu vedea pe altar sacrificiul închinat zeului crud şi sîngeros, ci pe bărbatul pe care ea l-ar fi iubit, împotriva preceptelor poporului ei.

Dar alături de ea, era fanaticul mare preot, care într-o zi, va deveni soţul ei, deşi ea nu va putea găsi un alt bărbat mai puţin respingător. Torţa era aprinsă în mîinile acestui fanatic, care abia aştepta să dea foc rugului.

La era aplecată asupra lui Tarzan, palpitînd de emoţie. A mai pus o dată întrebarea urmată de o şoaptă:

– Da sau nu?

De departe, s-a auzit un zgomot prelung, iar ochii lui Tarzan au început să sclipească. A ridicat şi el capul, scoţînd

nişte sunete nearticulate. La s-a îndepărtat de el cu teamă.

Nerăbdătorul preot, care privea această scenă cu dispreț, mormăia tot timpul cîte ceva. Și-a apropiat torța de vreascurile uscate de sub Tarzan.

– Răspunde! a strigat La. Ce răspuns ai pentru preoteasa La din Opar, care îți oferă dragostea ei?

Sunetul care a atras atenția lui Tarzan cu cîteva secunde mai înainte, s-a auzit acum mai aproape. Erau niște zgomote ascuțite, scoase de elefanți furioși, prin trompele lor subțiri.

Oparienii au auzit și ei aceste sunete teribile și și-au întors capetele, îngroziți de zgomotul din pădure.

La se uita cu priviri întrebătoare la Tarzan, pentru a-și putea da seama după fața lui, dacă viitorul ei va fi fericit sau va fi distrus de răspunsul lui negativ.

Dar pe fața lui se citea îngrijorare.

Abia atunci ea a ghicit ce a însemnat acel strigăt al lui: chemase elefanții în ajutor. Sprîncenele ei s-au încruntat și era foarte furioasă.

– O refuzi pe La? Atunci vei muri! Torța!

Tarzan s-a uitat în ochii ei.

– Vine, Tantor, a spus el îngrijorat, iar eu am crezut că mă recunoaște și mă va salva. Dar după vocea lui, îmi dau seama că mă va omorî și pe mine și pe toți pe care îi va întîlni în cale. Este în perioada de împerechere și vrea să doboare tot ce îi stă în față.

La cunoștea și ea ferocitatea acestui animal în călduri. Își dădea seama că Tarzan nu a exagerat. Știa că elefantul îi va urmări pe toți, fără să obosească pînă îi va ucide pînă la unul.

Nu exista nici o cale de scăpare.

– Nu te pot iubi, La, a spus el încet. Și nu mă înțeleg, pentru că ești foarte frumoasă. Nu pot concepe să mă duc să trăiesc cu tine în Opar, eu care iubesc jungla și să mă plimb în voie, pe unde vreau.

S-a oprit un moment pentru ca să audă sunetele elefanților, apoi a spus:

– Nu, nu te iubesc, dar nici nu doresc să te văd ucisă de colții ascuțiți ai elefantului furios. Taie-mi frînghia, pînă nu

este prea tîrziu. Vine Tantor şi este turbat. Uite-l că a intrat în poiană. Grăbeşte-te ca să te pot salva.

O spirală de fum a început să se ridice din rug, semn că preotul dăduse foc vreascurilor. La stătea ca o statuie, privind flăcările care se apropiau de ea şi de Tarzan.

Peste cîteva clipe focul îi va cuprinde pe amîndoi.

Dinspre junglă s-a auzit un zgomot de copaci răsturnaţi şi de crengi călcate în picioare. Elefantul venea spre ei ca o locomotivă în plină viteză.

Un sentiment de nelinişte i-a cuprins pe preoţii din Opar. Se uitau cu îngrijorare cînd la marea lor preoteasă, cînd la elefantul care se apropia.

– Fugiţi, a strigat ea.

Apoi s-a aplecat şi a tăiat frînghia de la mîinile şi gleznele lui Tarzan, care a sărit de pe altarul inprovizat.

Preoţii au răcnit de furie şi de dezamăgire, iar cel care ţinea torţa în mînă s-a îndreptat spre ea.

– Eşti o trădătoare! a strigat el. Pentru ceea ce ai făcut vei muri.

Şi-a ridicat măciuca şi s-a repezit spre ea. Dar Tarzan s-a aruncat imediat asupra lui, i-a apucat arma şi i-a smuls-o din mînă.

O mică încăierare a început între el şi preotul fanatic din Opar. Tarzan l-a ridicat pe preotul oparienilor deasupra capului şi l-a aruncat între ceilalţi, care s-au regrupat pentru a se repezi împotriva celui, care cu cîteva minute mai înainte, fusese victima lor.

La stătea mîndră, în spatele lui Tarzan, gata să se apere cu cuţitul pe care îl avea asupra ei. Nu se vedea nici urmă de frică pe faţa ei frumoasă.

Era stăpînită de dispreţ faţă de aceşti preoţi şi de admiraţie faţă de sălbaticul alb, care lupta pentru ca să o apere.

Deodată toate privirile s-au îndreptat spre locul de unde venea elefantul furios. Acesta s-a hotărît să îi atace pe oamenii din poiană şi venea spre ei uitînduse cumplit la ei, cu ochii injectaţi de sîngele unei furii cumplite.

Preoţii s-au oprit paralizaţi de frică, însă Tarzan a

prins-o pe La în brațe și a alergat cu ea, spre cel mai apropiat copac.

Tantor i-a văzut și s-a repezit în urma lor.

La se ținea cu amîndouă brațele de gîtul lui Tarzan. A simțit cum a sărit cu ea în aer și s-a minunat de puterea lui și de agilitatea deosebită de care a dat dovadă, urcînd atît de repede în copac, în ciuda greutății pe care o purta.

Tarzan s-a suit pînă în vîrful copacului pentru a fi cît mai departe de trompa puternică a acestui animal furios. Elefantul era furios că nu a reușit să îi lovească pe acești dușmani rapizi și s-a întors spre preoții care se uitau cu groază la scena din fața lor.

După mai multe momente de ezitare, toți s-au împrăștiat cu groază, în toate direcțiile.

Însă unii din ei, care erau mai lenți, nu au reușit să se împrăștie atît de repede și au fost aruncați în lături de colții puternici ai lui Tantor. Pe unul dintre ei, l-a prins cu trompa și l-a zdrobit de un copac din apropiere, apoi s-a năpustit spre ceilalți.

Pe doi dintre ei i-a omorît călcîndu-i în picioare.

Între timp, ceilalți au putut să se ascundă în pădure, urcîndu-se în copaci.

Tantor și-a întors capul furios spre copacul unde erau ascunși Tarzan și La. Lucru ciudat, pentru că între elefanți și Tarzan era o prietenie și o relație extrem de caldă, care nu a fost niciodată întunecată de scene de acest fel.

Nici un elefant din jungla africană nu ar fi dorit să îi facă vreun rău acestui tarmangani. Dar acum, în furia perioadei de împerechere, acest animal nu putea să deosebească dușmanul de prieten.

Tantor era hotărît să îi ucidă pe cei doi, care s-au adăpostit în copacul acela înalt. S-a suit cu picioarele pe trunchiul gros și și-a întins trompa pentru a-i prinde.

Tarzan, prevăzător, s-a urcat cît mai sus posibil, iar elefantul nu îi ajungea chiar dacă se ridica în cele două picioare din spate.

Dar această primă înfrîngere l-a întărîtat pe Tantor. Scotea sunete ascuțite pe trompă și se plimba în jurul

copacului, zguduind pămîntul.

S-a hotărît să doboare copacul unde erau aceşti duşmani. S-a dat cîţiva paşi înapoi şi a lovit copacul şubred cu capul lui enorm. Copacul însă nu a cedat.

Atitudinea lui Tarzan era foarte ciudată şi schimbată. Dacă Numa sau Sabor ar fi procedat aşa, ar fi încercat să intervină se se lupte cumva, sau măcar să arunce cu crengi groase în atacator.

Nici măcar nu îi adresa obişnuitele insulte din bogatul repertoriul al pădurii.

Stătea tăcut, iar pe faţa lui era o expresie de adîncă tristeţe şi milă, pentru că dintre toate animalele junglei, pe Tantor îl iubea cel mai mult.

Chiar dacă ar fi avut posibilitatea să îl ucidă, nu ar fi făcut aşa ceva, pentru nimic în lume. Singura sa intenţie era să scape de el.

Ştia că dacă îi va trece furia perioadei de împerechere, va putea din nou să încalece pe gîtul lui puternic şi va fi din nou docil şi prietenos.

Tantor însă era cumplit de supărat, văzînd că acel copac pe care îl izbea nu vrea să cadă la pămînt.

Apoi şi-a schimbat tactica. Şi-a încolăcit trompa în jurul trunchiului şi a încercat să smulgă copacul, care îi adăpostea pe cei doi inamici ai lui.

A început să tragă cu o putere nemaivăzută de trunchiul copacului, care începea să cedeze, spre marea dezamăgire a celor doi.

Pămîntul se ridica în grămezi în jurul rădăcinii copacului, semn că rezistenţa lemnului va ceda în curînd. Tarzan a luat-o pe La în spate şi în momentul cînd copacul s-a înclinat, poate chiar pentru ultima oară, s-a aruncat într-un alt copac din apropiere.

Saltul a fost lung şi periculos. La a închis ochii şi s-a cutremurat. Dar cînd a privit în jur, şi-a dat seama că Tarzan fugea cu o viteză nemaipomenită, depărtîndu-se de acel animal înnebunit de furie.

Tantor a reuşit în cele din urmă să scoată copacul din rădăcini, dar şi-a dat seama prea tîrziu că efortul a fost făcut

în zadar.

Cei doi pe care îi dorea atît de mult să îi calce în picioare erau departe de el.

S-a hotărît să îi urmărească și s-a afundat în jungla deasă.

CAPITOLUL XIV

Preoteasă și femeie

După ce Tarzan a sărit din copac, La și-a ținut ochii închiși, cuprinsă de groază. Se ținea strîns agățată de el, dar nu a scos nici un sunet.

Apoi, peste cîteva minute, și-a deschis ochii și a avut curajul să se uite în jurul ei. A continuat să își țină ochii deschiși, ca să vadă pe unde merg.

Se simțea într-o mare siguranță, pentru că avea încredere în această ființă atît de puternică, iar acum soarta ei depindea în întregime de mușchii și îndemînarea acestui sălbatic alb.

Și-a ridicat ochii spre soarele care ardea puternic și a murmurat o rugăciune de mulțumire zeului ei, că nu a lăsat-o să îl omoare pe acest bărbat cu o față atît de frumoasă.

Schimbarea care s-a produs în această ființă a fost dramatică, de la preoteasa crudă și însetată de sînge, la femeia plină de tandrețe și bunătate.

Și-a pus obrazul pe umărul lui Tarzan și și-a întors ușor capul spre trupul său puternic. Și-a lipit buzele de pielea lui fierbinte. Îl iubea pe acest om și ar fi murit pentru el.

Acum era foarte iubitoare, uitînd că în urmă cu o oră fusese gata să îi înfigă un cuțit în piept și să îi dea sîngele acelor preoți mici și cumpliți.

În locul unde fusese altarul nu mai era nimeni. Unul dintre preoți și-a căutat uloc unde să se ascundă, dar elefantul furios l-a urmărit și l-a strivit cu picioarele.

După ce s-a uitat în jur și nu a văzut pe nimeni, Tantor

s-a îndepărtat supărat spre sud. Scotea sunete teribile pe trompă, zgomot care s-a auzit încă multă vreme în timp ce se îndepărta.

Tarzan a coborît pe pămînt din copacul unde şi-a găsit adăpost şi a ajutat-o pe La să vină lîngă el.

– Cheamă-ţi oamenii, a spus Tarzan.

– Mă vor omorî, i-a răspuns La.

– Nimeni nu te va omorî nimeni, a replicat el. Nimeni nu se va atinge de tine, atîta vreme cît sînt eu aici. Trebuie să vorbim cu ei.

La a început să scoată sunete stridente, de parcă ar fi suflat într-un flaut. Din pădure, s-au auzit strigăte de răspuns, care semănau mai mult a lătrături de cîine.

– Venim, venim! s-au auzit strigăte din pădure, din toate direcţiile.

La a repetat strigătul ei de cîteva ori, iar preoţii au început să se adune, unul cîte unul sau în perechi, oprindu-se la o mică distanţă de marea preoteasă şi salvatorul ei.

Erau însă încruntaţi şi aveau o atitudine ameninţătoare. După ce s-au adunat toţi, Tarzan a început să le vorbească.

– La este salvată. Dacă m-ar fi omorît, ar fi fost şi ea moartă acum, ca de altfel mulţi dintre voi. Mergeţi înapoi în cetatea Opar acum, împreună cu ea, iar eu voi rămîne aici în jungla mea. Trebuie să fie pace între Tarzan şi La. Vreau să ştiu răspunsul vostru!

Preoţii erau furioşi şi dădeau din cap. Au început să discute între ei, însă era foarte clar că nu erau nici pe departe de acord cu cele spuse de Tarzan.

Nu doreau să o ia pe La înapoi, iar cu Tarzan aveau aceeaşi intenţie: să îl sacrifice zeului lor.

Tarzan a început să îşi piardă răbdarea. Le-a spus:

– Dacă nu vreţi să faceţi aşa cum v-am spus eu şi să vă duceţi în cetate cu La, voi aduna toate fiarele junglei, care vă vor ucide pe toţi de nu rămîne nimeni care să se întoarcă acasă să povestească ce vi s-a întîmplat. La m-a salvat pe mine, ca să vă pot salva eu pe voi toţi de animalul acela furios. Ce vă făceaţi dacă eram mort şi nu era nimeni care să îl facă pe elefant să se oprească din furia lui. Sper că vă

duce mintea atît să vă dați seama că ar fi mai bine să vă duceți liniștiți acasă, împreună cu La.

S-a oprit ca să se uita la ei, apoi a continuat:

– Nu știu unde este cuțitul vostru sacru, dar sînt sigur că vă puteți face altul. Dacă nu l-aș fi luat de la preoteasa voastră, m-ați fi ucis, dar zeul vostru este mulțumit acum că am putut să vă salvez. Mergeți sau nu acasă cu ea?

Preoții s-au strîns din nou, discutînd și argumentînd. Se băteau cu pumnii în piept, ridicau capetele și mîinile spre soare, mîrîiau, strigau, pînă cînd Tarzan a observat că numai unul nu era de acord cu ce le-a propus.

Era preotul cel mare, care dorea să îi aprindă rugul și era foarte gelos, pentru că La a recunoscut în fața celorlalți că îl iubește pe acest străin. Dragostea marii preotese îi aparținea lui, iar el era cel îndreptățit să fie soțul ei.

După aproape o oră de discuții fără rezultat, unul dintre preoți a ieșit înaintea celorlalți și ridicînd mîna s-a adresat celor doi.

– Cadj, marele preot, a spus el ceremonios, dorește să vă sacrifice pe amîndoi zeului nostru, dar noi vrem să ne întoarcem în Opar cu regina noastră.

– Sînteți foarte mulți contra unui singur om, le-a spus Tarzan. De ce nu vă impuneți voința, împotriva lui. Plecați cu La în cetate, iar dacă acest preot vi se opune, omorîți-l!

Preoții din Opar au primit această hotărîre cu urale și bucurie. Aceste cuvinte erau ca o inspirație divină.

De secole ascultau ce le spunea marele preot sau orice altă autoritate religioasă, fără să conteste nici o hotărîre. Dar acum și-au dat seama că trebuie să își impună punctul de vedere.

Erau fericiți, ca niște copii cărora li s-au adus jucării noi.

S-au repezit la Cadj, l-au prins de mîini și au început să îl amenințe. Și-au ridicat buzduganele și cuțitele.

Marele preot a cedat insistențelor lor, pentru că nu dorea să moară.

Tarzan s-a îndreptat atunci spre el și i-a spus:

– Să ştii că La se întoarce în cetatea Opar sub ocrotirea preoţilor ei, iar eu vă previn că dacă cineva se va atinge de ea, va muri de mîna mea. Voi veni din nou pe la voi, înainte ca marile ploi să vină, iar dacă i se va întîmpla ceva marii preotese, va fi vai şi amar de tine, Cadj!

Cadj a promis că nu îi va face nici un rău reginei lor.

– Voi trebuie să o apăraţi, a spus apoi Tarzan celorlalţi oparieni. Trebuie să o protejaţi, ca atunci cînd voi veni din nou pe la voi să o găsesc sănătoasă.

– Te voi aştepta, a spus marea preoteasă. Cînd vei veni, mă vei găsi acolo. Dar trebuie să ştiu că vei veni!

– Cine ştie, i-a răspuns Tarzan, aruncîndu-se într-un copac din apropiere, pornind spre răsărit.

Marea preoteasă din Opar a stat cîteva clipe fără să schiţeze nici un gest, suspinînd adînc. Apoi s-a întors către supuşii ei şi au pornit spre casă.

Tarzan a mers prin junglă pînă s-a întunecat. S-a suit într-un copac mai înalt, unde s-a întins şi a adormit. Nu s-a mai gîndit nici o clipă la ce s-a întîmplat cu oparienii, iar amintirea preotesei La nu mai era decît o umbră a unui trecut îndepărtat.

La numai cîţiva zeci de kilometri mai la nord, lady Greystoke aştepta ziua cînd puternicul ei bărbat va descoperi crima lui Ahmet Zec şi va porni într-o goană nebună ca să o salveze şi să se răzbune.

Dar în timp ce în mintea ei era deja zugrăvită scena sosirii lordului de Greystoke şi a salvării ei, Tarzan al maimuţelor, pe jumătate gol, stătea aplecat, scormonind cu degetele murdare prin pămînt după vreun gîndac gustos sau o rîmă zemoasă.

Trecuseră deja două zile de la furtul pietrelor prieţioase, fără ca Tarzan să se fi gîndit la ele. După cîteva ore de căutări prin junglă, i-a venit un chef nebun să se uite la acele pietricele colorate.

Nu avea nimic altceva mai bun de făcut aşa că s-a sculat de pe pămînt, unde s-a odihnit cîteva ore şi a pornit spre marginea de pădure unde ascunsese punga cu nestemate.

Deşi nu a lăsat nici un semn ca să găsească mai uşor acel loc, Tarzan s-a dus exact acolo unde săpase acea mică groapă pentru punga din piele de capră.

Şi-a scos de la brîu cuţitul de vînătoare şi a dat la o parte pămîntul sub care ar fi trebuit să se afle punga. Dar deşi a săpat mai adînc făcînd o gaură cu mult mai mare, nu era nici urmă nici de pungă şi nici de pietre.

Fruntea i s-a încreţit şi ochii i-au lucit de supărare, pentru că fusese jefuit de un om pe care nu îl credea în stare să îl şi fure. Nici nu s-a gîndit că altcineva ar fi putut fi făptaşul, deoarece Werper a fost singurul om din jur care ar fi putut lua comoara.

Tarzan era hotărît să pornească pe urmele belgianului şi deşi hoţul a trecut prin acele locuri cu două zile în urmă, Tarzan al maimuţelor mergea exact pe urmele paşilor acestuia.

Nici un om nu ar fi puţut urmări un alt om care a trecut prin junglă cu cîteva ore mai devreme. Un alb experimentat ar fi pierdut urma după cîţiva paşi, iar un negru, care are o experienţă mare de vînătoare ar fi mers cel mult un kilometru.

Însă Tarzan a fost obligat încă din copilărie să îşi exerseze simţul mirosului. Un om obişnuit simte un miros, ca al ustoroiului sau al alcoolului de exemplu, dar acest simţ nu este atît de dezvoltat ca la animale.

Pe locul unde un om a pus piciorul sau un animal o copită, rămîne multe zile un miros pe care un alt animal îl simte. Animalele care vînează sau care sînt vînate simt aceste mirosuri aşa cum noi citim o revistă.

Tarzan însă nu se baza numai pe simţul său dezvoltat al mirosului. Vedea şi auzea cu mult mai bine decît orice alt om normal, pentru că, în primul rînd, supravieţuirea sa depindea de perfecta funcţionare a acestor simţuri.

Mergea pe urmele belgianului, însă fără grabă pentru că ştia că distanţa dintre ei este mare, dar că într-o bună zi se vor întîlni, pentru a pune la punct divergenţele dintre ei.

Se ţinea după acea urmă veche, aşa cum ar face un cîine, oprindu-se numai pentru a ucide vreun animal pentru

a-şi astîmpăra foamea, iar noaptea se urca într-un copac pentru a dormi adînc, fără nici o grijă.

De cîteva ori, a observat cete de războinici băştinaşi, însă i-a ocolit, căci nu dorea să se abată de la scopul pentru care pornise în această urmărire.

Însă aceste cete de războinici erau cei din tribul Waziri, pe care Basuli i-a adunat pentru a forma o mică armată, pentru a porni împotriva acelora care au atacat ferma lordului de Greystoke.

Toţi războinicii mergeau spre un loc comun de întîlnire, fixat cu două zile în urmă, pentru a se pregăti pentru asaltul împotriva fortăreţei lui Ahmet Zec. Pentru Tarzan însă, aceşti oameni erau duşmani şi nu ţinea minte să fi avut vreodată un prieten negru.

A ajuns în cele din urmă la marginea satului întărit al banditului arab. Noaptea se lăsase, aşa că s-a hotărît să se urce într-un copac mai înalt pentru a putea observa cîte ceva din cele ce se întîmplă în aşezare.

Urma l-a adus pînă aici, deci hoţul era într-una dintre aceste colibe. Deşi era conştient că este puternic, cunoştea că această putere a sa, supraomenească, are limitele sale.

Ştia că nu va putea înfrunta numărul mare de luptători din acea aşezare, aşa că s-a gîndit la un plan, cum ar proceda un animal din junglă în această situaţie.

A rămas în copac, rozînd un os din piciorul lui Horta, mistreţul, aşteptînd prilejul favorabil ca să intre în sat, către care avea acum îndreptate privirile.

Vedea un număr foarte mare de oameni îmbrăcaţi în alb, precum şi negri goi pînă la brîu, dar nu vedea pe nimeni care ar fi semănat cu hoţul nestematelor.

A aşteptat cu răbdare, pînă ce aleile s-au golit de locuitori. Doar cîteva santinele se mai plimbau prin faţa unor adăposturi.

Tarzan avea la brîu pe lîngă acel cuţit de vînătoare şi o funie din piele, o evoluţie firească de la funia împletită din ierburi pe care o folosise în copilărie.

A desfăcut acest colac şi a făcut un ochi larg la un capăt. A aruncat acest ochi de frînghie peste un stîlp, din

gard, care se ridica mai mult decît ceilalţi stîlpi ai gardului de apărare.

A smucit frînghia ca să se convingă că această instalaţie de escaladat este sigură. Satisfăcut de soliditatea frînghiei, a urcat uşor pe gard, ţinînd strîns între mîini această funie subţire.

Ajungînd sus, a strîns din nou colacul şi l-a atîrnat de şold, aşa cum era înainte de a urca gardul.

A aruncat o privire spre aşezare şi convins că nimeni nu l-a observat, a coborît uşor pe pămînt.

Era acum în sat, iar în faţa lui erau o mulţime de colibe şi corturi. Ca să cerceteze fiecare colibă sau cort implica un risc foarte mare, dar cum primejdiile nu l-au înspăimîntat niciodată, era hotărît să meargă pînă la capăt în această expediţie de găsire a acelui hoţ.

De fapt, în întreaga sa viaţă a fost atras de riscuri, pentru că viaţa plină de primejdii era cea care îi punea la încercare forţa şi îndemînarea.

Dar nu a avut nevoie să intre în fiecare cort. Era suficient să se apropie de o uşă sau fereastră pentru a simţi mirosul celor dinăuntru. În cele din urmă, a dat peste un cort, unde mirosul pe care îl ştia atît de bine era puternic.

S-a apropiat mai mult de cort şi şi-a lipit urechea pe pînza aspră. Nu se auzea nici un zgomot.

A tăiat o deschizătură şi şi-a băgat capul pentru a se convinge cu ochii de ceea ce simţise cu nasul. Era linişte şi întuneric.

A intrat după ce a lărgit cu cuţitul crăpătura din pînza cortului. Mirosul era puternic, dar nimeni nu era înăuntru. Tarzan a început să examineze interiorul cortului, după ce s-a încredinţat că nu este nici o fiinţă acolo.

Într-un colţ a găsit un morman de pături şi de haine împrăştiate, dar nici urmă de punga cu pietre colorate.

A căutat peste tot şi s-a convins că mica sa comoară nu se afla acolo, unde fusese cu siguranţă hoţul. A observat însă că într-o parte a cortului, legăturile erau slăbite şi şi-a dat seama că Werper a ieşit pe acolo.

A pornit, din nou condus de miros, după hoţul pungii cu

nestemate. Şi-a dat seama că belgianul a plecat astfel ca nimeni să nu îl vadă şi a plecat singur.

Tarzan şi-a închipuit că Werper a trebuit să plece într-o misiune şi nu putea să rişte să fie văzut de cineva.

A ajuns lîngă o colibă, unde a observat o deschizătură făcută de curînd, printre nuielele, care înconjurau acea căsuţă primitivă.

Fără nici o teamă, Tarzan s-a strecurat înăuntru prin această deschizătură.

Aici, nările sale au fost izbite de o mulţime de mirosuri, dar printre acestea, era unul care îi aducea aminte de ceva dintr-un trecut plin doar de nişte umbre: mirosul delicat al unei femei.

În sufletul lui s-a pornit o furtună ciudată. Dorea neapărat să o cunoască pe această femeie, fiind atras spre ea de un instinct foarte puternic şi necunoscut lui.

Mai simţea şi mirosul belgianului, care se amesteca delicat cu acel miros de femeie.

Deodată a fost cuprins de o gelozie furioasă, de neînţeles, deşi memoria lui nu îl ajuta deloc să îi apară în faţă imaginea acelei femei, pe care desigur că o cunoştea.

Ca şi cortul pe care l-a cercetat mai înainte, această colibă era deasemenea goală. După ce s-a încredinţat că nici aici nu se găseşte punga lui, a ieşit pe gaura din peretele colibei, pe acolo pe unde intrase.

A mers pe urmele mirosului lăsat de cei doi, apoi a trecut de gard, intrînd adînc în junglă.

CAPITOLUL XV

Fuga lui Werper

După ce Werper a aranjat patul, astfel ca să pară că cineva doarme acolo, s-a strecurat pe sub pînza cortului, pe care a slăbit-o la o margine. A pornit drept spre coliba unde Jane Clayton era ţinută prizonieră.

În faţa colibei şedea un negru, care păzea prizoniera.

Werper s-a apropiat cu îndrăzneală şi i-a şoptit ceva la ureche. Apoi i-a dat un pachet de tutun şi a intrat.

Ca unul dintre oamenii de încredere ai lui Ahmet Zec, putea să meargă oriunde dorea prin aşezarea fortificată sau în afara ei. Santinela nu i-a contestat dreptul de a intra în coliba unde era femeia cea albă, adusă ca şi captivă de stăpînii lui.

Înăuntru, Werper a început să şoptească în limba franceză:

– Lady Greystoke! Sînt eu, domnul Frécoult. Unde eşti?

Însă nu a primit nici un răspuns.

A început să o caute prin colibă, pipăind peste tot cu mîinile întinse.

Nu era nimeni în colibă!

Uimirea lui întrecea orice măsură. Era cît pe aici să întrebe santinela, cînd ochii lui, deja deprinşi cu întunericul, au descoperit o pată mare neagră la baza peretelui din spatele colibei.

La o examinare mai atentă, a văzut că acea pată era o tăietură în perete.

Tăietura era destul de largă ca să încapă cineva prin ea, aşa că Werper era încredinţat că lady Greystoke a ieşit pe acea deschizătură, ca să poată fugi din sat. Nu a mai stat pe gînduri şi a folosit şi el aceeaşi cale de scăpare.

Viaţa lui depindea acum de iuţeala cu care se putea depărta cît mai departe de Ahmet Zec, pînă cînd banditul arab va descoperi lipsa lui.

Din planul de evadare făcea parte şi lady Greystoke, din două motive foarte bine întemeiate.

Mai întîi, dacă o salva, va cîştiga stima opiniei publice din Anglia, aşa că perspectivele de extrădare se vor micşora considerabil, dacă cumva i s-ar fi descoperit adevărata identitate şi va fi acuzat de crima comisă asupra superiorului său.

În al doilea rînd, ştia foarte bine că există doar o singură direcţie în care putea merge în siguranţă.

Spre vest nu putea merge din cauză că acolo se aflau posesiunile belgiene şi ar fi riscat să fie arestat.

Spre nord, deasemenea era imposibil de mers, din cauză că oamenii lui Ahmet Zec l-ar fi prins foarte uşor.

Spre sud nu putea risca o plecare din cauza sălbaticului alb, căruia îi furase punga cu pietrele preţioase.

Deci singura direcţie în care putea merge era spre est, către coloniile britanice, unde era o posibilitate de scăpare. Iar însoţit de o aristocrată din Londra, pe care el a scăpat-o din ghiarele unor bandiţi arabi, era în deplină siguranţă, mai ales că lady Jane ar fi fost crezută că salvatorul ei este un francez cu numele de Frécoult.

Dar acum că lady Greystoke evadase înainte de a veni el, acest plan a trebuit schimbat, deoarece aristocrata britanică trebuia scoasă din combinaţie.

Pe de altă parte, din momentul cînd a făcut cunoştinţă cu ea, a simţit o pasiune puternică pentru această frumoasă femeie.

După ce Ahmet Zec i-a descoperit comoara şi a fost nevoit să fugă din aşezarea banditului, s-a gîndit că o va convinge pe lady Jane că soţul ei este mort şi folosindu-se de recunoştinţa ei de a fi salvat-o, ar fi avut şanse de a o cuceri.

Ieşind sprin spărtura din spatele colibei, a ajuns pînă la gardul care înconjura satul şi a văzut doi stîlpi care erau aşezaţi oblic pe gard. Era o posibilitate de a trece gardul, destul de instabilă, dar singura.

Şi-a închipuit că şi lady Greystoke s-a folosit de aceşti doi stîlpi în evadarea ei din sat. Nu a stat pe gînduri şi a pornit şi el tot pe acolo.

Odată ajuns în jungla deasă, a pornit-o spre răsărit.

La cîţiva kilometri mai spre sud, Jane Clayton era aşezată pe o creangă a unui copac gros, tremurînd de emoţie. Se urcase în mare grabă, datorită unei leoaice înfometate care pornise la vînătoare.

Nici nu şi-ar fi închipuit că scăparea din satul bandiţilor arabi va fi atît de simplă. Găsise un cuţit înfipt într-unul dintre stîlpii colibei, probabil uitat din întîmplare de unul dintre cei care locuiseră acolo înaintea ei.

Nu a avut nevoie decît de cîteva secunde ca să traver-

seze satul, mergînd prin spatele colibelor în întunericul serii care se lăsase. Găsise şi acei doi stîlpi, pe care s-a putut urca şi astfel a putut trece gardul înalt de apărare.

A pornit-o spre sud imediat ce a ieşit din sat, mergînd aproape o oră pe o potecă bătătorită de animalele care mergeau fie la vînătoare, fie spre locurile de adăpat.

La auzul unor paşi de felină, s-a urcat imediat într-un copac, ca să vadă ce fel de animal trece pe sub ea, sau dacă ea este chiar vînatul acelui animal.

Werper a fost mai norocos, mergînd fără oprire pînă în zori. După cîteva ore de mers, a auzit tropote de copite în spatele lui şi a văzut un călăreţ arab apropiindu-se de el.

Era unul dintre oamenii lui Ahmet Zec, care au fost trimişi în pădure pentru a-l captura pe belgian.

Fuga prizonierei nu fusese descoperită încă de Ahmet Zec, cînd şi-a trimis oamenii să îl captureze pe Werper.

Singurul om care îl văzuse pe belgian înainte ca acesta să fi evadat din sat, a fost negrul care a fost postat ca santinelă la uşa colibei unde fusese ţinută prizoniera. Dar această persoană nu mai era în viaţă de multă vreme, pentru că Mugambi l-a lichidat în momentul cînd a dorit să intre şi el în colibă.

Negrul mituit de Werper a crezut că belgianul a ucis santinela la ieşirea lui din colibă, aşa că nu îndrăznea să spună nimic de această întîmplare, temîndu-se de răzbunarea arabilor.

El a fost şi cel care a descoperit cadavrul santinelei ucise de Mugambi, cînd s-a dat prima alarmă, după ce Ahmet Zec a constatat fuga belgianului. Negrul a tras cadavrul celui ucis într-un cort din apropiere, apoi şi-a reluat postul în faţa colibei, unde mai credea că se află prizoniera albă.

De îndată ce l-a observat pe călăreţul arab, Werper s-a ascuns după nişte tufe dese. Arabul venea pe un drum drept, ca într-un coridor de crengi şi arbuşti.

Cînd s-a apropiat la numai cîţiva metri, Werper s-a dat cîţiva paşi înapoi pentru a se pune mai bine la adăpost. În spatele lui ceva s-a mişcat.

Nu era pic de vînt aşa că această mişcare a frunzelor din spatele lui, probabil că au fost provocate de un animal. Belgianul a privit cu mare atenţie tufa care se afla la numai trei metri de el şi care prindea viaţă.

O formă mare şi galbenă s-a ridicat, cu o coamă enormă şi cu doi ochi verzi strălucitori. Werper era cît pe aici să scoată un ţipăt de spaimă, dar din partea cealaltă venea tot o fiinţă care îi dorea moartea.

A rămas locului, paralizat de spaimă.

Arabul era însă deja foarte aproape. Leul şi-a schimbat gîndul şi se pregătea să sară acum asupra călăreţului.

Werper a văzut capul enorm al felinei carnivore întorcîndu-se spre arabul călare, iar inima lui a încetat să îi bată cîteva clipe.

Aştepta rezultatul acestei întoarceri de situaţie.

Călăreţul venea fără nici o teamă spre locul unde era Werper şi leul. Dacă animalul nervos pe care îl călărea acest arab se sperie de mirosul leului şi va fugi, Werper era servit ca mic dejun al regelui junglei!

Calul însă era liniştit şi nici nu bănuia prezenţa leului. Se apropia agale cu frîul între dinţi şi cu gîtul încovoiat.

Belgianul s-a întors să vadă reacţiile leului. Călăreţul s-a apropiat acum chiar în faţa leului, dar acesta încă nu era hotărît să atace.

Nu cumva carnivorul aştepta ca aceştia să treacă şi apoi să îl atace pe Werper?

Belgianul s-a cutremurat şi s-a ridicat puţin ca să se mai îndrepte. În aceeaşi clipă, leul a sărit drept în pieptul călăreţului.

Calul a scos un nechezat puternic de spaimă şi a sărit în lături, aproape să îl doboare pe belgian. Leul l-a doborît pe călăreţ, iar calul a sărit din nou pe potecă, pornind într-un galop nebun spre vest.

Dar nu a mers singur. Cînd s-a apropiat de Werper, acesta a observat imediat că nu mai este nimeni pe spinarea animalului şi a profitat imediat de această ocazie.

Punînd o mînă pe şa şi cu cealaltă prinzînd coama calului, s-a urcat pe animalul speriat.

Peste o jumătate de oră după această întîmplare, un sălbatic alb cu o statură uriaşă, venea azvîrlindu-se pe crengile copacilor. S-a oprit şi a adulmecat mirosurile din junglă.

A simţit imediat mirosul de sînge amestecat cu cel al lui Numa şi a început să asculte cu mare atenţie. De la o foarte mică distanţă, dinspre potecă, se auzea foarte bine, zgomotul făcut de leu, care îşi devora prada.

Zgomotul zdrobirii oaselor, înghiţirea unor bucăţi enorme de carne şi mîrîitul de satisfacţie arătau că regele animalelor mănîncă prin apropiere, cu multă poftă.

Tarzan s-a apropiat de leu, privindu-l printre crengile copacilor. Nu şi-a dat nici o osteneală pentru a se ascunde şi era convins că Numa l-a simţit.

Leul a început să mîrîie, prevenindu-l pe intrusul care îl deranja de la masă.

Tarzan s-a apropiat şi s-a urcat pe o creangă, chiar deasupra locului unde animalul mînca. Vedea ce mînca leul, dar forma aceea era oare omul pe care îl urmărea?

Nu prea îi venea să creadă şi s-a hotărît să se apropie să fie sigur. După miros, belgianul a ajuns aici, deci trebuia să fie sigur că prînzul lui Numa era chiar fiinţa pe care o căuta.

A trecut dincolo de locul unde se ospăta leul, mirosind în jur. Mirosul omului pe care îl urmărea nu trecea de locul unde înfuleca leul.

S-a întors în copac şi a început să examineze de sus, cadavrul sfîşiat de leu, în speranţa că va putea zări punga cu pietricelele colorate. Nu era însă nici urmă de pungă!

A început să strige la leu, încercînd să îl gonească. Dar singurul rezultat pe care l-a obţinut cu această tactică a fost să îl înfurie pe leu.

Atunci a încercat să arunce cu crengi în el, însă Numa nu avea de gînd să se ridice de pe prada lui şi să plece.

Tarzan şi-a scos atunci o săgeată, întinzînd coarda arcului său subţire pînă la refuz. A trimis o săgeată ascuţită cu toată forţa armei sale primitive.

Săgeata a pătruns adînc între coastele leului, care a sărit în sus cu un răcnet de furie, amestecat de un urlet de durere

din cauza săgeţii înfipte în el.

S-a ridicat furios, ca să se repeadă la Tarzan, dar s-a oprit ca să tragă cu dinţii de săgeata care ieşea din blana sa. Nu a reuşit să o tragă afară şi s-a hotărît să îl atace pe acest om.

A sărit pînă la mijlocul potecii şi a început să se plimbe furios sub creanga pe care era aşezat cel care a tras cu săgeata. O altă săgeată a pornit din acelaşi arc elastic, oprindu-se în şira spinării.

Leul s-a clătinat şi s-a oprit din mişcările sale nervoase. S-a aplecat de parcă ar fi băut prea mult şi s-a prăbuşit paralizat în praf.

Tarzan a sărit din adăpostul lui, s-a repezit la Numa şi i-a înfipt adînc în piept suliţa sa grea. A scos săgeţile din corpul leului şi s-a apropiat de rămăşiţele mutilate ale omului atacat de leu.

Faţa îi era de nerecunoscut. Îmbrăcămintea nu era nici un indiciu asupra identităţii acestui nenorocit, pentru că belgianul s-ar fi putut îmbrăca în astfel de haine, trăind împreună cu arabi în aşezarea fortificată.

Tarzan era sigur că se află în faţa cadavrului celui care îl prădase, încît a renunţat să mai încerce să se asigure de identitatea celui atacat de Numa. Nici nu şi-a mai folosit mirosul fin, mai ales că locul era plin de miros de sînge şi de leu.

S-a gîndit să caute punga, dar aceasta nu se găsea niciunde, nici asupra cadavrului, nici în jur.

Tarzan era foarte dezamăgit, dar nu de pierderea pungii, ci de faptul că Numa l-a privat de plăcerea unei răzbunări. Tot întrebîndu-se cu mirare ce s-ar fi putut întîmpla cu punga lui, a pornit pe cărare, în direcţia de unde venise.

În creierul lui, concepea un plan de a intra în tabăra arabilor şi de a căuta acolo punga, în fiecare cort sau colibă.

A luat-o spre sud acum, în intenţia de a vîna ceva şi de a-şi potoli foamea, înainte de a se face foarte cald. Apoi se gîndea că se va adăposti aproape de tabăra arabilor, unde se va odihni într-un copac înalt şi stufos, unde la fel de bine putea să tragă şi un pui de somn pînă la lăsarea serii.

De îndată ce Tarzan a dispărut de pe potecă, printre copaci a apărut un războinic negru, înalt şi voinic, care alerga într-un trap mărunt, mergînd spre răsărit.

A observat cadavrul leului şi o expresie de nedumerire a apărut pe faţa sa, de îndată ce a început să examineze rănile care au pricinuit moartea regelui junglei.

Deşi Tarzan scosese săgeţile, pentru Mugambi era clar ce a provocat moartea acestui animal feroce, de parcă ar fi văzut suliţa şi săgeţile încă înfipte în leu.

Mugambi s-a uitat în jur cu multă atenţie. Corpul leului era cald încă şi deci cel care l-a doborît trebuia să fie pe aproape.

Însă nici o fiinţă omenească nu se vedea.

Mugambi a dat din cap foarte îngrijorat şi a mers mai departe, dar de data aceasta cu mai multă atenţie, privind în jur de foarte multe ori.

A mers aşa toată ziua, oprindu-se din cînd în cînd, pentru a o striga pe Jane Clayton. Spera că va fi auzit de stăpîna lui, însă în loc de răspuns, a dat peste un alt necaz.

Dinspre nord-est, cu mai multe luni în urmă, Abdul Murak, pornise în căutarea banditului Ahmet Zec, în fruntea unui detaşament de soldaţi indigeni. Ahmet Zec îl jignise pe împăratul Menelik, conducînd expediţii de vînătoare de sclavi în interiorul graniţelor conduse de acest împărat puternic.

Tocmai în ziua aceea cînd s-au întîmplat cele povestite mai sus, Abdul Murak a făcut un scurt popas pe cărarea pe care Werper şi Mugambi au folosit-o în drumul lor spre răsărit.

Nu mult timp după ce călăreţii lui Abdul Murak au descălecat, belgianul, fără să bănuiască ceva, a trecut cu calul chiar prin mijlocul taberei pe care Abdul Murak voia să o ridice.

A fost înconjurat şi dat jos de pe cal. Werper i-a spus lui Abdul Murak că este francez şi că vînează în Africa, dar că a fost atacat de nişte bandiţi necunoscuţi, care i-au ucis întreaga escortă, el fiind singurul supravieţuitor.

După cîteva minute de discuţii, Werper şi-a dat seama

de adevărata destinaţie a acestei mici armate şi dîndu-şi seama că are de a face cu inamicii lui Ahmet Zec, inima i-a venit la loc.

Însă de teama de a fi dus din nou în apropierea banditului arab, l-a încredinţat pe Abdul Murak că Ahmet Zec comandă nişte forţe foarte numeroase şi puternic înarmate şi că acum este într-o expediţie spre sud.

Abdul Murak s-a gîndit că i-ar trebui cam multă vreme pînă să îl găsească pe banditul arab, iar într-o confruntare directă, rezultatul nu i-ar fi deloc favorabil, s-a hotărît să-şi aşeze tabăra exact unde erau, iar a doua zi să pornească spre casă.

Spre prînz, cei din tabără au auzit nişte sunete.

– Lady, lady, lady! se auzeau strigăte din pădure.

Soldaţii lui Abdul Murak fiind foarte prudenţi, s-au îndreptat spre junglă în direcţia acelei voci.

S-au întors după o jumătate de oră, tîrîndu-l pe Mugambi. Negrul l-a observat imediat pe oaspetele stăpînului său, cel care intrase în tabăra arabilor. Însă a crezut de cuviinţă să nu vorbească despre el sau să arate prin vreun gest că l-a recunoaşte.

I-a spus lui Abdul Murak că locuieşte mai la sud şi că a trecut prin acea pădure pentru a vîna. I-a rugat pe soldaţi să îi dea drumul, pentru a-şi continua drumul spre casă.

Abdul Murak însă a admirat fizicul acestui războinic şi s-a hotărît să îl ia cu el, pentru a-l dărui regelui Menelik. După cîteva minute, Werper şi Mugambi au fost puşi sub pază.

Cu această ocazie, Werper şi-a dat seama că şi el este prizonier şi nu oaspete în acea tabără de războinici băştinaşi. Zadarnic a început să protesteze, iar cînd a ridicat vocea, unul dintre soldaţi l-a lovit peste faţă fără milă, spunîndu-i că îl va împuşca dacă nu termină cu gălăgia.

Mugambi însă nu era deloc îngrijorat, pentru că spera că în lunga expediţie ce va urma, va găsi destule prilejuri de a evada. Dorea ca aceşti soldaţi să îşi facă o impresie bună despre el, punîndu-le o mulţime de întrebări despre ţara lor şi despre puternicul lor împărat.

Manifesta o dorinţă vie de a ajunge cît mai repede în ţara lor, în capitala lor, Adis Abeba, despre care soldaţii povesteau că este un oraş foarte bogat. Toţi credeau că acest negru nu va încerca să fugă, aşa că paza lui era de fapt inexistentă.

Mugambi dorea neapărat să ştie cît mai multe de soarta lui Tarzan şi îl întreba de multe ori pe Werper cam ce ştie despre stăpînul lui sau despre autorii atacului împotriva fermei. Werper era la fel de convins că identificarea lui de către Mugambi i-ar aduce multe necazuri, însă nu i-a povestit prea multe, lăsîndu-l pe negru să creadă, că habar nu are de atacul asupra fermei.

Cel puţin aşa credea că Mugambi va fi înşelat în legătură cu faptul că făcuse parte din banda de criminali ai lui Ahmet Zec.

Dar într-una din zile, Mugambi a descoperit ceva care l-a surprins foarte mult.

Detaşamentul de soldaţi şi-a instalat tabăra în apropierea unui rîu, într-una dintre cele mai călduroase zile ale acelui anotimp. Apa era limpede de se vedeau toate pietrele de pe fund.

În această parte a Africii, crocodilii erau mai puţini, aşa că soldaţii au profitat de această ocazie, pentru a se spăla şi a-şi curăţa echipamentul.

Şi celor doi prizonieri li s-a dat voie să facă baie. Cînd Werper s-a dezbrăcat, Mugambi a observat grija cu care albul ţinea ceva legat de cămaşă şi mai ales faptul că nu dorea ca acest obiect să fie văzut de cineva.

Tocmai aceste precauţiuni au stîrnit curiozitatea lui Mugambi. Deodată, Werper a scăpat acel obiect din mînă. Pe pămînt a căzut o pungă de piele din care au ieşit cîteva pietre preţioase.

Acest războinic negru nu era un sălbatic neştiutor, pentru că fusese cu stăpînul lui în Anglia şi cunoştea valoarea pietrelor preţioase şi a banilor.

Şi-a adus aminte că a stat multe minute în faţa unor vitrine unde a văzut obiecte minunate făcute din astfel de pietricele frumos colorate.

În clipa cînd a văzut nestematele rostogolindu-se pe malul apei, şi-a dat seama că ele reprezintă o valoare imensă. Dar în acelaşi timp şi-a dat seama şi de altceva, care i-a atras atenţia.

De zeci de ori a văzut el acea pungă atîrnînd la şoldul lui Tarzan, în zilele cînd stăpînul lui dorea să se ducă în junglă şi să îşi amintească de viaţa sălbatică pe care a dus-o atîţia ani.

Atunci, se înconjura de războinicii lui dragi, se dezbrăca de hainele lumii civilizate şi îşi lua echipamentul de vînător sălbatic, mergînd să vîneze lei şi leoparzi.

Werper a văzut imediat reacţia negrului, dar s-a aplecat şi şi-a adunat pietrele, punîndu-le la loc în pungă. S-a uitat la Mugambi cu un aer indiferent, după care s-a dus să facă o baie.

A doua zi, Abdul Murak era foarte furios că războinicul cel voinic pe care dorea să îl ducă în dar împăratului lor, a fugit în timpul nopţii.

Werper era şi el îngrozit şi imediat şi-a pipăit buzunarul în care era punga. Aceasta era acolo, la locul lui, cu conţinutul intact.

CAPITOLUL XVI

Tarzan conducător al manganilor

Ahmet Zec, împreună cu doi oameni de-ai lui, a făcut un mare ocol spre sud pentru a-i tăia belgianului drumul de scăpare. Ceilalţi s-au dispersat în diverse direcţii, astfel că erau răspîndiţi pe o arie foarte întinsă pe care o micşorau spre centru.

Ahmet şi cei doi călăreţi s-au oprit pe la amiază să se odihnească puţin. Doreau să stea la umbră cîteva ore la marginea unei cîmpii.

Şeful bandiţilor era în toane foarte rele. Era furios că a fost întrecut în şiretenie de către un necredincios, dar în acelaşi timp a pierdut şi punga aceea cu multe pietre

prețioase, pe care dorea neapărat să o aibă.

Allah avea tot dreptul să fie supărat pe el!

Oricum, mai avea o șansă de a face rost de bani. I-a rămas acea prizonieră, pe care va primi un preț bun la tîrgul de sclavi din nord și apoi era comoara îngropată lîngă ferma pe care au prădat-o.

Un zgomot ușor l-a trezit dintre gîndurile acestea. A pus mîna pe pușcă, fiind gata să o folosească la nevoie.

Le-a făcut semn oamenilor săi să fie pregătiți pentru a se apăra și să facă liniște.

Toți trei așteptau cu atenția încordată să vadă ce va apare de după crengi.

Peste cîteva secunde crengile s-au dat la o parte și a apărut capul unei femei, care privea speriată în dreapta și în stînga. După cîteva clipe, după ce s-a asigurat că nu este nici un pericol, a ieșit în poiană.

Ahmet Zec abia și-a putut înăbuși un strigăt de surpriză.

Era prizoniera pe care o credea bine păzită în tabăra lui fortificată.

După toate aparențele, femeia era singură, dar arabul a așteptat cîteva minute ca să fie sigur. Abia după aceea s-a hotărît să meargă și să o prindă.

Jane Clayton a pornit să traverseze cîmpia. Pînă atunci, scăpase de două ori de sub urmărirea unor carnivore, dar era hotărîtă să facă toate eforturile pentru a ajunge acasă, la fermă.

Deși era disperată, și-a pus în gînd că trebuie să ajungă acasă, altminteri o așteaptă moartea.

În acest timp, arabii o pîndeau din spatele unor copaci, iar Ahmet Zec a observat cu satisfacție că Jane venea drept spre ei.

Însă o altă ființă privea la această scenă cu același interes. Doi ochi o urmăreau cu o privire tulburată de o imagine nedefinită că ar cunoaște această femeie.

Dinspre pădure a apărut deodată o maimuță uriașă, care făcea un zgomot nemaipomenit. Crengile trozneau sub picioarele sale grele și mîrîia amenințător.

Femeia s-a întors să vadă ce sînt aceste zgomote și spre

groaza ei a văzut maimuţoiul enorm. Un alt exemplar, la fel de mare şi de periculos era în urma primului.

A ţipat şi a început să alerge mai repede în direcţia pe care o avusese mai înainte. Cînd a ajuns la marginea poienii, a dat peste Ahmet Zec şi cei doi călăreţi ai lui, care au prins-o.

Însă în acelaşi timp, un alb uriaş cu pielea bronzată, sări de pe crengile din apropiere, aproape gol. S-a îndreptat spre maimuţe şi le-a strigat ceva cu o voce guturală şi fără să aştepte efectul acestor sunete asupra enormelor animale, s-a întors, repezindu-se la arabi.

Femeia se zbătea în braţele atacatorilor ei şi întorcîndu-şi capul, l-a văzut pe Tarzan. Faţa i s-a luminat de speranţă.

– John, a strigat ea, slavă Domnului că ai sosit la timp!

În spatele lui Tarzan veneau maimuţele, mirate de cele ce se întîmplă, dar supunîndu-se comenzii omului alb.

Arabii şi-au dat seama că nu mai au vreme să încalece şi să se pregătească de plecare cu captiva lor. Omul alb şi maimuţele puternice erau lîngă ei.

Ahmet Zec l-a recunoscut pe albul acesta şi a încercat să se gîndească la un plan de a scăpa. Dorea ca acum să îl omoare pe acest om periculos, de care voia să scape de foarte multă vreme.

Le-a strigat oamenilor săi să ia armele şi să pornească la atac împotriva sălbaticului, care venea spre ei.

Cei doi arabi, care îl însoţeau pe Ahmet Zec, au tras aproape simultan asupra atacatorilor. Tarzan şi două dintre maimuţe au căzut cu faţa în jos, în iarba deasă.

Zgomotul armelor de foc le-a făcut pe celelalte maimuţe să se oprească şi profitînd de această întrerupere a atacului, arabii au încălecat şi au luat-o cu ei şi pe Jane, care era zdrobită de durere, cu toate speranţele pierdute.

Au juns din nou în aşezarea lor fortificată, iar lady Greystoke a fost trimisă în coliba bine păzită. De data aceasta însă a fost legată de un stîlp.

Unul cîte unul, arabii trimişi după belgian se întorceau cu mîinile goale. Cu fiecare care venea fără un rezultat, furia

lui Ahmet Zec creştea, încît nici unul dintre oamenii lui nu mai dorea să dea ochii cu el.

Ameninţa, înjura şi se plimba nervos prin cortul lui. Dar această furie nu îi era de nici un folos.

Werper era dus şi odată cu el şi punga cu nestemate.

După ce arabii au încălecat şi au fugit, maimuţele şi-au îndreptat privirile spre cei care căzură la pămînt. Unul era mort, dar celălalt şi maimuţa albă mai respirau.

Maimuţele s-au adunat în jurul celor doi supravieţuitori şi au început să mormăie şi să se agite.

Primul care şi-a revenit a fost Tarzan. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat în jur. Apoi şi-a examinat rana de la umăr din care a curs sînge foarte mult.

Rana era adîncă, iar sîngele îi mai curgea. Glontele l-a lovit, însă nu i-a provocat nici o leziune internă gravă.

S-a sculat cu greu în picioare şi şi-a îndreptat privirile spre locul unde dorise să fugă şi să o ia pe acea femelă pentru care simţea ceva foarte interesant şi nefiresc.

– Unde este ea?

– Au luat-o tarmanganii cu ei, a răspuns unul dintre maimuţoii de lîngă el.

– Dar tu cine eşti de vorbeşti limba manganilor? a întrebat un alt maimuţoi.

– Eu sînt Tarzan, cel mai mare şi cel mai puternic dintre vînătorii pădurii. Cînd strig eu, toate fiinţele din junglă tac, tremurînd de groază. Sînt Tarzan al maimuţelor. Am fost plecat, dar acum m-am întors la poporul meu.

– Da, a început să vorbească unul dintre maimuţoii bătrîni. Îl cunosc. Este Tarzan, regele pădurii. Bine că te-ai întors. Acum vom avea vînat destul!

Celelalte maimuţe s-au întors spre Tarzan şi au început să îl miroasă. Acesta stătea nemişcat, cu colţii pe jumătate rînjiţi, cu muşchii încordaţi, gata de atac.

Însă nimeni nu i-a contesta dreptul de a fi cu ei. Apoi şi-au îndreptat atenţia spre celălalt supravieţuitor.

Şi acesta nu a fost rănit decît foarte uşor, glontele lovindu-l în cap şi ameţindu-l. După ce şi-a revenit, a pornit

după ceilalți de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Maimuțele i-au povestit lui Tarzan că au pornit spre răsărit, cînd deodată au simțit mirosul de femelă tarmangani și au urmărit-o.

Acum însă doreau să își continuie drumul, dar Tarzan a spus că dorește să îi urmărească pe călăreți și să le ia femela.

După multe discuții, în care nici una din părți nu a cedat, au ajuns la un compromis, că mai întîi vor pleca să vîneze cîteva zile spre est, apoi vor merge în tabăra arabilor pentru a lua femela.

Și cum timpul nu are mare importanță la cei care trăiesc în junglă, Tarzan a consimțit să vîneze cu ei cîteva zile. Apoi se gîndea că rana din umăr trebuie să se vindece înainte de a se putea duce să se lupte cu tarmanganii, care aveau armele lor de foc atît de periculoase.

Și astfel, pe cînd Jane Clayton era împinsă în închisoarea ei și legată strîns de mîini și de picioare, singurul ei protector și salvator se plimba liber prin junglă, depărtîndu-se de ea, în tovărășia a douăzeci de maimuțoi păroși.

Era între ei aceeași atmosferă prietenească, ca și acea familiaritate cu care îi înconjura pe prietenii lui de la Londra, din cele mai selecte cluburi de aristocrați.

Dar în creierul lui circula acum o idee, care începea să prindă rădăcini foarte puternice, ideea că el trebuia să fie altundeva și printre altfel de creaturi și nu în mijlocul acestor maimuțe.

Era obsedat și de gîndul de a porni cît mai repede după acei călăreți, pentru a salva femela răpită de ei, pentru care avea acele sentimente ciudate. Dar pentru el era importantă "prinderea" ei, mai degrabă decît "salvarea" ei.

El nu era decît o fiară din junglă și dorea ca această femelă să fie a lui și nu a altuia.

Din primul moment cînd i-a simțit mirosul din luminișul în care arabii au prins-o, a știut că a regăsit femela pentru care avea acea pasiune inexplicabilă și atît de puternică.

Punga cu pietrele colorate îi ocupa doar o mică parte din gînduri, însă ducîndu-se în așezarea arabilor, o va căuta

şi o va lua împreună cu femela lui.

În aceeaşi zi, va fi posesorul pungii şi a femelei!

Apoi se va putea întoarce printre maimuţele lui, împreună cu noua lui soţie şi cu jucăriile acelea colorate şi va pleca cu ei la vînătoare, departe de ţinuturile oamenilor.

Dorea să ducă o viaţă liniştită, fără griji, vînînd şi luptînd cu fiinţele junglei.

Le vorbi maimuţelor despre aceste planuri, încercînd să îi convingă să îl însoţească. Au refuzat însă aproape toţi, în afară de doi: Taglu şi Ciulc.

Acesta din urmă era tînăr, puternic şi înzestrat cu o inteligenţă superioară celorlalte maimuţe. Avea şi o imaginaţie foarte bogată.

Această expediţie îl atrăgea mult, mai ales prin ineditul ei.

Taglu însă avea un gînd ascuns, despre care dacă Tarzan ar fi aflat l-a fi ucis imediat într-un acces de gelozie.

Maimuţoiul acesta nu mai era tînăr. Era însă un exemplar cu o musculatură puternică. Taglu era foarte şiret, dar şi crud, avînd o experienţă bogată de viaţă de junglă plină de primejdii, la tot pasul.

Mărimea lui excepţională şi greutatea sa cu mult peste media obişnuită a speciei lui, l-a făcut învingător în multele confruntări cu masculi mai tineri şi mai agili.

Avea însă o fire supărăcioasă şi era veşnic încruntat. Fără ca Tarzan să bănuiască, Taglu îl ura cu o înverşunare pe care şi-o ascundea numai pentru că forţa imensă a acestei creaturi albe îi impunea respect şi o teamă inexplicabilă.

Aceştia erau aşadar cei cu care trebuia Tarzan să meargă în satul banditului arab Ahmet Zec. La plecarea celor trei, restul tribului le-a aruncat o ultimă privire lungă, apoi toţi şi-au reluat vechile îndeletniciri, dintre care cea mai importantă era căutarea hranei.

Tarzan a avut multe necazuri ca să menţină mintea maimuţoilor lui concentrată asupra scopului expediţiei lor, pentru că maimuţele nu se pot concentra multă vreme asupra unui singur obiect sau asupra unui singur gînd.

A porni într-o călătorie ca aceasta pe care a intenţio-

nat-o Tarzan şi avînd o destinaţie precisă era un lucru cu mult mai simplu decît să ai în vedere numai acest scop cel puţin pînă ajungi acolo unde ai avut intenţia.

Iar ca să distragi atenţia unei maimuţe în junglă este lucrul cel mai simplu!

La început, Ciulc a fost de părere să alerge imediat spre satul arabilor, de parcă ar fi fost la o aruncătură de băţ şi nu la o distanţă de cîteva zile de mers. Dar la numai cîteva minute după ce au pornit, atenţia lui s-a concentrat asupra unor rîme care ieşeau de sub un copac căzut nu de multă vreme.

Tarzan, care a observat imediat lipsa lui Ciulc s-a întors şi l-a găsit aplecat sub trunchiul putred al copacului doborît, preocupat să sape găuri adînci după rîme şi viermi suculenţi. Un astfel de meniu nu trebuie să mire pe nimeni pentru că viermii fac parte din delicatesele hranei din junglă.

Tarzan nu l-a putut dezlipi pe Ciulc de lîngă trunchiul căzut şi a trebuit să aştepte pînă maimuţoiul s-a săturat. Nu dorea să se lupte cu el, pentru că fiecare minut era preţios în această expediţie.

Cînd Ciulc şi-a terminat masa, a pornit cu Tarzan după Taglu. Dar acesta a dispărut în desişul junglei şi nu era nicăieri.

Au mers cîteva minute şi l-au văzut distrîndu-se cu o veveriţă rănită. Bietul animal încerca să se scoale, iar cînd făcea cîţiva paşi, maimuţoiul răutăcios o lovea cu palma, doborînd-o din nou la pămînt.

S-a jucat aşa cîteva minute după care s-a plictisit şi a devorat veveriţa pe care a chinuit-o înainte de a o omorî.

Din cauza atîtor întîrzieri, călătoria lui Tarzan spre satul lui Ahmet Zec s-a prelungit foarte mult. Dar el avea răbdare, pentru că în mintea lui şi-a făcut un plan, în care avea nevoie de cei doi maimuţoi puternici.

Iar după cum am mai amintit, nu era uşor să menţii ideea exactă a acestei expediţii în mintea unor maimuţoi primitivi. Ciulc era permanent nemulţumit că drumul este prea lung, iar perioadele de odihnă foarte scurte.

Cu plăcere ar fi renunţat la această excursie aventuroasă,

dacă Tarzan nu i-ar fi povestit tot timpul despre ademenitoarele depozite de alimente din satul tarmanganilor.

Taglu era copleşit de gîndul lui secret şi de multe ori ar fi abandonat şi el expediţia, dacă nu ar fi fost atras de acel lucru minunat la care se gîndea mai tot timpul.

Într-o după-amiază fierbinte ale unei zile tropicale toride, simţurile extrem de dezvoltate ale celor trei, le-au dat de ştire că se găsesc în apropierea aşezării arabilor.

Au început să se furişeze încet, la adăpostul vegetaţiei dese.

Înainte mergea uriaşul tarmangani, cu pielea lui netedă şi arsă de soare, lucind din cauza transpiraţiei provocate de mersul rapid prin jungla fierbinte.

Era urmat de Ciulc şi Taglu, care erau simple caricaturi ale staturii semeţe ale conducătorului lor. Mergeau în tăcere, ajungînd repede la gardul care înconjura aşezarea. Aici, s-au urcat pe un copac mare, de unde se vedea în interior.

Era un loc ideal pentru a ţine sub observaţie satul fortificat al lui Ahmet Zec.

Un călăreţ, îmbrăcat în alb şi purtînd un turban mare a ieşit pe porţile satului. Tarzan le-a şoptit ceva celor doi şi a pornit-o după acest călăreţ.

Arabul călărea în trap uşor, neştiind de fiinţa care s-a hotărît să îl urmărească. Tarzan a făcut un mic ocol şi a mărit viteza deplasării sale printre copaci, ajungînd într-o poiană, unde l-a aşteptat pe arab.

La marginea poienii, s-a oprit pe o creangă, care atîrna deasupra cărării. Victima se apropia fredonînd un cîntec popular al ţinuturilor din nord.

Tarzan era hotărît să ucidă. Era aceeaşi persoană care cu cîtăva vreme în urmă şi-a ocupat locul în Camera Lorzilor de la Londra, ca un membru respectat şi distins al acestei adunări de aristocraţi onorabili.

Arabul a apărut şi a trecut pe sub creanga unde era ascuns Tarzan. S-a auzit un foşnet uşor, iar calul a simţit că un alt călăreţ îi sare în spinare.

Arabul a fost prins şi smuls din şa. Tarzan l-a tîrît printre copaci, iar peste cîteva minte s-a înapoiat cu nişte

haine în mînă. S-a apropiat din nou de cei doi maimuţoi povestindu-le pe scurt ce s-a întîmplat.

Cei doi maimuţoi au pipăit stofa, au mirosit hainele şi le-au dus la urechi ca să le asculte foşnetul. Tarzan însă le-a tăiat cheful de joacă, poruncindu-le să îl urmeze.

S-au îndepărtat puţin de aşezare, unde s-au ascuns din nou şi au aşteptat. Dar după cîteva minute, alţi doi călăreţi, de data aceasta negri lui Ahmet Zec, îmbrăcaţi în haine de arabi, au apărut dinspre junglă, mergînd încet spre sat.

Rîndeau şi vorbeau zgomotos, dar viaţa lor s-a sfîrşit foarte repede, fără să îşi mai termine poveştile. Cele trei fiinţe puternice nu cunoşteau milă pentru oameni.

Tarzan le-a luat hainele şi turbanele şi le-a dus la locul unde ascunsese şi primul rînd de haine furat de la călăreţul arab. I-a îmbrăcat pe cei doi maimuţoi în hainele albe şi s-a îmbrăcat şi el la rîndul lui.

Păreau ca trei oşteni de-ai lui Ahmet Zec, care se odihneau pe creanga unui copac înalt. Au rămas acolo pînă s-a întunecat.

Tarzan şi-a concentrat toată atenţia asupra colibelor şi corturilor din sat, pentru a se putea orienta mai bine noaptea. Deasemenea, mai ştia că există şi o colibă unde simţise acel miros de femelă.

A văzut două santinele postate în faţa cortului lui Ahmet Zec şi ceva îi spunea că acolo trebuie să fie punga cu pietricelele colorate.

La început, cei doi maimuţoi au fost încîntaţi de hainele lor. Pipăiau stofa şi o miroseau şi se uitau unul la celălalt cu satisfacţie şi admiraţie.

Ciulc, care era mai tînăr şi mai jucăuş, şi-a întins braţul păros şi i-a îndesat turbanul lui Taglu. Acesta s-a supărat pentru că nu avea chef de joacă.

Nimeni nu avea dreptul să pună laba pe el, doar dacă dorea să îl caute de purici. Altminteri, acest gest însemna un început de atac.

Iar această apăsare peste ochi a obiectului care mirosea a tarmangani nu semăna nici pe departe cu un căutat de purici. Era atacat! Ciulc l-a provocat.

A început să mîrîie înfiorător şi a sărit la gîtul celuilalt, fără să îşi mai ridice turbanul şi să vadă unde sare.

Tarzan s-a aşezat între ei doi şi după ce i-a apucat pe amîndoi de unde a putut, i-a aruncat de pe creangă, reuşind să îi despartă.

La strămoşii omului, scuzele nu erau cunoscute, iar explicaţiile inutile şi zadarnice. Tarzan le-a distras atenţia de la motivul încăierării, începînd să le expună planul de atac asupra satului.

Maimuţoii sînt obişnuiţi să se bată foarte des între ei. În aceste dispute se pierea mai mult păr decît sînge, aşa că astfel de altercaţii erau repede uitate.

Cei trei s-au aşezat din nou pe o creangă, aşteptînd momentul cînd locuitorii se vor linişti şi vor putea pătrunde în sat.

După ce s-a întunecat, Tarzan le-a făcut semn să coboare şi făcînd un mic ocol au pornit spre gardul înalt. Tarzan mergea cu hainele ridicate, pentru a se putea deplasa mai repede. A făcut o mică săritură şi a ajuns pînă pe vîrful gardului. Îi era teamă că maimuţele îşi vor rupe hainele şi i-a rugat să aştepte pînă se va gîndi cum să se urce şi ei pe gard.

Şi-a întins suliţa spre Ciule şi acesta apucînd vîrful s-a ridicat pînă sus pe gard. Într-o clipă era lîngă Tarzan. La fel s-a urcat şi Taglu.

Apoi au sărit toţi trei în interiorul satului. Tarzan i-a condus pînă lîngă coliba în care era închisă Jane Clayton. Deschizătura din spate fusese reparată, aşa că a căutat un alt loc prin care să se strecoare.

Dar mai întîi a trebuit să miroasă locul, pentru a se încredinţa că ea este acolo. Cei doi maimuţoi au început să miroasă şi ei, împreună cu conducătorul lor.

Fiecare dintre cei trei a simţit mirosul femeii din interiorul colibei, dar reacţiile lor au fost diferite, în funcţie de temperament, obiceiuri şi intenţii de moment.

Pe Ciule mirosul nu l-a interesat în mod deosebit. Femela era pentru Tarzan. Tot ce dorea el era să se ducă la depozitele de alimente ale tarmanganilor şi să mănînce cît

mai mult, aşa cum le-a făgăduit Tarzan.

Însă şiretul Taglu şi-a dat seama că este foarte aproape de îndeplinirea vechii sale dorinţi. Este adevărat că în timpul expediţiei, ar fi dorit de multe ori să renunţe la gîndul lui mai vechi, dar de fiecare dată Tarzan le aducea aminte de ce merg ei spre satul tarmanganilor şi ce trebuie ei să facă acolo.

Îşi lingea buzele enorme, iar ochii îi erau mici de satisfacţie, că a reuşit să ajungă aici.

Tarzan era mulţumit că a găsit femela pe care o dorea, dar acum s-a îndreptat cu cei doi spre cortul lui Ahmet Zec.

Un arab care trecea pe acolo i-a observat, precum şi vreo doi negri care stăteau de vorbă lîngă o colibă. Dar fiind întuneric, iar hainele aveau mîneci lungi, care acopereau labele păroase ale maimuţelor, nu au fost recunoscuţi, mai ales că toţi trei s-au aşezat pe pămînt, de parcă ar fi vrut să înceapă o discuţie serioasă.

Apoi, s-au ridicat şi s-au îndreptat spre cortul lui Ahmet Zec. Au trecut în spate şi au început să asculte. Banditul arab vorbea cu mai mulţi dintre soldaţii lui.

Tarzan asculta cu foarte mare atenţie.

CAPITOLUL XVII

Jane este în pericol

Locotenentul Albert Werper era îngrozit de soarta ce îl aştepta la Adis-Abeba şi începea să îşi facă planuri de evadare. Dar după fuga lui Mugambi, abisinienii şi-au dublat paza, pentru a-l împiedica pe belgian să urmeze exemplul negrului.

O vreme s-a gîndit să îl mituiască pe Abdul Murak cu o parte a conţinutului pungii sale. Dar temîndu-se ca abisinianul să nu pretindă toate nestematele ca preţ al eliberării, Werper, stăpînit de lăcomie, a căutat o altă modalitate de a ieşi din încurcătură.

În mintea lui începea să ia contur un plan, care putea să

aibă sorţi de izbîndă, lăsîndu-l în posesia pietrelor scumpe, dar satisfăcînd în acelaşi timp şi lăcomia africanului, care trebuia convins că belgianului i s-a luat tot ce putea oferi.

Astfel că a doua zi după evadarea lui Mugambi, Werper s-a dus în cortul lui Abdul Murak. Acesta era foarte supărat, iar faţa îi era încruntată.

Werper însă s-a încurajat singur, gîndindu-se că acest negru, chiar dacă era supărat, nu s-ar da la o parte să se îmbogăţească fără efort.

Abdul Murak s-a uitat la el şi l-a întrebat scurt:

– Ce vrei?

– Libertatea, a răspuns la fel de scurt belgianul.

Negrul a zîmbit şi s-a uitat apoi din nou supărat la el, încît acesta a dat un pas înapoi.

– Şi pentru asta m-ai deranjat tu acum, ca să îmi spui o asemenea prostie?

– Pot să plătesc, a răspuns Werper.

Abdul Murak a început să rîdă cu poftă.

– Să plăteşti? a strigat el. Cu ce? Cu cîrpele pe care le porţi? Sau poate ai o mie de kilograme de fildeş sub cămaşă.

S-a ridicat furios şi a continuat:

– Ieşi afară! Eşti un dobitoc! Să nu mai vii la mine cu minciuni din acestea, că te voi biciui!

Dar Werper nu s-a speriat. Dacă nu insista, libertatea sau poate viaţa lui va fi pierdută.

– Ascultă-mă! Dacă vei avea atîta aur cît ar putea căra zece oameni, m-ai duce spre coloniile britanice?

– Aur cît să ducă zece oameni? a repetat uluit Abdul Murak. Eşti nebun! Unde ai tu atîta aur?

– Ştiu unde este ascuns, a continuat Werper. Dacă îmi promiţi să mă ajuţi, te conduc eu acolo. Îţi sînt de ajuns zece încărcături?

Abdul Murak a încetat să mai rîdă. S-a uitat la belgian cu mai multă atenţie.

Individul din faţa lui părea sănătos la minte, dar totuşi... zece încărcături de aur!

Abisinianul a rămas cîteva clipe pe gînduri.

– Bine, te duc unde vrei şi te eliberez. Cît de departe

este aurul acesta?

– Este de mers cam o săptămînă, spre sud, a explicat Werper.

– Dar dacă nu mai este acolo unde zici tu, îţi dai seama ce te aşteaptă?

– Dacă aurul nu este acolo, mă poţi ucide. Ştiu bine că este acolo, pentru că am fost de faţă cînd a fost îngropat. Însă este o cantitate cu mult mai mare decît ţi-am spus. Este încărcătura pe care au dus-o cincizeci de oameni. Tot acest aur este al tău, dacă îmi promiţi că mă eliberezi şi mă duci autorităţilor britanice.

– Deci îţi dai garanţie viaţa pentru acest aur? a întrebat Abdul Murak.

Werper a dat afirmativ din cap.

– Foarte bine atunci, a zis abisinianul. Îţi promit că dacă voi găsi numai cinci încărcături de aur, tot te voi elibera. Însă pînă cînd acest aur nu va fi în posesia mea, vei rămîne prizonierul meu.

– Sînt de acord, a spus Werper. Plecăm deci mîine de dimineaţa?

Abdul Murak a dat afirmativ din cap, iar belgianul s-a întors spre locul de unde venise, unde îl aşteptau cei doi soldaţi care îl păzeau.

A doua zi, spre mirarea soldaţilor, s-a dat ordin de deplasare spre sud, în loc să se meargă spre nord-est, spre casă.

Acestea s-au întîmplat în aceeaşi noapte cînd Tarzan şi cele două maimuţe au intrat în satul bandiţilor lui Ahmet Zec. Tabăra lui Abdul Murak era la numai cîţiva zeci de kilometri mai la est.

În timp ce Werper visa la libertate şi se bucura de punga plină cu pietre preţioase, iar Abdul Murak nu mai putea să adoarmă gîndindu-se la fabuloasa avere promisă de belgian, Ahmet Zec dădea ordine pentru pregătirea unei mici armate de soldaţi şi cărăuşi, pentru a pleca spre fosta fermă a lordului de Greystoke.

Arabul dorea să dezgroape aurul şi să îl transporte la el în aşezare.

În timpul acestor pregătiri, în spatele cortului său, stătea cineva care asculta cu foarte multă atenție, așteptînd momentul cînd să poată intra și să caute punga cu pietre scumpe. Această idee era înaintea tuturor altor gînduri în mintea lui Tarzan.

În cele din urmă căpeteniile lui Ahmet Zec au părăsit cortul șefului lor, iar acesta a ieșit să fumeze o pipă, cu alți soldați, pentru a mai discuta cele ce vor trebui făcute a doua zi.

Dar de îndată ce a ieșit, lama unui cuțit a pătruns prin pînza cortului, cam la doi metri înălțime și dintr-o singură mișcare, pînza a fost tăiată în lungime, pînă jos.

Prin această tăietură au intrat Tarzan și Ciulc, iar Taglu a rămas afară să stea de pază. Dar de îndată ce a rămas singur afară, Taglu s-a îndepărtat de cort, mergînd spre coliba unde era femela pe care o dorea.

În fața colibei unde Jane era legată strîns, de mîini și de picioare, ședeau două santinele, care discutau. Înăuntru, tînăra femeie era întinsă pe o rogojină, resemnată de soarta ei tristă, avînd acum un singur gînd: să își ia viața.

Nici nu se gîndise la așa ceva înainte de întîmplarea din poiană, cînd arabii l-au doborît pe Tarzan cu armele lor.

O siluetă îmbrăcată în alb, se strecura fără cel mai mic zgomot, ajungînd repede în spatele acestei colibe.

Inteligența lui redusă nu i-a permis nici măcar să își dea seama de avantajele pe care le avea cu acele haine, care îi dădeau înfățișarea unui adevărat luptător arab.

Ar fi putut merge liniștit pe aleile satului, chiar prin fața santinelelor, pentru că în întunericul ce domnea, nimeni nu și-ar fi dat seama de adevărata identitate a acestei ființe.

Ajuns în spatele colibei, s-a uitat de după colț, să vadă dacă santinelele l-au simțit. Nu dorea să fie observat, pentru că îi era o frică de moarte de acele bețe care fac zgomot și cu care tarmanganii omoară pe oricine vor ei.

Dorea să se strecoare fără să fie observat, pentru a scăpa de neplăcerea unei lupte cu santinelele. Ar fi dorit, ca deasupra colibei să fi fost un copac de pe care să se strecoare în colibă.

Însă nu vedea nici o posibilitate de a intra în colibă, fără să se lupte cu cei doi tarmangani de la ușă.

S-a hotărît să se suie pe acoperiș și de acolo să sară asupra negrilor și să îi răpună cu mușcături adînci, în cea mai mare grabă.

S-a retras în spatele colibei, pentru a sta puțin pe gînduri, înainte de a porni la atac. S-a aruncat pe acoperiș, sărind drept pe vîrf. Însă nu a ținut seama că acel acoperiș era din paie lipite cu lut.

De îndată ce a vrut să mai facă un pas, s-a trezit alunecînd printr-o spărtură care se lărgea sub el, cu mult zgomot. După cîteva clipe, maimuțoiul era pe podeaua colibei, amețit de această întorsătură de situație.

La auzul acestui zgomot, santinelele au sărit în picioare și au intrat înăuntru, cu cea mai mare grabă. Jane Clayton era așezată nu departe de locul unde căzuse maimuțoiul și a simțit imediat că cineva o apucă de haine tragînd-o de pe locul unde era legată.

Maimuțoiul a tras-o spre el, cuprinzînd-o cu labele lui puternice. Jane a simțit că acel cineva era îmbrăcat cu haine și a sperat, în culmea deznădejdii, că cineva a venit totuși, să o salveze și să o scoată din tabăra lui Ahmet Zec.

Cele două santinele, erau deja înăuntru lîngă ușă și nu înțelegeau ce a produs acel zgomot infernal de scînduri rupte și lut spart. Le era frică și ezitau să înainteze.

Nu vedeau nimic, pentru că ochii lor nu s-au deprins încă bine cu întunericul colibei, dar nu se mai auzea nici un zgomot, pentru că Taglu stătea liniștit, așteptînd să fie atacat.

S-a hotărît însă că mai bine ar fi să fugă împreună cu prada sa, pentru că nu putea să lupte cu femela în brațe.

A strîns-o pe Jane puternic în brațe și s-a repezit spre ușă printre cei doi care stăteau nehotărîți. Forța lui și viteza pe care a avut-o în acele momente, i-a doborît pe cei doi soldați negri, trecînd ca o săgeată și pe lîngă celelalte colibe, fugind spre gardul de întărituri.

Jane Clayton era uimită de puterea și viteza acestei ființe, începînd să creadă că Tarzan nu a fost ucis de

gloanțele arabilor și că a venit să o salveze în sfîrșit.

Cine mai era în întreaga junglă africană, care ar fi putut duce pe cineva în brațe cu această ușurință?

I s-a adresat, spunîndu-i pe nume, dar nu a primit nici un răspuns.

Totuși, nu a pierdut nici o speranță.

După ce a ajuns la gard, maimuțoiul și-a luat avînt, sărind pînă sus, pe vîrful stîlpilor.

Aici a stat cîteva clipe, pentru a-și restabili echilibrul, apoi a sărit jos cu o agilitate ieșită din comun.

Jane era sigură că ființa aceasta este soțul ei, iar cînd maimuțoiul a început să sară prin copaci, la fel cum făcea Tarzan, a fost convinsă că a fost salvată de acesta.

Taglu a fugit cam la doi kilometri de tabăra lui Ahmet Zec, apoi s-a oprit și a coborît din copaci.

Aici a pus-o pe Jane pe pămînt.

Erau într-o mică poiană, luminată de luna care tocmai ieșise din nori.

Jane era surprinsă doar de faptul că ființa aceasta era mai greoaie și cu brațe mai groase, dar aceste amănunte nu au deranjat-o, fiind sigură de identitatea salvatorului ei.

I-a spus din nou pe nume, întorcîndu-se spre fața lui, dar în aceeași clipă, maimuțoiul plictisit de haina tarmanganilor, care îl stînjenea în mișcări, s-a dezbrăcat într-o clipă, smulgîndu-și și turbanul de pe cap.

În fața femeii a apărut fața hidoasă și corpul diform al unei maimuțe antropoide uriașe.

Cu un țipăt jalnic de groază, Jane Clayton a leșinat, în timp ce, dintr-un tufiș din apropiere, Numa îi pîndea, flămînd, lingîndu-și botul de plăcere.

De îndată ce a intrat în cort, Tarzan a început să caute punga, cercetînd totul cu foarte mare atenție. A sfîșiat patul, împrăștiind păturile în toate părțile, însă punga nu era niciunde.

Nici un loc, cît de mic, nu a rămas necercetat de către Tarzan, dar era totuși mulțumit că era acum sigur că acele frumoase pietre nu sînt aici.

S-a hotărît să se ocupe de al doilea plan, adică de capturarea femeii. A ieşit din cort cu multă dezinvoltură, îndreptîndu-se spre coliba unde Jane era legată.

I-a făcut semn lui Ciulc să îl urmeze. Absenţa lui Taglu îl surprindea, dar era sigur că maimuţoiul şi-a găsit ceva care l-a atras şi a uitat de misiunea sa. Nu avea acum nevoie de el, aşa că nu a dat mare importanţă absenţei lui.

S-a apropiat de colibă, dar a observat imediat că acolo erau foarte multe persoane adunate în faţa uşii. Oamenii erau speriaţi şi nervoşi.

Tarzan, temîndu-se că deghizarea lui Ciulc ar putea să îl dea de gol, l-a trimis spre gard, pentru a nu fi descoperit de cineva din acea mulţime, care creştea mereu.

În timp ce Ciulc se depărta spre gard, Tarzan s-a apropiat cu mult curaj de colibă. Grupul de oameni era foarte agitat.

Aici, a încercat să îşi facă loc printre arabi şi negri, uitînd însă că dintre toţi, numai el avea suliţă, arc şi săgeţi, iar în acest fel se deosebea de ceilalţi luptători.

Îşi făcea loc prin mulţime, pînă cînd unul dintre arabi l-a remarcat, punîndu-i mîna pe umăr.

– Cine eşti tu? a strigat el.

În timp ce punea această întrebare, i-a smuls turbanul din cap.

Tarzan, în timpul vieţii duse printre maimuţe, nu s-a deprins să poarte discuţii cu nimeni. Instinctul de apărare este constituit şi din artificii şi şmecherii, dar discuţia nu îşi are locul în comportamentul antropoizilor, indiferent de situaţie, fie ea chiar foarte periculoasă, ca şi cea în care se găsea el acum.

Nu a pierdut vremea să îi explice arabului ce căuta el acolo, ci l-a prins de gît, strîngîndu-l cu putere. A început să măture cu el mulţimea din faţa intrării, făcîndu-şi loc spre colibă.

Servindu-se de arab ca de o armă, a reuşit să îi doboare pe cei care îi stăteau în cale, intrînd în colibă.

Într-o singură clipă şi-a dat seama că nu este nimeni înăuntru, dar a simţit imediat că Taglu fusese pe acolo. A

început să mîrîie furios, scoţînd nişte sunete înfiorătoare.

Mulţimea care s-a regrupat în faţa intrării s-a dat la o parte, îngrozită de aceste sunete animalice. Se uitau unul la celălalt cu groază.

Nu văzuseră decît un om, care a intrat acolo, dar din colibă răzbăteau sunete care dovedeau că este vorba de o fiară sălbatică a junglei. Ce să însemne aceste sunete?

Oare a intrat prin spate vreo fiară sălbatică pe care nimeni nu a observat-o?

Era vreun leu sau leopard care s-a strecurat neobservat?

Ochii ageri ai lui Tarzan au descoperit imediat spărtura prin care a căzut Taglu. A înţeles imediat că maimuţoiul a intrat sau a ieşit pe acea spărtură.

Fără să mai stea mult pe gînduri, a sărit spre tavan, agăţîndu-se de partea de sus a peretelui. S-a tras pînă sus ieşind şi el tot prin spărtură.

A sărit pe pămînt, în spatele colibei uitîndu-se atent în jur. Era şi timpul, pentru că arabii prinzînd curaj, şi-au adus armele şi au tras zeci de gloanţe înăuntru, ciuruind întreaga colibă, încît nici o muscă nu ar fi scăpat vie.

Apoi au intrat, dar nu au găsit pe nimeni.

În acest timp, Tarzan a ajuns pînă la gardul satului. Ciulc nu era nicăieri.

Femela i-a fost furată, prietenii l-au părăsit, nici peste pietricelele lui nu a dat şi era foarte supărat.

A sărit gardul pradă unei furii fără seamăn şi a dispărut în întunericul junglei. S-a gîndit să amîne căutarea pungii, pentru că acum ar fi fost o sinucidere curată să intre în tabără, unde toţi erau vigilenţi şi bine înarmaţi.

Peste tot prin tabără se auzeau comenzi aspre şi toţi se înarmau de parcă ar fi aşteptat un atac puternic din partea unui inamic extrem de numeros.

Tarzan a încercat să dea de urma lui Taglu, dînd ocol pădurii, mirosind peste tot, pe unde credea că maimuţoiul ar fi putut fugi cu femela pe care o dorise el atît de mult şi care acum era în posesia unuia dintre prietenii lui.

Ciulc a rămas la postul lui de lîngă gard, pînă cînd strigătele şi împuşcăturile arabilor i-au umplut sufletul de

spaimă. Maimuţelor le este o frică teribilă de beţele tunătoare ale tarmanganilor.

A sărit şi el pe gard, apoi dintr-un salt a fost în pădure, la adăpost. Mormăia supărat şi a început să îşi rupă hainele care îl incomodau.

În acest timp, Tarzan cutreiera pădurea în căutarea femelei pe care Taglu o furase din tabăra tarmanganilor. Dăduse de urmele lor şi se deplasa cu o viteză care l-a uimit foarte mult, neînţelegînd ce forţă îl împinge spre acea femelă.

Într-o poiană mică, sub razele lunii, enorma maimuţă şedea, cu trupul nemişcat al femeii în braţele lui păroase. Fiara rupea cu dinţii frînghia cu care fusese Jane legată de mîini şi de glezne.

A reuşit să rupă aproape toate nodurile şi să îndepărteze frînghia, care o imobilizase pe acea femelă.

Tarzan a trecut pe lîngă ei cam la vreo patruzeci de metri şi nu i-a văzut şi nici nu i-a mirosit pentru că vîntul bătea spre ei. Şi datorită acestui vînt neprielnic nu l-a mirosit nici pe Numa, leul, care pîndea cele două fiinţe care erau în poiană.

Tarzan a trecut la numai cîţiva zeci de paşi de locul unde se va desfăşura o mare tragedie, iar Jane a pierdut acum ocazia de a mai fi salvată.

CAPITOLUL XVIII

Lupta sîngeroasă pentru comoară

După ce s-a luminat de ziuă, Tarzan şi-a dat seama că a pierdut urma lui Taglu şi a femelei. Dar nu voia să admită acest eşec, ştiind că pînă la urmă tot îi va găsi pe fugari.

Îi era foame şi dorea să mănînce ceva. Apoi s-a gîndit că cel mai bine ar fi fost să doarmă puţin şi abia după aceea să pornească după Taglu.

Jungla era întinsă şi putea să vîneze unde dorea şi să îşi caute culcuş în oricare dintre copacii din jur. Oricît de

departe ar fi fost Taglu, tot îl va putea găsi, chiar dacă va trebui să răscolească toate tufele pădurii.

A simţit mirosul lui Bara, cerbul, găsindu-şi modul de a-şi astîmpăra foamea.

Timp de o jumătate de oră, a urmărit cerbul după miros, mergînd spre est. Spre mirarea lui, cerbul a apărut chiar în faţa lui, fugind spre el, desigur din cauza unei spaime mari.

Tarzan, care era foarte atent, s-a dat la o parte, aşa că cerbul nici nu l-a observat. A făcut un ocol, pentru a putea ataca cerbul printr-un salt de pe o creangă înaltă.

Acum se pregătea să sară asupra victimei sale care peste cîteva clipe va trece pe sub el. Nu ştia ce putea să sperie cerbul şi să îl facă să fugă îngrozit, fără să se uite în lături.

Se gîndea că probabil un leu sau o panteră şi-a ales ca mic dejun acest cerb, dar el era hotărît să nu împartă mîncarea cu nimeni.

Dacă nu ar fi fost ajutat de forţa muşchilor săi, desigur că inteligenţa sa l-ar fi ajutat să iasă din orice încurcătură.

Cerbul se apropia de locul de unde Tarzan dorea să se arunce asupra lui. Vînătorul se pregătea de atac, încordîndu-se, fiind pregătit să sară. Ştia exact ce va urma.

Şi-a îndoit genunchii sub el, începînd să balanseze creanga pentru a putea sări mai bine, folosind şi balansul pe care îl imprima această creangă saltului său.

Asculta cu mare atenţie zgomotul copitelor. Animalul speriat se apropia. Cerbul a trecut pe sub creanga unde era ascuns Tarzan, iar acesta a sărit asupra victimei sale.

Animalul a căzut sub greutatea atacatorului, încercînd să se ridice. Însă această încercare era zadarnică, pentru că Tarzan i-a prins coarnele şi cu o smucitură rapidă, i-a întors capul, rupîndu-i gîtul.

Totul nu a durat decît cîteva secunde şi acum Bara era mort. Tarzan nu a apucat să se dezmeticească din această acţiune rapidă, pentru că a auzit zgomote, care desigur erau sursa spaimei cerbului.

A apucat iute animalul şi într-o clipă a fost sus pe creangă, cu cerb cu tot. S-a uitat cu atenţie pe poteca de unde venise Bara.

Peste cîteva secunde, a auzit zgomotul făcut de cai care mergeau în galop şi a înţeleas de ce era cerbul atît de speriat. A luat vînatul de coarne şi s-a suit spre vîrful copacului, pentru a nu fi văzut de cei care se apropiau.

Apoi, fără să îi pese de cei care urmau să apară pe potecă, şi-a tăiat o bucată mare din piciorul cerbului şi a început să mănînce cu poftă, înfigîndu-şi dinţii în carnea încă aburindă din care curgeau picături mari de sînge.

Între timp se uita cu interes, să vadă dacă va recunoaşte pe cineva dintre cei care urmau să vină pe cărare. A văzut mai mulţi călăreţi dintre care l-a recunoscut imediat pe unul dintre ei.

Era Albert Werper. Dar Tarzan era deprins să stea liniştit, aşa că indiferent cît de surprins a fost de apariţia acestui alb, nu a scos nici un sunet.

De sus din copac, Tarzan l-a examinat cu ochii săi ageri, uitîndu-se dacă nu cumva acest om are vreo umflătură prin hainele lui, cam de mărimea pungii cu pietrele lui colorate.

S-a hotărît să îi urmărească pe aceşti călăreţi, pentru că era curios să vadă unde mergeau, dar mai ales să îl caute pe Werper de punga sa preţioasă. Astfel că abisinienii mai aveau un tovarăş de drum, un alb pe jumătatre gol, care îi urmărea la o distanţă mică, dar care nu dorea să fie descoperit.

Şi-a luat şi o mare bucată din cerbul vînat mai înainte, pentru că ştia că nu va avea timp să plece la vînătoare, în timpul urmăririi acestor călăreţi.

Nu dorea să se lupte cu aceşti călăreţi, pentru a ajunge la Werper şi era sigur că va avea prilejul să îl întîlnească singur şi să îl întrebe de pungă.

Chiar dacă acum gîndea ca o fiară sălbatică, inteligenţa sa nativă îl ajuta să nu rişte prea mult pentru a nu-şi pierde viaţa.

Werper şi călăreţii abisinieni îşi continuau drumul lor spre sud, însoţiţi de foarte aproape de Tarzan care mergea în felul lui cel mai obişnuit, adică aruncîndu-se pe crengile copacilor din junglă.

Au mers în ritm susţinut două zile, ajungînd în cele din urmă la o cîmpie întinsă, înconjurată de nişte munţi golaşi. Tarzan şi-a dat seama că aceste locuri îi sînt foarte cunoscute, dar imaginile din mintea lui se încăpăţînau să rămînă doar nişte umbre fără contur precis.

Călăreţii au trecut în partea opusă a cîmpiei, unde s-au oprit lîngă ruinele unei case arse. Tarzan i-a urmat, ascunzîndu-se după tufe sau ridicături de teren.

Le pîndea fiecare mişcare.

Călăreţii au descălecat şi au început să sape. Tarzan s-a apropiat de ei şi s-a întrebat dacă nu caută oare ceva carne pe care să o fi îngropat-o mai înainte.

Apoi şi-a adus aminte că tot pe aici şi-a îngropat şi el punga cu pietricelele colorate, iar acum călăreţii sapă în locul în care negrii au ascuns ceva, cu mai multe zile în urmă.

După cîteva minute, călăreţii au scos nişte vase mari şi murdare, de care s-au bucurat cu toţi, în special Werper şi cel care părea să fie căpetenia călăreţilor.

Călăreţii au săpat mai mult, scoţînd nişte bucăţi de metal galben, plin de noroi, depozitîndu-le la o parte de locul săpăturilor, formînd o grămadă mare, pe care Abdul Murak o mîngîia într-un acces de lăcomie.

Ceva nelămurit îi apărea în mintea lui Tarzan, văzînd aceste bucăţi de metal galben. Era sigur că văzuse aceste obiecte undeva.

Ce erau însă aceste obiecte? De ce doreau aceşti tarmangani să le ia şi de fapt ale cui erau aceste bucăţi murdare de metal?

Şi-a amintit de băştinaşii care îngropaseră această încărcătură şi şi-a dat seama că aceştia erau adevăraţii posesori ai metalului. Deci Werper le fura acestora metalul galben, aşa cum i-a furat lui punga.

Ochii au început să îi lucească de furie. Ar fi vrut să meargă să îi găsească pe negri şi să îi aducă aici şi să lupte împreună cu ei împotriva acestor hoţi.

În timp ce mintea lui punea la cale această răzbunare, dinspre partea cealaltă a cîmpiei, o altă ceată de călăreţi se

apropia de acelaşi loc unde erau cei care săpaseră cu cîteva minute înainte.

Abdul Murak care era întotdeauna foarte vigilent, i-a observat imediat, dar destul de tîrziu, pentru că distanţa dintre ei nu era prea mare.

A dat ordin oamenilor săi să se pregătească de luptă, pentru că în inima Africii, nu se poate şti dacă cel care se apropie este duşman sau prieten.

Werper a sărit pe cal şi şi-a îndreptat privirea spre cei care veneau spre ei. Alb ca varul s-a întors spre Abdul Murak şi i-a spus:

– Este Ahmet Zec cu armata lui. Vin şi ei după aur.

Ahmet Zec s-a apropiat şi a văzut grămada de aur scoasă de călăreţii abisinieni şi şi-a dat seama că a sosit la timp, pentru că dacă ar fi întîrziat, comoara ar fi dispărut de sub nasul lui.

Oare cine venise înaintea lui să dezgroape aurul? Arabul turba de furie, pentru că în ultima vreme toate îi mergeau pe dos: a pierdut punga cu nestemate, l-a pierdut pe belgian, iar prizoniera i-a evadat.

Iar acum venise altcineva să îi dezgroape comoara! Nu îi păsa cine sînt cei care au dezgropat aurul, el trebuia să îi înfrîngă şi se le ia comoara aceasta, chiar dacă ar fi să îşi piardă în luptă foarte mulţi oameni.

A dat o comandă scurtă şi cu un strigăt războinic, a dat pinteni calului său. S-a repezit asupra soldaţilor abisinieni, urmat de o hoardă de ucigaşi, care veneau înjurînd, învîrtind deasupra capetelor săbii şi puşti.

Oamenii lui Abdul Murak i-au întîmpinat pe arabi cu o salvă de gloanţe, care a trîntit pe mulţi arabi la pămînt, dar aceştia s-au repezit imediat spre ei, începînd o luptă sîngeroasă.

Ahmet Zec l-a observat pe Werper, după cîteva minute de la începutul atacului şi şi-a întors calul pentru a-l ataca. Belgianul şi-a întors şi el calul, fiind îngrozit de soarta ce îl aşteaptă. A fugit repede spre pădure.

Căpetenia arabă i-a strigat unuia dintre locotenenţii lui să preia comanda şi ameninţînd cu condamnări la moarte, i-a

ordonat să îi nimicească pe abisinieni şi să ducă aurul în tabăra lor fortificată. Apoi s-a năpustit pe urmele belgianului, pentru că dorea să se răzbune, dar să ia şi punga de nestemate.

În timp ce aceşti doi călăreţi ieşeau din poiană, bătălia s-a încins. Nu se cerea milă şi toţi erau cruzi. Ucigaşii lui Ahmet Zec nu erau mai prejos de cruzii abisinieni ai lui Abdul Murak.

Tarzan s-a ascuns după un tufiş şi urmărea lupta sîngeroasă, care acum s-a întins pe întreaga cîmpie, neavînd nici un loc pe unde să treacă să îl urmărească şi el pe Werper.

Abisinienii au format un cerc de luptători care a înconjurat şi tufişul în care se ascunsese Tarzan, iar în jurul lui galopau călăreţi feroce, răcnind şi luptînd cu săbiile lor încovoiate.

Arabii lui Ahmet Zec erau mai numeroşi, iar mica armată a lui Abdul Murak pierdea încet întreg efectivul său de oameni.

Pentru Tarzan, rezultatul acestei lupte nu prezenta nici o importanţă. El avea doar un singur gînd: să scape de cercul de luptători furioşi şi să plece după belgian şi să îi ia punga.

De îndată ce l-a zărit pe Werper, cu două zile în urmă, cînd a început urmărirea abisinienilor, după vînarea cerbului, a început să îl urmărească pe belgian pentru a se convinge că este aceeaşi persoană cu care cutreierase el jungla cu cîteva zile în urmă.

Se întreba oare cine fusese atunci cel pe care Numa l-a devorat pe cîmpia cu ruine.

După ce i-a urmărit pe oamenii lui Abdul Murak două zile încheiate, aţintindu-şi mereu ochii asupra lui Werper, s-a convins că acesta este omul pe care îl credea mort şi care în mod sigur i-a luat punga lui preţioasă.

Acum era ascuns între tufele, care cu cîteva săptămîni în urmă erau pline cu flori frumos îngrijite şi care au fost mîndria soţiei lui, de care nu îşi mai amintea nimic.

Un arab şi un abisinian s-au apropiat unul de celălalt,

chiar lîngă tufa după care era Tarzan. A început o luptă cu săbiile, în care arabul se părea că are sorţi de izbîndă.

Îl împingea pe abisinian, cu cal cu tot, spre pădure şi erau gata să îl calce pe Tarzan în picioare. O lovitură dibace a despărţit capul abisinianului de trup, iar cadavrul a căzut chiar lîngă Tarzan.

În momentul cînd călăreţul mort cădea din şa, Tarzan s-a gîndit la o posibilitate de a scăpa din mijlocul acelui loc periculos şi plin de sînge.

Trebuia să prindă calul celui doborît!

Bietul animal nici nu a scăpat bine de călăreţul care îl purta în vîrtejul luptei, că a simţit că din nou are pe cineva în spinare, de data aceasta, un alb uriaş şi gol, care l-a apucat de frîu cu o mişcare dibace.

Arabul era uimit de această apariţie neaşteptată, care a răsărit chiar pe calul, pe care îl uşurase de povara sa, cu cîteva secunde mai înainte.

Dar acest duşman nu avea sabie, iar armele sale, o suliţă şi un arc, le avea prinse de spate!

Revenit din surpriză, arabul a ridicat sabia şi s-a repezit spre acest om ciudat, cu intenţia de a-l ucide şi pe acest străin care probabil că aparţinea inamicului.

Şi-a îndreptat sabia spre Tarzan, încercînd o lovitură care să îl despice în două. Dar sabia a vîjîit în gol, despicînd aerul, pentru că Tarzan s-a aplecat, peste gîtul calului, chiar cînd lovitura pornise.

Dar în aceeaşi clipă, înainte ca arabul să îşi dea seama ce se întîmplă, a fost prins de mijloc de un braţ puternic, smuls din şa şi transformat în scut viu.

Tarzan a trecut în galop chiar prin mijlocul cîmpiei unde arabii i-au înconjurat pe abisinieni. După ce a ajuns în mijlocul combatanţilor, Tarzan l-a azvîrlit pe arab la pămînt, pornind spre pădure într-o goană nebună.

Lupta a mai durat încă vreo oră şi nu s-a terminat pînă cînd abisinienii nu au fugit de la locul bătăliei, cel puţin cei care au putut scăpa cu viaţă.

Abdul Murak a scăpat şi el şi acum călărea furios prin pădure, însoţit de cei cîţiva supravieţuitori ai armatei lui.

Arabii erau bucuroşi că au învins şi au înconjurat grămada de aur, aşteptînd ordine de la şefii lor. Dar bucuria lor nu era foarte mare, pentru că toţi l-au văzut pe albul gol, care s-a depărtat călare spre pădure, după ce l-a aruncat pe unul dintre ai lor la pămînt.

Acest arab era în viaţă şi povestind ce s-a întîmplat, exagera puterea lui Tarzan, băgînd groaza în soldaţi.

Toţi auziseră de acest alb puternic şi ştiau că acesta nu îi are la inimă, pentru că îi ura pe traficanţii de fildeş şi pe cei care ucid fără rost, fie animale, fie oameni.

Culmea era că li s-a spus că acest alb periculos nu mai este în viaţă şi iată că acum a apărut în mijlocul bătăliei, ridicîndu-l pe unul dintre ai lor ca pe un fulg.

Fiind foarte superstiţioşi, arabii credeau că de fapt acel călăreţ a fost spiritul celui mort şi se uitau cu groază în jur să vadă dacă acest spirit nu vine din nou în poiană.

Ştiau că sînt vinovaţi, pentru că ei au devastat domeniile lui, ei i-au incendiat casa şi i-au furat soţia.

Acum discutau în şoaptă că probabil spiritul albului cel crud stă la pîndă în pădure şi le pregăteşte o răzbunare cruntă, pentru că probabil şi aurul era al lui.

Erau foarte speriaţi şi au început să se retragă spre marginea cîmpiei unde creşteau nişte tufe foarte dese, care puteau să îi protejeze de spiritul albului.

Însă de la numai cîţiva zeci de metri, o ceată de băştinaşi îi urmărea cu mare atenţie. Aceşti negri au auzit zgomotul bătăliei dintre armatele lui Ahmet Zec şi Abdul Murak şi s-au furişat, cu multă precauţie în josul apei.

Au traversat rîul şi au înaintat printre trestii, pînă au ajuns în locul unde puteau să îi urmărească pe soldaţi, fără să fie văzuţi.

Arabii aşteptau întoarcerea lui Ahmet Zec, de mai mult de o jumătate de oră, timp în care spaima lor creştea necontenit. Îşi închipuiau că spiritul albului se va întoarce la ei.

Teama de acest spirit depăşea groaza pe care o aveau faţă de Ahmet Zec.

Unul dintre ei, fiind poate mai curajos, a hotărît să plece

în căutarea conducătorului lor. La această idee bună, ceilalţi au hotărît să încalece şi să plece.

– După ce i-am omorît şi i-am pus pe fugă pe abisinieni, aurul este în siguranţă aici, a strigat unul dintre ei. Cine să mai ia acum aurul de aici? Mai bine să mergem să îl căutăm toţi pe Ahmet Zec!

După cîteva clipe, călăreţii au pornit spre partea opusă a cîmpiei, lăsînd în urma lor un nor de praf. Dar de după tufe, ceata de negri s-a apropiat de grămada de lingouri de aur şi au început să se sfătuiască.

Între timp, Werper a ajuns la marginea pădurii, luînd-o mult înaintea lui Ahmet Zec. Dar calul arabului era mai odihnit, aşa că distanţa dintre ei se micşora vizibil.

Călărind în mare viteză, belgianul îşi îndemna calul ca să alerge mai repede, chiar dacă intraseră în pădure, iar poteca îngustă împiedica o deplasare mai rapidă.

Ahmet Zec s-a apropiat destul de mult de belgian şi i-a strigat să se oprească. Dar belgianul nici nu dorea să facă aşa ceva şi şi-a îndemnat calul să meargă mai departe şi mai repede.

La vreo două sute de metri în faţa lui Werper era un copac doborît, care era chiar de-a curmezişul potecii. Pentru un cal odihnit, nu ar fi fost nici o problemă să sară peste acest obstacol, dar calul lui Werper era foarte obosit.

Calul, după ce a făcut un efort de a depăşi acest copac printr-un salt înalt, s-a împiedicat şi nu şi-a mai putut menţine echilibrul. A căzut pe cărare, doborîndu-l şi pe călăreţ.

Werper s-a rostogolit cîţiva metri pe pămînt. Nu s-a lovit aşa că a putut să se ridice repede.

S-a îndreptat imediat spre cal. A apucat frîul şi a început să tragă de cal, ca să îl scoale în picioare.

Dar animalul nu mai era în stare să se mişte. Belgianul a început să înjure şi să lovească bietul animal.

Ahmet Zec a apărut din pădure, cam la o sută de metri de această sceană. Werper şi-a luat carabina, s-a adăpostit după calul căzut şi a tras asupra arabului care venea în galop.

Glontele însă a izbit calul arabului în piept. Cal şi călăreţ s-au prăbuşit la pămînt. Ahmet Zec s-a ascuns şi el după calul său doborît, pentru că ştia că belgianul va trage din nou.

Au tras fiecare de cîteva ori, înjurîndu-se reciproc. Tarzan s-a apropiat de arab urmărind cu interes această luptă.

A dat drumul calului pe care l-a luat în bătălie şi a sărit în copaci pentru a-şi face un plan de atac. S-a adăpostit apoi într-un loc de unde putea vedea cum se desfăşoară ostilităţile dintre cei doi.

Fiecare dintre combatanţi se ridica pe rînd descărcînd-şi arma în direcţia celuilalt, apoi se ascundea după cadavrul calului său.

Werper nu avea decît puţină muniţie pentru că luase arma unui abisinian căzut în luptă şi se gîndea cu groază la momentul cînd va trage şi ultimul cartuş, rămînînd la mila arabului, milă pe care ştia că nu o avea acest bandit.

Se gîndea ce ar fi mai bine de făcut, dar se afla în faţa pierderii atît a comorii, cît şi a vieţii lui. Însă singura posibilitate de scăpare era să îi lase comoara acestui arab nemilos.

A tras toate cartuşele în afară de ultimul, apoi în timpul unei pauze dintre salvele de gloanţe, i-a strigat arabului:

– Ahmet Zec, numai Dumnezeu ştie care dintre noi doi va muri azi, dacă mai continuăm această luptă prostească. Ştiu că tu vrei pietrele preţioase din punga mea, iar eu doresc să trăiesc şi să fiu liber. Viaţa mea este cu mult mai preţioasă decît aceste pietre. Să aibă deci fiecare dintre noi, ceea ce îşi doreşte şi să plecăm de aici în pace, pentru că drumurile noastre trebuie să se despartă.

S-a oprit puţin, apoi a continuat:

– Voi pune punga pe calul meu mort, ca să o poţi vedea şi tu. Dar şi tu trebuie să îţi pui arma cu patul îndreptat spre mine. După ce eu mă asigur că ai făcut aşa cum doresc, voi pleca de aici. Eu vreau doar să fiu liber şi în viaţă.

Arabul a stat şi el cîteva clipe să se gîndească. Apoi a vorbit. Răspunsul lui era influenţat şi de faptul că trăsese şi el toate cartuşele.

– Pleacă dacă vrei, a mîrîit supărat şi lasă punga pe calul tău să o văd. Uite, îmi pun arma aşa cum ai cerut. Pleacă!

Belgianul şi-a desfăcut punga de la curea. A pipăit-o trist şi a privit-o cu drag.

Măcar dacă ar fi putut scoate cîteva să îi rămînă şi lui. Dar nu putea face nici o mişcare, pentru că arabul se uita atent la tot ce face.

Cu mult regret, Werper a pus punga pe calul mort, apoi s-a ridicat şi şi-a luat arma. S-a retras pînă la o cotitură, unde s-a oprit şi a pîndit să vadă ce va face arabul.

Cîteva minute Ahmet Zec nu a schiţat nici o mişcare, pentru că se temea că belgianul ar fi putut pune ceva la cale. Banuielile sale erau întemeiate, pentru că Werper s-a oprit după un copac gros, putînd vedea tot ce se petrece în jurul calului care avea punga preţioasă pe pielea sa ciuruită de gloanţe.

Werper şi-a ridicat arma, pregătind să tragă asupra arabului care trebuia să apară şi să îşi ia comoara. Dar Ahmet Zec nu era atît de naiv încît să se expună de bună voie unei primejdii de moarte.

Şi-a luat puşca sa lungă şi a pornit-o pe cărare, însă nu s-a îndreptat spre cal. A ocolit locul, venind dinspre dreapta spre animalul mort.

A ajuns pînă foarte aproape de cal.

Werper aştepta nerăbdător şi nervos întrebîndu-se de ce nu mai vine arabul să îşi ia punga. A văzut însă ţeava lungă a armei arabului apărînd misterios deasupra calului, la numai cîţiva centimetri deasupra pungii.

Mai înainte de a-şi da seama care este rolul armei în acest joc, vîrful armei a agăţat punga, trăgînd-o repede în sus, dispărînd într-un tufiş cu ramuri dese.

Nimic din Ahmet Zec nu a apărut pentru a fi luat drept ţintă de către belgian, iar acesta nu putea să îşi irosească ultimul cartuş, fără să fie sigur că îşi va doborî inamicul.

Rîzînd în barbă, Ahmet Zec s-a îndepărtat de acel loc, fiind sigur că Werper îl va aştepta ca să îl împuşte. Pîndea fiecare mişcare a frunzelor din jur.

Werper însă nu s-a mişcat din loc şi era cu privirea aţintită spre potecă. Dar mai era cineva prin apropiere care a recunoscut punga, cineva care s-a apropiat la fel de încet ca şi Ahmet Zec.

Arabul s-a îndepărtat şi s-a ascuns după nişte tufe mari, dorind să îşi admire prada. Tarzan s-a oprit şi el deasupra capului arabului, la numai cîţiva metri.

În mare grabă, Ahmet Zec a desfăcut sforile care legau punga şi şi-a turnat conţinutul în palmă. S-a uitat la pietrele din mîna sa şi a tras o înjurătură. Ochii i s-au micşorat de furie şi a aruncat pietrele cît colo.

A golit întreaga pungă şi s-a uitat la fiecare piatră, aruncîndu-le supărat pe toate, apoi le-a călcat în picioare cu o furie sălbatică.

Şi-a încleştat pumnii şi a blestemat clipa cînd s-a hotărît să meargă după această pungă.

Tarzan era şi el curios să vadă ce va face arabul, pentru că dorea să ştie cum se va termina această luptă dintre cei doi. Dorea să ştie ce va face arabul, ca să sară apoi asupra lui şi să îi ia pietrele, care de fapt îi aparţineau lui.

L-a văzut pe Ahmet Zec aruncînd punga la pămînt şi luîndu-şi puşca de ţeavă, ca pe o măciucă, pornind pe furiş înspre locul unde era ascuns belgianul.

De îndată ce arabul a dispărut, Tarzan a coborît, începînd să adune conţinutul pungii de pe pămînt. Dar imediat a văzut ce l-a înfuriat pe Ahmet Zec atît de mult.

În loc de pietre frumos colorate şi strălucitoare, punga avea doar nişte pietre obişnuite, de care se găsesc pe malul rîurilor.

CAPITOLUL XIX

Jane Clayton şi fiarele junglei

Mugambi, după ce a fugit din tabăra abisinienilor, a avut cîteva zile foarte grele. Drumul pe care mergea îi era total necunoscut.

Apa lipsea cu desăvîrşire, iar din această cauză şi vînatul era foarte puţin. După cîteva zile fără mîncare era foarte slăbit, de abia se mai putea mişca.

Îi era din ce în ce mai greu să îşi construiască seara un adăpost sigur şi solid, iar în timpul zilei deplasarea era foarte anevoioasă pentru că se oprea des pentru a dezgropa ceva rădăcini cu care să se hrănească.

Cîteva bălţi risipite pe marea întindere pe care o străbătea l-au salvat de la o moarte prin sete.

În cele din urmă, norocul i-a surîs şi a dat peste un rîu mare, unde a putut găsi şi fructe proaspete.

A găsit şi vînat, astfel că şi-a revenit din starea jalnică de slăbiciune, din a cărei cauză a trebuit să sufere mai multe zile. Şi-a dat seama că se află foarte departe de ţinutul Wazirilor şi s-a hotărît să rămînă acolo cîteva zile pînă se va întări, pentru a putea continua apoi drumul înapoi.

Cîteva zile de odihnă, completate cu hrană din belşug, l-au refăcut şi era pregătit pentru drumul greu spre casă. În timpul acestor zile de odihnă, şi-a construit un adăpost solid, din mărăcini şi crengi cu spini, apoi a întărit această construcţie cu lut.

Putea să doarmă în linişte şi siguranţă acum, lucru de care avea foarte multă nevoie pentru zilele care urmau. Ziua mergea la vînătoare, pentru că doar carnea îl putea întări după acele zile de foame şi sete.

Într-una din aceste zile, o fiinţă a început să îl urmărească cu atenţie, din spatele unui trunchi gros de copac. Erau nişte ochi ai unei feţe răutăcioase, ale unui cap păros.

Acesta era Ciulc, care îl urmărea pe Mugambi, cum acesta vîna nişte rozătoare cu o măciucă primitivă.

Apoi l-a urmărit pe negru cum se întoarce spre coliba lui şi cum se apucă să îşi pregătească mîncarea. Maimuţa era mai mult curioasă să vadă ce face acest tarmangani, decît să îi facă vreun rău.

Purtase hainele pe care i le-a dat Tarzan şi i-a plăcut foarte mult să fie astfel echipat. Dar acele haine îl împiedicau să se caţere pe copaci şi a început să le sfîşie.

Însă acest gomangani era îmbrăcat cu nişte haine care

îi înlesneau mişcările şi erau şi mai puţine: o vestă de piele peste şolduri, cîteva podoabe de aramă şi cîteva pene pe cap.

Aşa o îmbrăcăminte uşoară i-ar fi plăcut lui să poarte, care să nu îl împiedice la urcatul pe copaci sau la vînătoare. Apoi i-a plăcut şi punga de la şoldul negrului, care avea şnururi frumoase.

S-a hotărît să stea în preajma colibei aşteptînd prilejul să pună laba pe aceste obiecte frumoase, fie prin furt, fie prin forţă.

Prilejul acesta nu a întîrziat să apară.

Mugambi se simţea în siguranţă în aşezarea lui plină cu spini şi îi plăcea să se întindă la soare sau la umbră şi să doarmă şi ziua. Îşi făcuse acest obicei, mai ales că îi plăcea să vîneze seara sau chiar noaptea, pe răcoare.

Ciulc l-a pîndit cînd s-a întins într-una din după-amieze, pentru a dormi la umbră. S-a urcat pe un copac, care îşi întindea crengile deasupra colibei lui Mugambi şi s-a lăsat în jos, chiar lîngă negrul care adormise.

A început să se uite la el, examinînd cu plăcere acele obiecte pe care le-a văzut şi care i-au plăcut atît de mult. Mişcările sale erau lente, fără nici un zgomot.

Oricît de mare ar fi fost puterea sa, ceva îl împiedica să îl trezească pe acest om, pentru a se lupta cu el. În instinctul animalelor din junglă există ceva care le spune că omul le este superior, iar frica de om le stăpîneşte acţiunile şi celor mai puternice fiare din pădure.

Ca să îl dezbrace pe acest om, fără să îl trezească era ceva imposibil. Ceea ce putea lua ar fi fost măciuca lui şi punga, care i s-a desprins de la cingătoare cînd s-a răsucit în somn.

În cele din urmă, Ciulc s-a decis că sînt destule aceste două trofee şi cum nu dorea să plece cu mîna goală, le-a apucat şi s-a cătărat pe creanga pe care venise.

Tot timpul a fost stăpînit de o spaimă instinctivă, fiind atît de aproape de om. S-a îndepărtat de acele locuri cît a putut mai repede.

Se gîndea că i-ar fi plăcut să se lupte, dar singur nu avea curajul să înfrunte omul. Dacă ar mai fi fost careva

dintre ai lui, ar fi avut mult mai mult curaj.

Mugambi s-a trezit la scurtă vreme după acest furt şi era mirat de ce acea pungă pe care o purta mereu cu el, a dispărut inexplicabil.

Oare unde putea fi punga lui, de care nu s-a despărţit de atîta vreme?

Era sigur că o avusese la el cînd s-a culcat, mai ales că ştia că a trebuit să îl aranjeze puţin pentru că l-a incomodat cînd s-a întins să doarmă.

Era foarte sigur că punga fusese la el cu cîteva ore mai devreme şi că aceasta a dispărut de lîngă el, cînd a dormit cele cîteva ore.

Fiind foarte superstiţios şi-a închipuit că este vorba de stafii ale duşmanilor sau ale prietenilor, care doreau să îl sperie. Era foarte speriat mai ales că a observat că îi lipseşte şi măciuca, singura lui armă.

Dar fiind curajos, a început să cerceteze pădurea din jurul micii sale aşezări şi a văzut crengi rupte şi urme de labă de maimuţă pe nisip. A pornit după cîteva urme, dar a pierdut drumul pentru că maimuţa şireată nu a lăsat prea multe indicii ale faptei sale.

Dacă în locul lui ar fi fost Tarzan, acesta ar fi putut uşor să ia urma maimuţoiului, mai ales după miros, dar Mugambi era doar un războinic negru, foarte înzestrat pentru vînătoare în junglă, dar fără a avea acele simţuri supraomeneşti pe care le poseda Tarzan.

Negrul era însă mulţumit că este odihnit şi sătul şi s-a hotărît să pornească cît mai repede spre ţinutul Wazirilor. Şi-a făcut o nouă măciucă, pentru a avea o armă la îndemînă, pentru a se apăra sau pentru a putea doborî vînatul.

A părăsit locul unde s-a simţit atît de bine cîteva zile, hotărît să se grăbească acum, pentru a ajunge cît mai repede acasă.

Taglu se căznea să desfacă frînghia cu care fusese legată

Jane, iar Numa îi pîndea de după tufişul de la marginea cîmpiei. S-a hotărît să se apropie de cei doi.

Maimuţoiul era întors cu spatele spre leu. Nu i-a văzut capul enorm acoperit cu o coamă stufoasă. Nici nu avea de unde să ştie că acest leu şi-a strîns labele sub burtă, fiind gata de atac.

Singurul sunet pe care l-a auzit a fost răcnetul pe care l-a scos animalul, cînd nu s-a mai putut stăpîni, să dea drumul unui urlet înainte de a sări pe prada sa.

Taglu s-a întors brusc şi într-o zecime de secundă s-a ridicat şi a fugit în direcţia opusă locului de unde venea acel sunet teribil, care l-a înspăimîntat. A lăsat femela leşinată pe pămînt şi s-a grăbit să se ascundă.

Însă leul era foarte aproape încît maimuţoiul nu a putut ajunge prea departe şi s-a trezit cu acesta că îi sare în spinare.

Maimuţoiului nu i-a fost frică şi întorcîndu-se, a pornit o luptă cu această forţă formidabilă a junglei.

Instinctul lui îl conducea să îşi pună în valoare întreaga forţă şi isteţime, pentru că cea mai puternică lege a naturii, legea conservării, acţiona foarte puternic în acele momente disperate.

A prins leul de coamă şi şi-a înfipt colţii în gîtul puternicului animal, mîrîind îngrozitor. A simţit cum în gură îi curge sînge, lucru care l-a întărîtat şi mai mult.

Urletele de durere ale leului şi de furie ale maimuţoiului, răscoleau întreaga junglă, speriind toate animalele care se odihneau pe acolo.

Toate fiinţele pădurii fugeau speriate, dorind să se îndepărteze de acele locuri, unde se dădea o bătălie sîngeroasă.

Cei doi combatanţi se rostogoleau în iarbă, cu furie. În cele din urmă, leul şi-a eliberat o labă şi cu ghiarele sale puternice i-a sfîşiat pieptul potrivnicului său de la gît pînă la stomac, cu o tăietură adîncă.

Maimuţoiul s-a cutremurat cîteva clipe în spasmul morţii, apoi a încetat să se mai mişte. Numa s-a sculat repede să vadă dacă nu mai sînt şi alţi duşmani prin jur.

Ochii lui ageri au descoperit doar corpul femeii leşinate, nu mai departe de cîţiva paşi. Văzînd că nu este nici o primejdie, şi-a pus laba pe cadavrul maimuţoiului şi a urlat furios, pentru a-şi anunţa victoria.

A stat aşa cîteva clipe, apoi s-a uitat din nou la femeia care era întinsă în iarbă. Un mîrîit puternic i-a ieşit din gîtlej. Fălcile îi tremurau, iar ochii nu i se dezlipeau de pe trupul întins pe pămînt.

Din poziţia pe care a luat-o cînd a dat drumul urletului care anunţa victoria asupra maimuţoiului, s-a strîns deodată şi a pornit încet, de parcă ar fi călcat pe nişte ouă.

Faptul că era leşinată a ajutat-o pe Jane să nu vadă monstruozitatea acestor clipe. Eu nu a ştiut că leul s-a apropiat şi a mirosit-o îndelung.

Saliva îi curgea din gura pe jumătate deschisă gata să se înfrupte din această carne, pentru care nu trebuie să lupte. A prins-o uşor cu o labă şi a întors-o de parcă ar fi dorit să ştie dacă mai este în viaţă.

Însă un zgomot care a venit din pădure i-a distras atenţia pentru un moment. S-a răzgîndit apoi şi s-a întors spre cadavrul lui Taglu şi a început să mănînce cu poftă.

Jane Clayton şi-a deschis ochii şi a văzut scena ospăţului, unde singurul invitat era regele junglei. Deprinsă cu animalele pădurii, şi-a păstrat sîngele rece, în faţa acestei suprize. Nu numai că nu a scos nici un sunet, dar nici nu s-a mişcat deloc. Privea în tăcere la tot ce se petrecea în jur.

Leul mînca liniştit din maimuţoiul pe care l-a sfîşiat, cam la cincisprezece metri de ea. De mişcat a observat că se poate mişca, pentru că picioarele nu îi erau legate atît de strîns.

S-a hotărît să aştepte, pînă cînd Numa va termina masa şi va digera în linişte. Poate că atunci fie că va pleca, fie că o va mînca şi pe ea. Dacă nu se întîmpla aşa, hienele sau leoparzii, la fel de bine puteau veni să o atace.

A încercat să îşi îndepărteze frînghia de la picioare, reuşind pînă la urmă să se elibereze. Era uimită prin ce minune, această frînghie nu mai era legată atît de strîns.

S-a mişcat uşor, pentru a se convinge că nu era legată

strîns. Nu avea de unde să ştie că Taglu i-a ros legăturile, înainte de a fi fost atacat de Numa. În primul moment a simţit o mare bucurie, văzînd că este liberă.

Dar la ce îi putea servi această libertate, cînd o fiară îngrozitoare este lîngă ea şi este gata să se înfrupte din ea în orice moment.

Dacă nu ar fi fost acest animal fioros lîngă ea, ar fi fost bucuroasă că a scăpat din tabăra arabilor. Dar această libertate nu îi oferea decît foarte puţin.

Dacă ar fi încercat să se scoale şi să se furişeze pînă la copacii care erau destul de departe, i-ar fi atras atenţia leului, care bineînţeles nu dorea ca această pradă uşoară să îi scape. Dar totuşi mai exista o posibilitate, o şansă care depindea de temperamentul acestui carnivor fioros.

Fiind sătul, leul s-ar fi putut uita cu indiferenţă la fiinţa care pleca de lîngă el. O încercare de acest fel era riscantă, dar trebuia verificată. Dar probabilitatea de reuşită exista, deci trebuia să încerce. Jane se uita cu mare atenţie la acest animal feroce. Leul nu îi vedea mişcările fiind pe jumătate întors cu spatele la ea. În această evadare trebuia să acţioneze şi cu inteligenţă. A început să se rostogolească în direcţia celui mai apropiat copac, apoi s-a oprit într-o poziţie asemănătoare cu cea dinainte, însă cu un metru mai departe de animal.

S-a oprit ca să îşi tragă sufletul şi s-a uitat la leu. Regelui pădurii se părea că nu îi pasă de această fiinţă întinsă pe pămînt. Jane s-a rostogolit încă o dată, cîştigînd încă un metru, apoi s-a oprit din nou. A repetat aceste mişcări de mai multe ori, pînă a reuşit să se îndepărteze destul de mult de animalul care mînca liniştit şi care nu îşi dădea seama că a doua pradă îi scapă pe nesimţite.

Jane era foarte aproape de copacul care i-ar fi permis să se salveze şi s-a rostogolit încet în direcţia dorită. Se gîndea că se va ridica în picioare şi se va urca în cea mai mare grabă în copac.

Şi-a întors privirea spre leu pentru a se asigura că acesta este tot la fel de nepăsător ca şi mai înainte. Tocmai în acea clipă, leul şi-a întors capul uitîndu-se fix la ea.

Jane a încremenit şi o transpiraţie rece i-a trecut pe şira spinării. Speranţa ei de a scăpa a dispărut şi perspectiva morţii era iminentă.

Cîteva secunde nici fiara şi nici femeia nu au schiţat nici un gest. Leul se uita la ea cu ochii aţintiţi asupra ei, de la o distanţă de aproape cincizeci de metri.

Jane abia putea să îşi înăbuşe un ţipăt de disperare. Însă leul şi-a întors capul nepăsător, reluîndu-şi masa întreruptă pentru cîteva clipe, însă cu urechile îndreptate în direcţia femeii care era ţintuită locului de spaimă.

Jane îşi dădea seama că orice mişcare a ei ar fi schimbat atitudinea leului, dar era hotărîtă să încerce toate şansele de a scăpa. Trebuia să rişte să se ridice în picioare şi să fugă pînă la copacul cel mai apropiat şi să se caţere pînă cînd credea că va fi în siguranţă.

Deodată a sărit în picioare cu un efort uriaş, dar în aceeaşi clipă şi leul a sărit de lîngă mîncarea sa, răsucindu-se şi scoţînd urlete fioroase.

Făcea salturi mari pentru a parcurge distanţa pînă la prada sa, cît mai repede. Cei care cunosc animalele din Africa probabil că ştiu că leul are o viteză formidabilă în alergare, mai ales cînd atacă.

Pe distanţe mici, acest animal cu greu poate fi întrecut. Distanţa pînă la Jane Clayton era relativ scurtă, dar frica de multe ori face minuni. Chiar cînd leul se pregătea să sară asupra ei, Jane a sărit pe creanga salvatoare, astfel că leul nu a reuşit decît să zgîrie cizmuliţele ei.

Animalul s-a lovit de copacul salvator cu un zgomot infernal, apoi a început să se plimbe supărat, mîrîind nervos. Jane s-a urcat mai spre vîrf respirînd greu şi tremurînd de emoţie.

Era foarte surescitată şi credea că nu va putea coborî niciodată din acel copac, în jungla plină de primejdii, deşi drumul pînă la aşezarea Wazirilor nu era prea lung. Leul şi-a părăsit postul de pîndă după cîteva ore şi s-a reîntors la prada sa anterioară, care era înconjurată de hiene.

Jane Clayton nu îndrăznea să plece şi aştepta să se întunece. Însă nu a coborît pentru că oboseala a răpus-o şi

a încercat să adoarmă într-o poziţie nu prea comodă, ghemuită pe trunchiul copacului salvator.

Nereuşind să adoarmă, a urcat şi mai sus pînă a găsit două crengi paralele, care erau aproape lipite una de alta, formînd un loc tocmai potrivit pentru ea ca să doarmă întinsă la orizontală. Cînd s-a trezit, soarele era deja spre amiază, iar în poiană nu era urmă nici de leu şi nici de hiene. Doar cîteva oase de maimuţă, aruncate în dezordine, au mai rămas dovadă a ospăţului din seara trecută. Totul era cufundat în linişte. Jane a simţit că îi este foame şi s-a hotărît să coboare.

Trebuia să îşi ia inima în dinţi dacă nu dorea să moară de foame. A coborît cu mult curaj, fiind hotărîtă să meargă cît mai repede spre Waziri. Deşi ştia că ferma şi întreg locul, care îi fusese atît de drag, au ars şi probabil sînt doar nişte ruine, spera să îi găsească pe războinicii ei credincioşi şi să refacă aşezarea aşa cum fusese înainte de atacul arabilor.

A mers spre sud cam o jumătate de zi, cînd pe neaşteptate, a auzit o detunătură de armă, nu prea departe de ea. Apoi au răsunat alte împuşcături.

Ce putea să fie? S-a gîndit că arabii s-au reîntors în acele locuri şi se luptă cu Waziri din nou. Dar nu a îndrăznit să se apropie mai mult de locul de unde veneau focurile de armă, de teama că va fi prinsă din nou de cruzii arabi.

După cîteva minute de ascultare, s-a convins însă că nu poate fi vorba de o luptă pentru că armele au tăcut şi totul s-a cufundat în linişte. Totuşi a ezitat să înainteze, pentru că nu dorea să rişte nimic. S-a urcat într-un copac stufos pentru a vedea ce se întîmplă şi să aştepte pînă ce lucrurile se vor linişti. A auzit şi nişte voci, dar nu înţelegea nici un cuvînt, pentru că din nou au cîteva focuri de armă.

Apoi a auzit din nou acele voci, dar de data aceasta clar. Doi oameni vorbeau tare, probabil strigînd unul la celălalt. A urmat o tăcere lungă, întreruptă de cîţiva paşi. Cineva se apropia de copacul pe care era ea. După cîteva clipe, a văzut un bărbat, care venea spre ea, însă cu spatele, ţinînd în mînă o carabină gata pregătită de tras, privind cu foarte multă atenţie înapoi şi în jur. Jane Clayton l-a

recunoscut pe domnul Jules Frécoult, care a fost oaspetele fermei lordului de Greystoke cu cîteva zile în urmă. A răsuflat de uşurare şi era cît pe aici să îl strige.

Dar l-a văzut sărind la o parte, ascunzîndu-se într-o tufă deasă de la marginea potecii. Jane s-a hotărît să rămînă liniştită, ca nu cumva să atragă atenţia inamicului domnului Frécoult şi să deconspire locul unde acesta era ascuns. Era foarte clar că cineva îl urmărea pe fostul ei oaspete. Abia a apucat Frécoult să se ascundă, cînd pe cărare, a apărut un arab înalt, îmbrăcat în alb. Din locul în care s-a ascuns, Jane Clayton putea să îi vadă foarte bine pe cei doi bărbaţi.

L-a recunoscut imediat pe Ahmet Zec, conducătorul bandiţilor arabi, care îi jefuiseră casa şi au luat-o prizonieră în tabăra lor. L-a văzut pe Frécoult ridicînd arma şi ochind cu multă atenţie asupra arabului. Inima ei a încetat să bată şi a înălţat o rugă pentru ca această lovitură să îl ajute pe cel pe care ea îl considera prieten.

Ahmet Zec stătea pe cărare şi cerceta din ochi toate tufele. Era o ţintă perfectă pentru cel ascuns după tufa deasă.

S-a auzit o detunăştură scurtă şi un nor mic şi albastru a ieşit din ţeava armei belgianului. Ahmet Zec s-a prăbuşit la pămînt, cu inima străpunsă de glontele lui Werper. Belgianul a ieşit din ascunzătoare, dar imediat a auzit o voce veselă strigîndu-l. S-a întors şi a văzut-o pe Jane, care cobora dintr-un copac din apropiere. Lady Jane Greystoke a alergat spre el, cu braţele deschise, spunîndu-i cuvinte de felicitare pentru succesul împotriva acestui bandit arab.

CAPITOLUL XX

Din nou prizonieră

Cu toate că avea îmbrăcămintea sfîşiată şi părul neîngrijit, Albert Werper a spus în sinea lui că nu a văzut niciodată o femeie mai frumoasă. Era un tablou impresionant, pentru că Jane credea că l-a întîlnit pe prietenul de la care

se aştepta să îi vină salvarea. Speranţele ei înviaseră şi bucuria îi era fără margini. Werper nu avea nici o îndoială că Jane Clayton nu ştie de faptul că el a fost implicat în atacul împotriva fermei. Era înlăturată orice bănuială, pentru că femeia era sinceră în bucuria şi fericirea ei. I-a povestit belgianului pe scurt, tot ce s-a întîmplat, de cînd a fost făcută prizonieră, pînă la tristul incident în care soţul ei a fost ucis. Ochii îi erau plini de lacrimi pe care nu putea să îi stăpînească.

– Îmi pare rău, a spus Werper, luînd un aer de compătimire. Dar tot ce mi-ai spus nu mă surprinde. Acest bandit, a continuat arătînd spre cadavrul lui Ahmet Zec, a terorizat întreaga Africă de vest. Războinicii voştri Waziri probabil au fost exterminaţi sau goniţi de pe teritoriile lor, cu mult mai departe, spre sud. Armata lui ocupă acum cîmpia din jurul fostei voastre ferme. În direcţia aceea nu are nici un rost să mergem. Singura noastră şansă de scăpare din acest ţinut sălbatic este să mergem cît mai repede spre nord şi să ajungem în tabăra banditţilor arabi, înainte de se afla de moartea conducătorului lor. Trebuie să le cerem o escortă, care să ne însoţească spre nord, spre drumul caravanelor.

Din nou, Werper s-a oprit pentru a vedea dacă Jane nu cumva se opune ideilor sale.

– Am fost oaspetele acestui arab criminal, dar nu i-am cunoscut perfidia decît mai tîrziu. Cei din tabără mă stimează şi nu ştiu că i-am descoperit toate planurile criminale şi l-am omorît. Trebuie să ne grăbim înainte ca oamenii lui să îi descopere cadavrul şi să dea alarma. Luînd o atitudine solemnă a continuat:

– Lady Greystoke trebuie să ai încredere în mine, dacă vrei să scăpăm vii de aici!

S-a întors spre cadavrul lui Ahmet Zec vorbind în timp ce mergea:

– Acest nemernic mi-a furat punga şi vreau să îmi recuperez avutul.

Zicînd acestea s-a aplecat peste mort, căutînd febril punga cu pietre scumpe. Dar spre marea lui consternare nu a găsit nimic asupra arabului! S-a sculat şi s-a dus spre

cărare, în speranţa că va găsi acolo mica lui avere. Din nou, nici aici nu a văzut nimic care să semene cu punga sa valoroasă. A început să examineze întreaga zonă a potecii şi a locului unde a stat Ahmet Zec în timpul luptei lor. A căutat în jurul calului mort care i-a servit arabului drept pavăză, dar tot nu a găsit nimic. Era foarte mirat şi dezamăgit în acelaşi timp. S-a întors spre Jane Clayton şi i-a spus:

– Nu îmi găsesc punga, dar nu mai pot pierde vremea să îl mai caut. Neapărat trebuie să ajungem în tabăra arabilor, pînă nu se înapoiază călăreţii.

Jane Clayton nu avea nici o bănuială privind adevăratele intenţii ale lui Werper. Nu a găsit nimic ciudat în "prietenia" acestui om cu banditul arab. S-a agăţat de această speranţă de scăpare şi a fost de acord cu planul de a porni spre tabăra arabilor. Mergeau spre locul unde fusese ţinută prizonieră cîteva zile. Abia a doua zi, spre seară, au ajuns la destinaţie. Înainte de a intra, Werper i-a spus că va trebui să înscenze o mică poveste, cu care ea trebuia să fie de acord şi să nu se împotrivească la nimic ce va urma.

– Le voi spune, că te-am prins după ce ai fugit din tabără şi te-am dus lui Ahmet Zec. El însă era ocupat într-o bătălie sîngeroasă cu Waziri şi m-a trimis înapoi în tabără cu tine, pentru a mi se da o gardă pentru călătoria spre nord. Acolo urma să fii vîndută unui agent de-al lor care se ocupă cu astfel de comerţ.

Jane a fost de acord şi s-a lăsat minţită cu bună ştiinţă. Aparenta sinceritate a acestui om a înşelat-o. Erau însă într-o situaţie disperată şi deşi îi tremura inima pentru că trebuia să intre din nou în tabăra arabilor, s-a gîndit că Werper a expus un plan foarte bun. Acesta a strigat ceva oamenilor care păzeau poarta, apoi a străbătut poiana cu Jane prinsă de mîna lui puternică. Oamenii din tabără au fost foarte surprinşi văzîndu-l pe belgianul după care fugise şeful lor şi a ordonat atîtor călăreţi să îl urmărească. Erau şi mai uimiţi văzînd-o pe Jane cu el. Răspundeau salutului lui însă cu respect, ştiind că belgianul fusese unul dintre oamenii importanţi ai taberei. Werper l-a căutat pe cel care o păzise

pe Jane şi i-a predat prizoniera. I-a dat cîteva explicaţii arabului, iar acesta l-a crezut. Chiar şi unul dintre locotenenţii lui Ahmet Zec, pe nume Mohamed Beid l-a acceptat ca pe unul dintre foştii săi camarazi de arme, deşi cu o jumătate de oră mai înainte l-ar fi ucis, dacă l-ar fi întîlnit în pădure. Aşadar, Jane Clayton a fost din nou dusă în coliba care i-a servit drept închisoare. Era însă convinsă că această situaţie se va schimba şi că este doar o parte a planului lui Frécoult, pentru a cîştiga încrederea bandiţilor. A intrat în coliba cu mirosuri urîte cu alte speranţe decît cele pe care le-a nutrit înainte cu cîteva zile, tot în acele locuri. Mîinile şi picioarele i-au fost din nou legate strîns, dar nu s-a împotrivit, mai ales că la intrare, Frécoult i-a şoptit cîteva cuvinte de îmbărbătare.

Belgianul a pornit apoi spre cortul lui Mohamed Beid, întrebîndu-se oare cîtă vreme va trece pînă cînd arabii din ceata lui Ahmet Zec se vor întoarce cu cadavrul conducătorului lor. Se gîndea că trebuie să îşi facă prieteni pe care să se sprijine cînd va avea nevoie. Dacă ar fi fost bănuit de uciderea şefului arabilor ar fi fost pierdut, iar dacă ar fi fugit acum, nu însemna decît să îşi prelungească agonia, pentru că deznodămîntul fatal tot l-ar fi ajuns din urmă.

Arabii lui Ahmet Zec erau călăreţi curajoşi şi rezistenţi şi ar fi dat peste el, chiar dacă ar fi încercat să se ascundă printre cele mai întunecoase colţuri ale acelei părţi ale continentului negru. Frămîntat de aceste gînduri, a ajuns pînă la cortul lui în care şedea Mohamed Beid cu picioarele încrucişate, fumînd liniştit. Şi-a ridicat privirile spre cel care se apropia şi l-a întîmpinat vesel.

– Te salut, frate! a spus el.

– Şi eu te salut, frate! a răspuns Werper.

S-a aşternut o mică pauză, însă arabul a rupt tăcerea, punînd următoarea întrebare:

– Şi stăpînul meu, Ahmet Zec era bine şi sănătos, cînd l-ai văzut ultima oară?

– Niciodată nu a fost mai departe de primejdia morţii, i-a răspuns Werper.

– Mă bucur, a mai spus Mohamed Beid, scoţînd un nor

albastru de fum de pipă.

Din nou s-a aşternut tăcerea între ei.

– Dar dacă ar fi mort? a întrebat belgianul, hotărît să ajungă cît mai repede la adevăr, încercînd să îl cîştige pe arab de partea lui.

Mohamed Beid şi-a întors capul, iar ochii i s-au micşorat, uitîndu-se fix în ochii lui Werper.

– M-am gîndit foarte mult, a început el, de cînd te-ai întors pe neaşteptate în tabăra omului pe care l-ai înşelat şi care te-a căutat cu o ură de moarte. Am trăit alături de Ahmet Zec mulţi ani şi îl cunosc foarte bine. Nici mama lui nu l-a cunoscut atît de bine ca şi mine. Ahmet Zec nu uită niciodată. Iar în cel care l-a trădat nu mai are încredere. Asta o ştiu foarte bine. Cum ţi-am spus, m-am gîndit foarte mult şi sînt sigur că Ahmet Zec este mort. Altminteri nu ai fi avut curajul să te întorci aici niciodată, doar dacă nu eşti cu mult mai curajos decît mi-am închipuit. Sau poate ţi-ai pierdut minţile cu totul! Iar dacă raţionamentul meu nu este bun, atunci trebuie să îţi spun că adevărul l-ai rostit cu cîteva secunde mai înainte. Nu mi-ai spus că Ahmet Zec nu a fost niciodată atît de departe de primejdia morţii? Ahmet Zec este mort şi nu trebuie să negi! Dar eu nu i-am fost nici mamă şi nici iubită, deci nu trebuie să te temi că te voi deranja cu bocetele mele.

Arabul s-a uitat fix în ochii belgianului, apoi a reluat:

– Dar trebuie să-mi spui de ce te-ai întors aici. Sau măcar spune-mi, de ce nu vrei să vii cu mine în nord şi vom împărţi nestematele din punga ta, apoi vom vinde şi femeia. Ce zici?

Werper s-a simţit imediat mai uşurat cînd a observat atitudinea arabului. Calmul cu care acesta a intuit moartea lui Ahmet Zec, i-a ridicat o mare piatră de pe inimă. Însă îl deranja pretenţia acestui om la jumătate din conţinutul pungii cu nestemate. Dar cum să îi spună că pietrele preţioase nu mai sînt la el. Dacă i-ar fi mărturisit lui Mohamed Beid lipsa acestora, i-ar fi stîrnit furia sau bănuiala, încît ar fi putut pune în pericol această fragilă prietenie.

Singura speranţă care i-a mai rămas era să îl încredinţeze pe arab că încă mai este în posesia acelei comori, lăsînd lucrurile să curgă de la sine, pînă cînd soarta îi va oferi o nouă şansă de scăpare. Dacă vor sta împreună, va putea găsi un mijloc de a scăpa de acesta, în timpul marşului spre nord, înlăturînd orice primejdie. Oricum, merita să încerce, mai ales că nu avea nici un alt mijloc care să îi uşureze situaţia.

– Da, Ahmet Zec este mort. A căzut în luptă. L-au atacat nişte călăreţi abisinieni, care mă ţineau şi pe mine prizonier.

S-a uitat la arab ca să vadă dacă acesta îl crede apoi a spus:

– Chiar acum, călăreţii abisinieni vin spre tabără, trimişi de regele lor Menelik, ca să îi pedepsească pe Ahmet Zec şi pe oamenii lui, pentru incursiunile lor în teritoriile acestui rege puternic, mai ales pentru jefuirea şi incendierea unor sate. Abisinienii au o armată numeroasă şi dacă nu ne grăbim, vom avea toţi soarta lui Ahmet Zec.

Mohamed Beid asculta în tăcere. Nu ştia cît din ce spunea acest necredincios este adevărat, dar pentru că era un motiv plauzibil de a pleca spre nord, nu a mai cerut alte amănunte.

– Deci dacă merg cu tine în nord, îmi dai jumătate din pietre şi jumătate din preţul femeii? a întrebat scurt.

– Da, a acceptat Werper.

– Bine, atunci merg să dau ordine pentru ca tabăra să se ridice şi să plecăm mîine de dimineaţă.

Zicînd acestea, arabul s-a ridicat, vrînd să iasă. Werper însă l-a prins de braţ şi l-a oprit.

– Aşteaptă puţin, i-a spus. Mai întîi trebuie să hotărîm cîţi vor veni cu noi. Nu este bine să îi luăm pe toţi cu noi mai ales, femeile şi copiii. Am merge foarte încet, iar abisinienii ne vor ajunge din urmă. Eu spun ca noi să mergem cu o mică gardă, dintre cei mai curajoşi luptători pe care îi ai, iar la plecare să le spui că noi plecăm spre apus. Cînd vor veni abisinienii şi vor întreba unde sînt soldaţii pe care doresc ei să îi extermine, vor fi îndrumaţi pe un drum greşit. Cred că aşa ne vor pierde urma.

– Nici şarpele nu este mai viclean decît tine, Werper, a spus Mohamed Beid, zîmbind mulţumit. Toate vor fi făcute aşa cum vrei. Vor merge cu noi vreo douăzeci de călăreţi, iar cînd ieşim de aici o vom apuca spre apus, pentru a lăsa urme în acea direcţie.

– Bine, a aprobat belgianul. Ne-am înţeles!

A doua zi, devreme, după o noapte de nesomn, Jane Clayton a fost trezită de un vacarm de voci de afară, care răzbăteau prin uşa colibei. Doi arabi şi Frécoult au intrat, au dezlegat-o şi au ridicat-o în picioare. I-au dat o felie de pîine neagră, apoi au condus-o afară, la lumină. Jane s-a uitat întrebătoare la Frécoult, iar într-un moment cînd arabii erau ocupaţi cu altceva, belgianul s-a aplecat spre ea, şoptindu-i că toate sînt în ordine. Sărmana femeie s-a liniştit şi simţea cum îşi revine după o noapte lungă şi neplăcută în acea colibă care i-a fost de atîtea ori închisoare.

Jane a fost urcată pe un cal şi înconjurată de o gardă de arabi. Au ieşit din sat şi au luat-o spre apus. După o jumătate de oră însă, acest cortegiu şi-a schimbat brusc direcţia de deplasare, cotind spre nord, mergînd apoi numai în această direcţie. Belgianul se apropia rar de Jane, dar ea credea că acest om, în care avea atîta încredere, îi amăgeşte pe arabi cu această purtare. Considera că ea trebuie să pară în continuare prizoniera arabilor pentru a putea scăpa de aceşti călăreţi sălbatici.

Chiar dacă vedea că relaţiile belgianlui cu arabii sînt foarte amicale, nu bănuia că acest alb poate avea alte intenţii decît cele prezentate ei cu o zi în urmă. Werper nu s-a apropiat apoi de ea multe ore, însă era cufundat în gîndurile sale în legătură cu această femeie. De sute de ori s-a uitat la ea şi a admirat-o. Cu fiecare oră care trecea, patima lui creştea, uitîndu-se cu pasiune la această femeie frumoasă. Imaginea ei îl copleşea, aducîndu-l într-o stare apropiată nebuniei.

Dacă Jane Clayton sau Mohamed Beid şi-ar fi închipuit ce îi trece prin cap acestui om, cu siguranţă că ar fi întrerupt relaţiile amicale pe care fiecare în parte le avea cu acest nememic. Werper nu a reuşit să aibă acelaşi cort cu Moha-

med Beid, aşa că planul de a-l ucide în somn pe arab, a trebuit modificat. Gîndurile belgianului erau îndreptate acum spre alte posibilităţi de a scăpa de acest arab periculos.

A doua zi, Mohamed Beid şi-a apropiat calul de cel al prizonierei. Pînă acum, nu a dat nici o atenţie acestei femei, însă acum a început să o privească cu alţi ochi. Îi admira frumuseţea şi curajul. Şi-a dat seama că această patimă este mai veche, chiar din momentul în care a văzut-o după atacul asupra fermei familiei Greystoke, însă fiind ocupat, nu a avut timp să se gîndească la ea. De altfel, Ahmet Zec nu ar fi îngăduit nimănui să se apropie de prizoniera lui.

Dar acum lucrurile s-au schimbat. Ahmet Zec era mort, iar acest belgian nu putea să îl mai oprească. Cît de uşor ar fi putut să îl ucidă pe acest necredincios şi să îi ia punga cu nestemate şi să plece cu această femeie unde dorea!

Dacă ar fi avut punga, nu ar mai fi fost necesară vînzarea femeii şi era încîntat la gîndul de a avea o asemenea fiinţă lîngă el.

– Da, şi-a spus Mohamed Beid în sinea lui, luînd o hotărîre. Îl voi ucide pe Werper şi îi voi lua punga cu nestemate. Apoi o iau şi pe femeia aceasta frumoasă cu mine.

Şi-a întors capul spre Jane şi a admirat-o. Cît este de frumoasă! Pumnul arabului s-a închis apoi s-a deschis. Degetele sale brune, osoase şi puternice, simţeau deja carnea victimei sale care tremură sub strînsoarea sa ucigătoare. Va ucide fără nici o mustrare de conştiinţă. S-a apropiat de Jane Clayton.

– Ştii dumneata, a început el, aplecîndu-se spre ea, unde te duce omul acesta, acum?

Jane a dat afirmativ din cap.

– Mergi de bunăvoie ca să devii jucăria unui sultan negru sau arab?

Jane s-a întors către arab şi s-a uitat cu dispreţ. Însă nu a răspuns. Se temea ca nu cumva să îl deconspire pe Frécoult şi să trădeze planul lor. Arabul a continuat, văzînd că nu primeşte nici un răspuns.

– Dar ai putea scăpa de această soartă nedreaptă, i-a

mai spus. Trebuie să ştii însă că numai Mohamed Beid te poate salva.

Zicînd aceste cuvinte, şi-a întins mîna şi a prins degetele femeii într-o strînsoare puternică, plină de pasiune. S-a dat de gol cu acest gest, care a valorat mai mult decît cîteva zeci de cuvinte. Jane Clayton s-a smucit, încercînd să se elibereze.

– Bestie! a strigat ea. Pleacă de aici sau îl chem pe domnul Frécoult!

Mohamed Beid s-a dat înapoi strîmbîndu-se de furie. Buza de jos i s-a lăsat în jos, dezvelind două rînduri de dinţi albi şi strălucitori.

– Domnul Frécoult? a mîrîit el batjocoritor. Nu este nimeni aici cu acest nume. Cîinele acela necredincios se numeşte Werper. Este un mincinos, hoţ şi trădător. Şi-a împuşcat căpitanul în Congo şi a fugit de acolo. S-a pus sub protecţia lui Ahmet Zec. El a fost cel care l-a convins pe Ahmet Zec să vă jefuiască aşezarea. Tot el l-a urmărit pe soţul tău şi a pus la cale furtul aurului. Mi-a spus că îl consideri salvatorul tău, pentru a-ţi cîştiga încrederea, dar te va duce spre nord. Acolo te va vinde unui sultan. Trebuie să ştii că singurul care te mai poate scăpa este Mohamed Beid.

Spunînd acestea s-a îndepărtat, lăsînd-o pe Jane să se gîndească la toate cîte i-a dezvăluit. A dat nervos pinteni calului, trecînd mai aproape de restul călăreţilor înarmaţi.

Jane Clayton nu putea să îşi închipuie cîte din aceste vorbe sînt adevărate şi cîte din ele au fost spuse pentru a se răzbuna pe albul care îi promisese salvarea. Vorbele arabului însă i-au micşorat speranţele şi a început să se gîndească la toate evenimentele din trecut, în lergătură cu acest om, care s-a dat drept protectorul ei, în mijlocul unei lumi ostile şi pline de primejdii. În timpul nopţii, i s-a dat un cort, care a fost amplasat între cortul lui Werper şi al lui Mohamed Beid. Cortul ei era păzit cu străşnicie de doi soldaţi, unul la intrare, altul în spate.

Aceste măsuri suplimentare de protecţie au fost luate pentru a o scuti de umilitoarele frînghii din jurul mîinilor şi picioarelor. În seara zilei în care arabul i-a făcut aceste

dezvăluiri cutremurătoare, Jane Clayton a rămas mai multă vreme la intrarea în cort, pentru a urmări activitatea din restul taberei. A mîncat cina pe care i-a adus-o un sclav negru: o plăcintă de bostan sălbatic și o fiertură în care au fost amestecate, fără rost și fără gust, carne de veveriță, de maimuță și restul de carne dintr-o zebră împușcată în ziua plecării din tabără.

Cu mai mulți ani în urmă, nu ar fi mîncat o asemenea cină pentru nimic în lume, sau nici măcar nu și-ar fi închipuit că cineva poate pregăti și mînca o asemenea mîncare. Însă acum a mîncat fără să îi pese de gustul și compoziția acelei fierturi oribile. Privirile ei treceau de la corturi la oamenii care erau în jur, gălăgioși și murdari.

Nu îi păsa de ei și de nimic din jurul ei. În mintea ei se contura o mică așezare, cu o grădină de flori în jur. Ochii i s-au umplut de lacrimi și a devenit foarte tristă. Vedea un om înalt și puternic, venind călare pe un cal frumos, iar ea îl aștepta fericită. Ținea în brațe un buchet mare de flori frumos colorate și cu parfumuri dintre cele mai fine.

Nimic dintre acele lucruri nu mai existau. Totul a dispărut, măturat de gloanțe și de flacără, de acești oameni îngrozitori. A suspinat și s-a cutremurat ușor. A intrat în cort, îndreptîndu-se spre grămada de pături murdare, care îi serveau drept pat. S-a aruncat pe această grămadă de cîrpe și a început să plîngă. A plîns pînă a adormit. Somnul a liniștit-o puțin. Însă în timp ce dormea, o siluetă omenească s-a furișat dintr-un cort.

S-a apropiat de santinela de la intrarea cortului și i-a șoptit ceva. Acesta a dat afirmativ din cap și s-a îndepărtat de cort, pornind spre locul unde își avea culcușul, pentru a se culca liniștit. Vizitatorul nocturn s-a dus apoi în spatele cortului, unde era a doua santinelă. Și acestuia i-a șoptit ceva, care a plecat și el să se culce.

După ce amîndouă santinelele au plecat, omul acesta a dezlegat sfoara care ținea pînza de cort de la intrare și a pătruns înăuntru, ușor și pe nesimțite.

CAPITOLUL XXI

Urmărirea din junglă

Albert Werper nu putea să doarmă şi se gîndea la femeia care i-a stîrnit atîtea pasiuni, la femeia care era foarte aproape de el, într-un cort de lîngă cel al lui. Încă de seara, observase interesul pe care Mohamed Beid l-a arătat acestei frumoase femei. A înţeles imediat de ce s-a schimbat brusc atitudinea acestui arab. In sufletul lui a răsărit o gelozie puternică şi o teamă cumplită că ar putea pierde ocazia de a duce la îndeplinire planul pe care îl avea cu Jane.

În mintea sa, se credea mai degrabă un protector al acestei femei, decît un răufăcător care avea intenţia să o folosească în scopuri josnice. Se gîndea că dacă lordul de Greystoke era mort, ar fi putut să îi ia locul în inima acestei femei frumoase. Spre deosebire de arab, el ar fi avut şansa de a fi acceptat ca soţ, deci era firesc ca Jane să îl respingă pe Mohamed Beid, faţă de care desigur că avea repulsie. Încet s-a convins în gîndurile sale bolnave că prizoniera s-ar fi îndrăgostit de el, iar atitudinea ei amicală desigur că era o împărtăşire a acestei iubiri.

Atunci a luat o hotărîre de-a dreptul eroică. Şi-a aruncat păturile de pe el şi s-a sculat brusc în picioare. După cîteva clipe de gîndire, şi-a tras cizmele, şi-a încins revolverul şi s-a dus pînă la ieşirea din cortul lui. A dat la o parte pînza care servea drept uşă şi a privit afară. Santinela de la uşa cortului unde era ţinută Jane prizonieră a dispărut.

Ce putea să însemne asta? Probabil că providenţa îl ajuta pe cel care nu dorea altceva decît binele acestei femei. A ieşit tiptil din cort şi a mers pînă în spatele celuilalt cort.

Lipsea şi santinela care în mod obişnuit era în spatele acestui cort. Werper s-a dus atunci cu mult curaj pînă la intrarea în cort şi a păşit înăuntru, dînd la o parte pînza care servea drept uşă. Lumina lunii pătrundea uşor înăuntru luminînd slab interiorul cortului. O siluetă se vedea apropiindu-se de fundul cortului, aplecîndu-se peste grămada de pături. S-a auzit o şoaptă şi o altă formă omenească s-a

ridicat, în fața primei siluete. Ochii lui Werper au început să se obișnuiască și percepea cîte ceva din mișcările acestor siluete. Umbra care s-a strecurat încet era un bărbat, iar belgianul l-a recunoscut imediat pe vizitatorul noctum. A fost cuprins deodată de o gelozie cumplită și a înaintat spre cele două persoane din cort. A auzit țipătul de spaimă al femeii care l-a recunoscut pe atacator. Dar în aceeași clipă Mohamed Beid a prins-o de gît, împingînd-o înapoi în pat.

Belgianul a văzut roșu în fața ochilor, simțind că o pierde pe femeia speranțelor sale. Era hotărît să nu o cedeze arabului, pentru că îi aparține lui, în exclusivitate.

Nu va permite nimănui să îl jefuiască! A mai făcut încă doi pași și s-a aruncat în spatele arabului. Acesta surprins de atacul mișelesc, s-a întors mirat, însă deloc speriat de atacator. Degetele belgianului s-au înfipt în gîtul arabului, dar acesta s-a scuturat și s-a ridicat pentru a răspunde atacului. Werper i-a tras un pumn zdravăn în falcă. Arabul s-a clătinat de parcă ar fi fost beat și s-a dat cîțiva pași în spate. Werper nu a profitat însă de această clipă de slăbiciune a arabului. Belgianul a încercat să scoată pistolul, însă arma s-a agățat de curea, dînd posibilitate arabului să își revină și să se arunce din nou asupra belgianului.

Werper l-a izbit din nou, însă de data aceasta arabul s-a dat înapoi și a ripostat la rîndul lui. Se loveau orbește, luptînd sălbatic. Jane Clayton urmărea această luptă, fără să scoată un cuvînt. Belgianul se căznea să scoată revolverul, lucru care nu îi reușea. Mohamed Beid, care nici nu s-a gîndit că va întîmpina vreo rezistență în intențiile sale josnice, venise neînarmat, avînd doar un cuțit lung, pe care acum îl trase din teacă.

Stătea pregătit să întîmpine un nou atac al belgianului. Lupta s-a oprit cîteva clipe, iar cei doi combatanți răsuflau din greu.

– Cîine de creștin, șopti arabul. Privește bine la acest cuțit din mîna lui Mohamed Beid. Uită-te bine la el, păgînule, pentru că este ultimul lucru pe care îl mai vezi sau îl simți în viața ta. Cu acest cuțit, Mohamed Beid va spinteca inima ta neagră. Dacă ai și tu un Dumnezeu, roagă-te acum

la el, pentru că peste un minut vei fi mort.

După ce a spus aceste cuvinte, arabul s-a năpustit asupra belgianului, ridicîndu-şi cuţitul deasupra capului. Werper tot nu reuşea să îşi scoată pistolul, care se încăpăţîna să rămînă agăţat de curea, iar din cauza întunericului, nu îşi dădea seama ce agăţa de fapt arma. Văzîndu-l pe arab că atacă din nou, s-a dat la o parte punîndu-i piedică. Această stratagemă a reuşit, pentru că arabul s-a năpustit orbeşte asupra victimei sale.

Mohamed Beid, purtat de avîntul atacului său decisiv, s-a împiedicat de piciorul belgianului, căzînd cît era de lung. S-a ridicat însă imediat, ca fulgerul. S-a răsucit pentru a-şi continua atacul furibund, dar belgianul a reuşit să îşi scoată arma de la centură şi a ridicat mîna pentru a ţinti. Mohamed Beid s-a repezit cu capul înainte spre duşmanul său, dar s-a auzit o detunătură puternică, iar din ţeava pistolului ţinut de Werper, a ţîşnit o flacără albastră, strălucitoare.

Mohamed Beid s-a rostogolit la pămînt şi după cîteva zvîcniri s-a oprit din ultima sa mişcare din viaţă, chiar lîngă patul femeii pe care o atacase cu cîteva minute mai înainte. Imediat după acest zgumot puternic, s-au auzit voci şi întreaga tabără s-a trezit din amorţeală. Se auzeau strigăte, care cereau lămuriri în legătură cu detunătura de armă. Au pornit cercetări, iar în jur se auzeau paşii celor care căutau locul unde s-a tras cu arma. Jane Clayton s-a ridicat şi observînd că arabul este mort, s-a apropiat de Werper, cu mîinile întinse.

– Nu ştiu cum să îţi mulţumesc, prietene, a zis ea. Şi cînd mă gîndesc că azi am fost gata să cred minciunile acestei bestii despre trecutul tău şi despre perfidia cu care acţionezi. Te rog domnule Frécoult, să mă ierţi. Trebuia să îmi dau seama că un alb şi în acelaşi timp un gentleman nu poate fi decît protectorul unei femei din aceeaşi rasă cu el, pe acest pămînt plin de primejdii şi oameni răi.

Werper a rămas locului cîteva clipe. Se uita lung la Jane Clayton, dar nu îşi putea găsi cuvintele potrivite pentru această situaţie. Dar nici nu putea să spună nimic despre acuzaţiile aduse de arab, pentru a nu lungi vorba. Iar despre

adevăratele sale intenții nu putea discuta acum, față de această femeie care îl credea salvatorul ei. Afară, arabii căutau cortul unde s-a tras cu arma, dar mai ales pe autorul acestei detunături care i-a trezit și care poate că l-a ucis pe unul dintre ei. Cele două santinele care au fost trimise să se culce și să nu mai stea lîngă cortul prizonierei, s-au trezit și au propus să se intre în cort, pentru a vedea dacă acolo sînt toate în regulă. Unul dintre ei zicea că femeia ar fi pus mîna pe o armă să se apere și l-ar fi putut împușca pe conducătorul lor. Werper i-a auzit apropiindu-se.

Dacă ar fi fost descoperit și acuzat de uciderea lui Mohamed Beid, ar fi fost condamnat la moarte fără prea multe discuții. Sălbaticii de arabi l-ar fi sfîșiat în bucăți pentru uciderea conducătorului lor, mai ales că era creștin. Trebuia să găsească ceva, care să le îndrepte atenția în altă parte și nu spre cadavrul lui Mohamed Beid. Și-a pus revolverul înapoi în toc și s-a grăbit spre ușa cortului, unde ridicînd pînza care servea drept ușă, i-a întîmpinat pe oamenii care s-au adunat acolo pentru a intra în ultimul cort care a rămas necercetat. Străduindu-se să zîmbească cu mult calm, Werper și-a ridicat mîna, pentru a le opri înaintarea. A spus:

– Femeia creștină s-a opus conducătorului vostru, iar acesta a tras asupra ei. Prizoniera nu este moartă, ci este doar ușor rănită. Mohamed Beid și cu mine vom avea grijă de ea!

Zicînd aceste cuvinte s-a întors foarte liniștit și a reintrat în cort. Arabii au fost satisfăcuți de această explicație și s-au întors și ei la rîndul lor în corturi pentru a-și continua somnul. Ajuns din nou în fața femeii pe care dorea să o ocrotească, dar numai pentru a-și rezolva problemele sale foarte încurcate, Werper a simțit că este cuprins de pasiune pentru Jane. Era și foarte nervos din pricina micului discurs pe care l-a rostit în fața arabilor furioși, care la fel de bine ar fi putut să îl dea la o parte și să vadă dacă spune adevărul. Această stare de nervozitate i-a transformat pasiunea latentă într-o forță care îl împingea de la spate spre femeia din fața sa. Oricît de bine educat ar fi cineva, în anumite

momente, instinctele primare îl cuprind şi sînt deasupra tuturor celor învăţate. Iar faptul că Jane a recunoscut că el este totuşi un gentleman, i-a întărit convingerea că ea îl iubeşte şi îl consideră ca un urmaş al soţului ei.

Pentru prima oară se găsea în faţa ei, într-o situaţie în care ea îl considera pe drept cuvînt un protector. Adevăratele sale intenţii erau ascunse de întîmplările de acum cîteva minute, iar situaţia era cît se poate de favorabilă. Werper uitase cu desăvîrşire că luase parte la elaborarea planului, în urma căruia Jane Clayton şi-a pierdut averea şi soţul. Intenţiile sale criminale au fost imediat date uitării. A început să îşi joace rolul de binefăcător, începînd să creadă că acesta este de fapt destinul lui. Dorea neapărat să îndrepte răul care s-a abătut asupra acestei femei atît de frumoase.

Stătea cu spatele la uşa cortului, prefăcîndu-se că ascultă paşii arabilor care se duceau la culcare. În realitate medita la întreaga situaţie. Jane Clayton s-a apropiat de el.

– Ce este de făcut? a întrebat ea.

Werper nu a răspuns imediat.

– Crima va fi sigur descoperită mîine dimineaţa, a spus ea încet, arătînd spre cadavrul lui Mohamed Beid. Te vor omorî, dacă te vor găsi aici.

Werper continua să tacă. Deodată s-a întors spre Jane zicînd:

– Am un plan, a început el. Dar trebuie să fii foarte curajoasă. Dar sînt sigur că nu te vei pierde cu firea, pentru că mi-am dat seama cît eşti de curajoasă, în situaţiile grele. Crezi că mai poţi face faţă unor greutăţi?

– Pot să îndur orice, pentru a scăpa de aici, a răspuns ea ferm.

Belgianul a început să îi spună planul pe care îl credea el cel mai bun în aceste clipe.

– Va trebui să te prefaci moartă. Voi explica santinelelor că ai murit după ce Mohamed Beid te-a împuşcat. Le voi spune că tot conducătorul lor mi-a spus să te arunc undeva în pădure. Le voi mai spune că Mohamed Beid nu doreşte să vadă pe nimeni, pentru că s-a îndrăgostit de tine şi că acum suferă că te-a omorît. Le mai spun că Mohamed

Beid doreşte să rămînă o vreme singur, pentru că suferă din cauza pierderii femeii iubite.

Jane Clayton a ridicat o mînă, vrînd să îl oprească. Un zîmbet îi flutura pe buze.

– Trebuie să fii nebun domnule Frécoult! Cum crezi că oamenii arabului vor crede o asemenea poveste de adormit copiii?

– Se pare că nu îi cunoşti pe arabi. Deşi par nişte criminali din naştere, fiecare dintre ei este un sentimental, aşa cum nu mai găseşti în toată lumea. Romantismul pe care îl caută ei, îi duce să se adune în asemenea armate şi să lupte, doar de dragul de a ucide. Te rog să mă crezi, că acest plan al meu va reuşi pe deplin.

Jane Clayton a dat din umeri resemnată.

– Nu ne rămîne decît să încercăm, dacă vor crede povestea ta. Dar apoi ce ne vom face?

– Te voi ascunde în junglă, a continuat belgianul, apoi mă voi întoarce să te iau, aducînd cu mine şi doi cai.

– Dar cum vei explica moartea lui Mohamed Beid, a întrebat Jane Clayton. Cadavrul va fi descoperit mîine dimineaţa înainte de a te întoarce în tabără.

– Nu voi da nici o explicaţie. Mohamed Beid va avea grijă şi de asta. Explicaţia trebuie să o las pe seama lui. Eşti gata pentru aventura ce urmează?

– Da!

– Aşteaptă-mă puţin aici, să îţi aduc o armă şi cîteva cartuşe.

Werper a ieşit din cort, dar s-a întors peste cîteva minute, ţinînd în mînă un revolver şi o cartuşieră.

– Eşti gata? a întrebat.

– Sînt gata! a răspuns Jane.

– Atunci vino să te pun pe umăr şi va trebui să atîrni cît mai moale, o sfătui belgianul, lăsîndu-se pe un genunchi, ca să o ajute. După ce a prins-o de mijloc, s-a ridicat mulţumit zicînd:

– Aşa! Acum putem merge. Trebuie să îţi laşi mîinile, capul şi picioarele foarte moi. Nu uita că eşti moartă.

A ieşit apoi din cort, înaintînd spre ieşirea din tabără, cu

femeia trîntită pe umărul drept. În jurul taberei, arabii au construit un zid de apărare din crengi groase şi pline cu ţepi, pentru a împiedica animalele sălbatice să pătrundă pînă la corturi. La ieşire, erau două santinele care se plimbau în jurul unui foc mare, pe care aveau grijă să îl întreţină, ca să fie văzut de la mare distanţă, dar şi să descurajeze carnivorele mari, care vînau mai ales noaptea.

Cea mai apropiată santinelă, s-a uitat la belgian. Arabul era surprins văzîndu-l venind, mai ales cu acea povară ciudată. A strigat instinctiv:

– Cine eşti? Ce naiba ai pe umăr?

Werper a ridicat capul pentru a fi mai bine recunoscut şi a spus foarte calm:

– Este cadavrul prizonierei, a început să explice. Mohamed Beid m-a rugat să îi duc trupul mai departe în pădure, pentru că nu a mai putut să îndure să o vadă pe femeia pe care a iubit-o atît de mult şi pe care din nefericire a omorît-o. Acum suferă cumplit şi nimeni nu îl poate consola. Abia am reuşit să îl împiedic să nu se sinucidă.

Pe umărul belgianului, atîrnînd moale, dar foarte speriată, Jane aştepta răspunsul arabului. Era sigură că acesta va rîde de povestea aceasta incredibilă, descoperind imediat minciuna albului şi amîndoi vor fi pierduţi. Începea să se gîndească ce va avea de făcut, dacă se va încinge o luptă între Frécoult şi arabi. Însă arabul a întrebat foarte simplu:

– Te duci singur, sau vrei să trezesc pe careva să te ajute?

Tonul arabului nu era deloc schimbat şi nu era mirat că Mohamed Beid a devenit pe neaşteptate atît de romantic. Werper a răspuns:

– Pot merge şi singur!

A trecut de cei doi arabi care păzeau intrarea în tabără, pierzîndu-se printre copacii groşi ai pădurii. Cînd a ajuns într-un loc unde era sigur că nu va fi văzut de nimeni din tabără, a lăsat-o pe Jane la pămînt, făcîndu-i semne ca să nu cumva să scoată vreun cuvînt care să îi deconspire.

Au mers în linişte mai departe, oprindu-se cîteva minute, timp în care Werper a ajuta-o să îşi încingă centura

cu revolverul și cartușiera. Apoi a ajutat-o din nou, de această dată să se urce într-un copac stufos.

– Mîine, a șoptit el, de îndată ce voi scăpa de arabi, mă întorc aici. Curaj, lady Greystoke! Avem toate șansele de a scăpa!

– Îți mulțumesc, a răspuns femeia șoptind. Ai fost foarte bun cu mine. Ești un bărbat curajos.

Belgianul nu i-a răspuns, însă întunericul nopții a ascuns culoare roșie a obrajilor săi, semn de mare rușine. S-a întors și a pornit-o înapoi spre tabără. Santinela l-a văzut intrînd în cortul lui, dar nu a mai observat că iese prin spatele aceluiași cort, tîrîndu-se spre cortul unde fusese prizoniera. Werper a ridicat pînza cortului și s-a furișat înăuntru, apropiindu-se de cadavru. Cu repeziciune a prins mortul de încheietura mîinilor și l-a săltat în spate, ducîndu-l pînă la locul unde a intrat, cu cîteva clipe mai înainte. Apoi a ieșit din cort, ridicîndu-se în picioare.

A început să se uite în jur pentru a fi sigur că nu îl vede nimeni. Apoi s-a aplecat, a ridicat cadavrul și a traversat în fugă tabăra, ducîndu-se la cortul în care stătuse mortul. A așezat mortul pe pămînt, rămînînd nemișcat cîteva secunde, ascultînd zgomotele nopții. Zîmbind mulțumit, că nu l-a văzut nimeni, a intrat în cort, trăgînd mortul după el.

A început să caute revolverul lui Mohamed Beid. După ce l-a găsit, a luat toate păturile din cort, înfășurîndu-și mîna cu arma. A țintit capul arabului și în timp ce a tras, a tușit mai tare. Detunătura înfundată a armei nu s-a auzit, sau cel puțin nu a fost mai tare decît tușitul cuiva, care doarme adînc într-un cort. Werper era pe deplin satisfăcut.

Un zîmbet enigmatic îi flutura pe buze, cînd a scos revolverul de sub pături și covoare, așezîndu-l cu multă atenție în mîna dreaptă a mortului, așezînd trei degete în jurul patului armei, iar cel arătător pe trăgaci. A mai stat cîteva secunde, pentru a face ordine printre pături și covoare.

Apoi a ieșit pe unde a intrat, avînd grijă să lege pînza de la intrare pe dinăuntru. A mers apoi spre cortul prizonierei și a înlăturat orice urmă, care ar fi putut să îl dea de gol. A ieșit prin spatele cortului, întorcîndu-se în cortul lui.

S-a aşezat liniştit, s-a acoperit şi a adormit foarte liniştit. A doua zi, a fost trezit de glasul speriat al unui negru, care striga de la intrarea cortului lui Mohamed Beid.

– Veniţi repede, Buana! Veniţi aici, vă rog! Mohamed Beid este mort! S-a omorît singur!

Werper a dat repede la o parte păturile care îl acopereau, mişcîndu-se cît mai repede. Pe faţa lui era întipărită o spaimă firească. Aluzia negrului, că ar fi fost o sinucidere, i-a produs o mare uşurare şi un zîmbet uşor a înlocuit expresia de spaimă.

– Aşteaptă-mă că vin imediat, a strigat el negrului.

Şi-a tras cizmele şi a ieşit din cort. Arabii şi negrii alergau din toate părţile spre cortul conducătorului lor. Cînd a intrat Werper, o mulţime de arabi erau în jurul cadavrului, care era rece şi ţeapăn. Belgianul şi-a făcut loc printre ei şi s-a oprit în faţa mortului. A privit în tăcere faţa acestuia, apoi s-a întors extrem de furios:

– Cine a făcut asta? Cine l-a ucis pe prietenul meu cel mai bun?

Tonul lui era ameninţător. Însă un cor de voci i-a răspuns, pentru a scăpa de orice acuzaţie.

– Mohamed Beid nu a fost ucis. A murit de propia lui mînă. Allah din cer ne este martor. Uitaţi-vă, arma este încă în mîna lui.

Toţi au arătat spre mîna lui Mohamed Beid, care încă mai avea arma ucigătoare. O vreme belgianul s-a prefăcut că nu crede această versiune, dar în cele din urmă s-a lăsat convins. A spus că probabil arabul s-a sinucis, fiind chinuit de remuşcările provocate de moartea frumoasei femei albe, pe care a iubit-o atît de mult, lucru pe care nu l-a dezvăluit nimănui. Werper a înfăşurat singur cadavrul lui Mohamed Beid, avînd grijă ca rana provocată de glonţul tras de el să nu se observe. A ordonat unor negri să ia cadavrul şi să îl îngroape în poiana care se afla lîngă tabăra lor. Corpul lui Mohamed Beid a fost aşezat într-o groapă adîncă doar de cîteva palme, săpată în grabă cu iatagane şi cuţite. Cînd bulgării de pămînt au acoperit toate urmele crimei, Albert Werper a scos un suspin de uşurare. Planul său a reuşit cu

mult mai bine decît ar fi îndrăznit să spere cu o zi în urmă. Arabii rămînînd fără conducător, au hotărît, după o scurtă adunare, să se înapoieze fiecare la tribul lui. Locurile lor de baştină erau răspîndite la nord de tabără. Werper, după ce a auzit ce au hotărît, le-a spus că are intenţia să plece spre răsărit. Arabii, ştiind că nu are nimic preţios asupra sa, l-au lăsat să plece în linişte.

Erau foarte bucuroşi că lucrurile au luat o întorsătură favorabilă şi că nimeni nu a fost acuzat de moartea conducătorului lor. În timp ce arabii se îndepărtau, Werper s-a uitat după ei cum dispar unul cîte unul în sălbăticia acelui ţinut neospitalier. Îi mulţumi lui Dumnezeu că a scăpat din situaţia aceea atît de periculoasă. A aşteptat pînă nu a mai auzit nici un zgomot făcut de călăreţii care s-au îndepărtat.

Şi-a întors calul şi a intrat în pădure, mergînd spre locul unde a lăsat-o pe lady Greystoke. Şi-a oprit calul sub copacul unde a ajutat-o să se adăpostească. S-a uitat în sus şi a strigat cu o voce veselă, plină de speranţe:

– Bună dimineaţa!

De sus însă nu a venit nici un răspuns. S-a uitat în jur, dar nu a văzut pe nimeni şi nici o urmă nu dovedea că Jane s-ar fi dat jos din copac şi că ar fi plecat.

A descălecat şi s-a urcat numaidecît în copac, pentru a vedea cît mai bine întreaga zonă a pădurii. Jane Clayton dispăruse în cele cîteva ore cît au durat cele petrecute în tabără.

CAPITOLUL XXII

Tarzan îşi revine din amnezie

După ce Tarzan a aruncat pietrele fără valoare din punga pe care a regăsit-o, gîndurile i-au zburat la lingourile din metalul acela galben pentru care arabii şi abisinienii s-au luptat pe viaţă şi pe moarte. Oare ce legătură există între acele grămezi de metal murdar de pămînt şi frumoasele lui pietricele, care fuseseră mai demult în pungă? Dar metalul

acela ce era defapt? În mintea lui a încolțit ideea, după un efort al creierului său, că acel metal avea legătură cu trecutul lui sau poate că îi aparținuse. Imaginile unor persoane îi reveneau mai des în minte, însă nu putea face încă nici o legătură clară între oameni și evenimente. Totuși, imaginea unei femei frumoase îi revenea foarte des în minte, cu mult mai des decît orice altă imagine sau chip. Cine era această femeie? Ce a însemnat ea pentru Tarzan al maimuțelor?

I se părea că o vede lîngă groapa unde abisinienii au ascuns grămada de metal galben. Însă împrejurimile nu semănau cu imaginile care îi treceа acum prin fața ochilor minții. I se părea că își aduce aminte de o clădire sau de mai multe clădiri... Era parcă și o grădină cu flori multe și frumoase, garduri și șanțuri. Tarzan nu înceta să se minuneze de noile amintiri pe care creierul lui i le înfățișa. Se străduia să înțeleagă tot ce își aducea aminte, însă simțea că îi lipsesc mai multe legături între oameni și fapte, pentru a-și aduce aminte în totalitate de trecutul său.

O clipă i s-a părut că va putea dezlega misterul, dar totul s-a topit ca într-o ceață de dimineață. Din nou se vedea în mijlocul maimuțelor, luînd parte la viața lor, dansînd și vînînd cu aceste animale păroase. Tarzan și-a scuturat din nou capul și a oftat. Ce îl împiedica să își aducă aminte de tot ce i s-a întîmplat în viață?

De un lucru era însă din ce în ce mai sigur: exista o legătură între grămada de metal galben, locul unde se afla el acum și mirosul acelei femei pe care o urmărea și care îi scăpa mereu. Această enigmă trebuia elucidată. Dacă femeia aceea locuise acolo, oare nu era acesta cel mai bun loc unde să o caute sau să o aștepte, pentru a vorbi cu ea și să fie în stare să își recapete memoria? Aceasta era singura rezolvare a tuturor dilemelor! Cel puțin așa credea el în acele momente.

Și-a pus punga după cap și a pornit în direcția cîmpiei. La marginea pădurii, i-a văzut pe arabii care veneau să îl caute pe Ahmet Zec. S-a ascuns și i-a lăsat să treacă. Apoi a pornit din nou spre ruinele acelea arse pentru a-și continua planul. În drum, a întîlnit o mică cireadă de antilope.

Această întîlnire cu animalele pădurii i-a adus aminte că nu mîncase de multă vreme carne proaspătă. S-a așezat la pîndă, apoi a început să se tîrască spre un mascul tînăr, care nu prea avea intenția să fie prînzul nimănui. Însă după o jumătate de oră, Tarzan se ospăta cu cea mai bună carne de antilopă, apoi s-a hotărît că ar fi bine să bea apă rece din rîu. S-a îndreptat spre rîu pe cărarea cea mai scurtă și a băut pe săturate. Era deja seră și Tarzan a pornit să caute un loc unde să doarmă în siguranță.

S-a hotărît însă că cel mai bine ar fi să doarmă chiar în locul pe care dorea să îl vadă, adică acolo unde era îngropat metalul galben. Aici ar fi putut să o întîlnească pe femeia care îi apărea mereu în minte și pe care dorea să o întrebe cine este. Era însă obosit și dorea să doarmă. Era la numai un kilometru de acele locuri, însă cei crescuți în pădure nu prea au noțiunea timpului și a unui plan riguros, așa că Tarzan s-a răzgîndit și s-a culcat pe una din crengile unui copac de la marginea rîului. Animalele pădurii nu se grăbesc, decît dacă sînt urmărite sau dacă le este teamă sau foame!

A doua zi, mereu aceeași neschimbată zi, care se repeta la infinit, Tarzan a dorit să își continue drumul spre locul unde credea că putea să găsească răspunsuri la toate întrebările pe care și le punea. Înainte de a porni la drum, a coborît din nou la apă, pentru a-și potoli setea. Aici era însă Numa, leul, care sosise și el doar cu cîteva clipe în urmă. Enorma fiară și-a ridicat ușor capul și a mîrîit, dorind să arate că este furios și că trebuie lăsat în pace să bea apă.

Din pieptul felinei, mîrîitul venea din ce în ce mai puternic, prevenindu-l pe intrus că dacă nu va pleca în curînd, îl așteaptă o mare primejdie. Însă Tarzan, ca și oricare alt animal al pădurii, fiind sătul, nu dorea o confruntare inutilă, care i-ar fi răpit timp. A făcut un mic ocol și s-a îndreptat spre apă, oprindu-se la cîțiva metri de animalul care mîrîia supărat. Cîteva momente animalul a continuat să se uite la om. Dar și-a reluat adăpatul, iar astfel, om și animal, își alinau setea aproape cot la cot, în aparență, fiecare ignorînd prezența vecinului.

Numa a terminat primul de băut. Şi-a ridicat capul şi a stat cîteva secunde nemişcat, privind dincolo de rîu, într-o stare de aşteptare, atît de caracteristică acestui animal superb. Dacă nu i s-ar fi mişcat coama în bătaia vîntului, oricine care l-ar fi văzut, ar fi crezut că este o statuie turnată în bronz, înfăţişînd un animal aşteptînd.

Dar această atitudine s-a schimbat imediat, animalul apropiindu-se de om, mîrîind ameninţător. Mîrîitul nu a încetat, nici cînd majestuosul animal şi-a schimbat gîndul şi s-a îndreptat spre cărarea care ducea spre pădure. Tarzan a continuat să bea apă din rîu, însă cu coada ochiului urmărea fiecare mişcare a leului, pînă cînd regele animalelor a dispărut în junglă. Nu s-a oprit din ascultarea zgomotelor pădurii, decît atunci cînd a fost pe deplin convins că a trecut orice primejdie de a fi atacat.

Apoi a sărit în apă şi a înotat cîteva minute. A ieşit din rîu şi a mîncat cîteva ouă găsite într-un cuib, după care a privit în susul rîului, spre ruinele casei sale, unde se găseau barele acelea de metal. Urmele bătăliei nu s-au şters. Dar spre marea lui consternare, a văzut că groapa era săpată, iar comoara nu era niciunde. Metalul galben dispăruse!

Pămîntul era călcat în picioare de oameni şi de cai, neputînd lua urma celor care furaseră lingourile. Iar mai departe, nu se vedea nici urmă de "ea". Dacă era vreo legătură între femeia aceea şi metalul galben, atunci nu mai avea nici un rost să mai aştepte aici. Acum totul a devenit şi mai confuz. Toate păreau atît de încurcate: pietrele colorate, metalul galben şi femeia din gîndurile sale.

Era foarte deprimat. Mai bine s-ar fi întors în junglă şi l-ar fi căutat pe Ciulc. A mai aruncat o privire şi a pornit agale spre pădure. Apoi şi-a mărit ritmul şi a traversat cîmpia într-o fugă uşoară, apoi într-un ritm mai alert. Ajungînd în pădure, s-a urcat în primul copac cu agilitatea unei maimuţe puse pe joacă.

Din nou mergea fără nici o ţintă, împins numai de plăcerea de a cutreiera, de a fi liber. Iar speranţa de a-l întîlni pe Ciulc, sau de a o vedea pe "ea", au trecut pe un al doilea plan. A petrecut astfel două zile prin jungla sălbatică,

ucigînd și mîncînd, apoi dormind prin copaci. Abia în a treia zi și-a întrerupt această hoinăreală fără rost, cînd a simțit în aer apropierea unui cal și a unui om. Calul și călărețul erau departe, însă Tarzan și-a dat imediat seama din ce direcție vin. A luat-o pe nesimțite, prin copaci, în direcția din care venea mirosul.

Peste cîteva minute a zărit un călăreț singuratic, care mergea spre răsărit. După ce s-a apropiat de călăreț, și-a dat seama că nu s-a înșelat; călărețul era cel care îi furase pietrele lui frumoase. O flăcără de furie a izbucnit pe obrazul lui. A coborît din vîrful copacului unde s-a postat să îl aștepte pe călăreț și a trecut deasupra lui Werper, care nici nu bănuia ce primejdie îl așteaptă.

A urmat un salt scurt și precis, iar belgianul a simțit cum cineva, cu o greutate impresionantă, sare în spatele lui, izbindu-se de spatele calului. Animalul s-a speriat și s-a repezit înainte, de parcă ar fi fost îndemnat de o sută de pinteni. Două brațe puternice l-au prins pe călăreț și într-o clipă a fost trîntit la pămînt. Werper s-a trezit în fața unui uriaș alb, aproape gol, care îl țintuia la pămînt, cu genunchiul în piept. Imediat l-a recunoscut pe atacator, devenind palid. O culoare nesănătoasă de mort i s-a întins pe față. Gîtul i-a fost cuprins de degete puternice, ca de fier.

Belgianul a încercat să îi vorbească, să îl roage să îi lase viața, însă strînsoarea îl împiedica să vorbească.

– Pietrele mele! a strigat uriașul de pe pieptul belgianului. Ce ai făcut cu pietrele mele frumoase, cu pietrele lui Tarzan?

Strînsoarea a slăbit puțin, ca să îi permită belgianului să răspundă. Acesta însă nu a putut face altceva decît să tușească și să se înece. În cele din urmă a putut vorbi:

– Ahmet Zec, arabul, le-a luat de la mine. M-a obligat să îi dau și pietrele și punga.

– Am văzut întreaga scenă, i-a răspuns Tarzan, dar pietrele din pungă nu erau acele pietre frumoase ale lui Tarzan. Erau niște pietre de pe fundul rîului.

Tarzan s-a uitat încruntat la belgian, apoi a continuat:

– Nici arabul nu a avut ce face cu ele și le-a aruncat

furios, după ce a văzut şi el că nu sînt frumoase. Vreau pietrele mele frumoase! Unde le-ai ascuns?

– Nu ştiu, nu ştiu! a strigat Werper. Le-am dat lui Ahmet Zec, pentru că altminteri m-ar fi ucis. M-a urmărit apoi cîteva minute, pentru a-mi lua viaţa, cu toate că mi-a promis că mă va lăsa în pace. Eu l-am împuşcat, însă punga nu mai era la el, cu toate că am căutat-o apoi multă vreme.

– Am găsit-o eu, i-a spus Tarzan, mîrîind supărat. Dar în pungă erau doar acele pietre pe care şi Ahmet Zec le-a aruncat dezgustat. Eu cred că le-ai ascuns tu undeva. Dacă nu îmi spui unde sînt pietrele mele frumos colorate, te omor!

Zicînd aceste cuvinte amenintătoare, s-a repezit din nou asupra belgianului, ca să îl strîngă de gît. Acesta s-a zbătut pentru a-i mai spune uriaşului alb ceva.

– Pentru Dumnezeu, lord de Greystoke, vrei să comiţi o crimă pentru o mînă de pietre?

Degetele de la gîtul belgianului au slăbit strînsoarea, în timp ce pe faţa lui Tarzan a apărut o expresie de nedumerire. Privirea nu i-a mai fost atît de fioroasă.

– Lord de Greystoke? Lord de Greystoke? a repetat el. Unde am mai auzit eu de acest nume?

– Dar omule, tu eşti lordul de Greystoke! a strigat belgianul. Ai fost lovit şi rănit de căderea unei stînci, atunci cînd cutremurul a surpat trecătoarea spre camera subterană în care tu şi Wazirii tăi aţi fost după lingourile de aur, pe care doreai să le duci la reşedinţa ta. Lovitura te-a făcut să îţi pierzi memoria. Dar eşti John Clayton, lord de Greystoke! Nu îţi aduci aminte?

– John Clayton? Lord de Greystoke? a repetat Tarzan, rămînînd cîteva momente tăcut, de parcă ar fi meditat adînc la cele zise de belgian.

Apoi, după cîteva clipe, şi-a dus mîna tremurîndă la frunte, în timp ce ochii i s-au umplut de o expresie de mirare, dar şi de înţelegere a situaţiei. Numele său, pe care îl uitase, i-a redeşteptat memoria, care s-a luptat atît de mult să îi revină, în ultimele zile. I-a dat drumul belgianului şi a sărit drept în picioare.

– Dumnezeule! a exclamat.

După cîteva secunde a strigat:

– Jane!

Deodată s-a repezit la Weper care s-a ridicat şi el.

– Soţia mea! a strigat Tarzan. Ce s-a întîmplat cu ea? Ferma este în ruine, după cîte văd. Dar se pare că ştii şi de asta. Probabil că ai fost şi tu amestecat în această afacere murdară. Mai ales că m-ai urmărit pînă în Opar, apoi mi-ai furat nestematele. Eşti un hoţ şi un excroc! Nu încerca să negi!

– Este mai rău decît un excroc! s-a auzit o voce în spatele lor.

Tarzan s-a uitat în spate şi a văzut un om înalt, în uniformă, stînd pe cărare la cîţiva paşi de ei. În spatele lui se adunau nişte soldaţi negri, în uniforma statului Congo.

– Este un ucigaş, domnule, a continuat ofiţerul. Îl urmăresc de multă vreme, ca să îl duc înapoi. Trebuie să fie judecat pentru uciderea superiorului său.

Weper era alb ca varul şi dîrdîia de frică. Vedea unde l-a dus întreaga sa aventură în junglă. Instinctiv, a încercat să scape prin fugă, dar Tarzan al maimuţelor a întins o mînă puternică şi l-a prins de umăr.

– Aşteaptă! Acest domn vrea să te aresteze, dar şi eu vreau să ştiu cîte ceva de la tine. Nu poţi pleca, decît dacă lămurim anumite lucruri! Spune-mi, ce s-a întîmplat cu soţia mea?

Ofiţerul belgian privea cu mare curiozitate la acest uriaş, aproape gol, avînd arme primitive, vorbind însă o franceză corectă, demnă de înalta societate. Nu ştia unde se termină omul primitiv şi unde începe omul civilizat. Nu putea nici să îşi dea seama de poziţia socială a acestei persoane ciudate, dar ceea ce nu îi plăcea, era siguranţa cu care acest om credea că poate să îl reţină pe prizonierul lui.

– Pardon, a obiectat atunci ofiţerul, păşind înainte şi punîndu-şi o mînă pe umărul lui Werper. Acest om este prizonierul mei şi va veni cu mine.

– Numai după ce voi termina eu discuţia cu el, i-a replicat liniştit Tarzan.

Ofiţerul s-a întors şi le-a făcut semn soldaţilor care

stăteau în spatele lui. Întreaga companie de negri în uniformă a făcut un pas înainte, apoi i-a înconjurat pe cei trei albi.

– Atît legea cît şi puterea de a o aplica sînt de partea mea, a spus ofiţerul. Dacă ai ceva împotriva acestui om, poţi veni cu mine şi să îl acuzi în faţa unui tribunal autorizat.

– Nu pun la îndoială drepturile tale, dragă prietene, i-a răspuns Tarzan. Dar un drept de a aplica anumite ordine este numai aparent şi nici pe departe real. În primul rînd, ţi-ai permis să calci teritoriul unui englez, teritoriu care de fapt aparţine Marii Britanii. Unde îţi este autorizaţia pentru o asemenea invazie? Unde sînt actele de extrădare care îţi permit să îl arestezi pe acest om? Dar cum de eşti atît de sigur, că nu te voi ataca împreună cu o armată cu mult mai puternică decît cei cîţiva soldaţi pe care îi ai şi cu care vrei să te înapoiezi în Congo?

Ofiţerul belgian şi-a pierdut răbdarea şi sîngele rece.

– Nu am chef să discut cu un sălbatic dezbrăcat. Dacă vrei să îţi fie bine, nu te amesteca în treburile mele. Sergent! Arestează-l pe criminal!

Werper şi-a apropiat buzele de urechea lui Tarzan şi i-a şoptit:

– Nu mă lăsa să mă aresteze! Ia-mă cu tine şi îţi voi arăta locul unde am văzut-o pe soţia ta aseară. Este imposibil să fi plecat departe de aici!

Sergentul a dat soldaţilor o comandă scurtă şi aceştia s-au apropiat de Werper. Tarzan însă nu a aşteptat mult şi l-a prins pe belgian de mijloc l-a apucat bine şi a sărit spre soldaţi, încercînd să le străpungă rîndurile. Cu pumnul drept, l-a izbit pe primul care i-a stat în cale. Soldatul a căzut pe spate, lovind cu arma de cel de lîngă el.

Apoi, uriaşul alb şi-a continuat drumul, făcîndu-şi loc printre soldaţii speriaţi, care se dădeau la o parte din faţa acestui sălbatic periculos şi puternic. Soldaţii nu puteau trage pentru că făcuseră un cerc în jurul albilor şi nu doreau să se împuşte între ei sau să îl rănească pe ofiţerul lor sau pe ceilalţi doi albi. Tarzan era pe punctul de a trece de ultimii soldaţi, cînd unul dintre ei s-a strecurat în spatele lui şi aplecîndu-se, l-a prins de picioare, făcîndu-l să îşi piardă

pentru un moment echilibrul. Acest moment de ezitare a fost suficient ca soldaţii să îşi revină din spaimă şi uluială şi să îl doboare. Peste cîteva secunde, douăzeci de soldaţi au sărit asupra celor doi fugari, iar peste un minut cei doi erau legaţi cu funii groase şi puşi în imposibilitatea de a se mai mişca liber. După acest succes, ofiţerul belgian era vesel şi dispus să îşi bată joc de prizonierii lui.

De la Tarzan nu a reuşit să scoată nici un cuvînt, însă Werper i-a spus că de fapt, sălbaticul alb este un lord englez. Ofiţerul a început să rîdă de cele spuse de belgian, pe care l-a sfătuit să îşi păstreze părerile pentru judecata la care va fi supus. După o scurtă pauză de odihnă, ofiţerul belgian a dat ordinul de pregătire pentru plecare.

Pe cei doi prizonieri i-a aşezat între patru soldaţi negri şi trupa a pornit spre est, spre graniţa statului Congo. Spre seară, întreaga coloană s-a oprit lîngă un rîu, unde s-a instalat tabăra pentru noapte. Imediat au început pregătirile pentru cină. La marginea luminişului, o pereche de ochi fioroşi privea cu foarte mare curiozitate întreaga activitate a oamenilor în uniformă. Vedea cum soldaţii îşi construiesc adăposturi pentru noapte, cum aprind focurile şi cum pregătesc mîncarea.

Tarzan şi Werper erau legaţi împreună şi aşezaţi în spatele unei grămezi de raniţe. După ce soldaţii au terminat de mîncat, santinela postată lîngă ei le-a ordonat să se scoale şi să treacă lîngă foc. Aici li s-au dezlegat mîinile, pentru a putea şi ei să mănînce. Cînd Tarzan s-a ridicat în picioare, fiara care pîndea din junglă a început să mîrîie, iar în ochi i-au apărut umbre ce îi aduceau aminte de vremuri grele.

Uriaşul alb s-a oprit să asculte şi a vrut să răspundă semnalului primit din pădure. Însă imediat s-a oprit ca să nu atragă asupra sa atenţia soldaţilor. Deodată a avut o inspiraţie. Şi-a întors capul spre Werper şi i-a şoptit la ureche:

– Îţi voi vorbi tare, într-o limbă necunoscută, pe care nu o înţelegi. Prefă-te că înţelegi ce îţi spun şi mormăie şi tu ceva, de parcă mi-ai răspunde. Probabil că vom reuşi să scăpăm de aici, dacă îmi reuşeşte această stratagemă.

Werper a dat afirmativ din cap, dînd de înţeles că a

priceput ce are de făcut. De pe buzele lui Tarzan au început să iasă sunete, într-un jargon ciudat, care semăna mai degrabă a lătrat de cîine, decît a limbă omenească. Soldaţii care se aflau în apropiere s-au uitat surprinşi la Tarzan. Unii dintre ei au rîs, însă alţii s-au dat la o parte, dînd dovadă de o teamă superstiţioasă. Ofiţerul s-a apropiat de prizonieri, în timp ce Tarzan continua să vorbească în acea limbă ciudată. S-a oprit şi a ascultat cu interes sunetele scoase de uriaşul alb.

Dar cînd şi Werper a răspuns în acelaşi jargon ciudat, curiozitatea ofiţerului a depăşit orice limite şi i-a oprit, întrebîndu-i ce limbă vorbesc. Tarzan a apreciat corect inteligenţa acestui ofiţer în timpul marşului. Succesul întregii farse depindea acum de acest dialog dintre ei.

– Greaca, a răspuns Tarzan.

– Aşa mi-am închipuit şi eu, i-a răspuns ofiţerul. Sînt foarte mulţi ani de cînd am studiat şi eu această limbă, de care nu eram sigur că o voi recunoaşte. Însă în viitor vă rog să discutaţi într-o limbă pe care o cunosc şi eu mai bine.

Werper şi-a întors capul spre Tarzan, zîmbind ironic. Apoi a şoptit:

– Adevărat că a fost greaca pentru el, însă şi pentru mine a fost o limbă necunoscută.

Însă unul dintre soldaţii negri a mormăit speriat la urechea vecinului său:

– Eu am mai auzit astfel de sunete. Odată, m-am rătăcit în junglă şi am auzit maimuţele uriaşe şi păroase vorbind în copaci, tot în această limbă. Cuvintele lor semănau cu cele spuse de prizonier.

– Ce poate să fie atunci? l-a întrebat celălalt speriat.

– Nu ştiu, dar foarte mult mi-ar fi plăcut să nu îl luăm cu noi. Mi se pare că nu este om, ci este un duh rău. Ne va aduce ghinion, dacă nu îl lăsăm să scape, a sfîrşit soldatul superstiţios, uitîndu-se cu teamă în jur.

Camaradul lui a rîs nervos, ca să se îmbărbăteze singur, apoi s-a îndepărtat. A repetat cele auzite şi altora, bineînţeles cu mici modificări şi îmbunătăţiri, astfel că întreaga poveste sinistră a făcut ocolul micii tabere.

Peste puţină vreme, lui Tarzan i se atribuiau puteri supranaturale, fiind considerat un vrăjitor periculos, care va aduce moartea printre soldaţii negri. În tot acest timp însă, o ființă păroasă a urmărit ce se petrece în tabără, apoi a coborît din copac şi s-a îndreptat spre sud, într-o misiune care i-a fost încredinţată de albul care i-a răspuns în aceeaşi limbă.

CAPITOLUL XXIII

O noapte de groază

Jane Clayton a rămas în copac pînă s-a luminat de ziuă. I s-a părut că noaptea este fără sfîrşit. La numai o oră după ce soarele a răsărit, a văzut un călăreţ singuratic care venea pe cărare. Inima i-a tresărit de bucurie, crezînd că belgianul a terminat tot ce trebuia să mai facă în tabăra arabilor şi vine să o caute. Mantia lungă, port specific arabilor şi turbanul călăreţului ascundeau faţa acestui personaj.

Jane ştia că această persoană nu poate fi decît Frécoult, pentru că şi belgianul purta aceleaşi haine ca şi arabii din tabără. Imediat a uitat de grijile de peste noapte şi l-a strigat pe călăreţ. Acesta şi-a înălţat capul şi şi-a oprit calul. Jane cu groază a văzut că nu era belgianul pe care îl aştepta, ci un ofiţer abisinian. Era Abdul Murak.

Jane Clayton a încercat să se ascundă după crengile copacului, dar era prea tîrziu. Abisinianul a văzut-o şi i-a ordonat să coboare. Între timp, soldaţii abisinieni care îl urmau pe conducătorul lor au ajuns şi ei lîngă copacul unde era Jane. Ea a refuzat să coboare.

Imediat unul dintre soldaţi a început să se urce în copac, cu intenţia evidentă de a o coborî. Jane Clayton şi-a dat seama că orice împotrivire este zadarnică şi a coborît. S-a oprit în faţa abisinianului şi în numele dreptăţii şi omeniei l-a rugat să o lase să plece. Abdul Murak era încă foarte supărat din cauza înfrîngerii şi a pierderii aurului şi a prizonierilor şi nimic nu îl putea îndupleca. Sentimentele pe

care le evoca femeia îi erau însă cu totul străine, astfel că în orice situație s-ar fi găsit, tot nu ar fi înțeles la ce apelează această nenorocită și de ce îl roagă să o lase în pace. În mintea lui era o confuzie și un amestec de temeri. Fusese trimis într-o expediție de răzbunare și a dat greș. Putea fi degradat sau chiar executat pentru insubordonare sau desconsiderarea ordinelor. Nu știa ce îi va spune regelui Menelik, cum să întoarcă situația, ca dintr-o înfrîngere rușinoasă, să iasă cu fața curată.

Iată însă că acum avea ocazia de a-i duce regelui un dar frumos, o femeie albă, ca o floare, pe care regele ar fi apreciat-o și ar fi uitat de campania în care își trimisese armata. La rugămințile acestei femei albe, i-a răspuns că poate să-i asigure protecția contra dușmanilor sau a animalelor din junglă, dar că trebuie să o ia cu el. Jane nu l-a mai întrebat ce are de gînd cu ea, pentru că și-a închipuit imediat că va fi dusă ca o sclavă, la curtea unui conducător local, sau rege al vreunui mic popor din Africa.

S-a resemnat și s-a lăsat urcată pe un cal, în spatele unui soldat. Întreaga trupă a luat-o spre est, spre locul de unde ea știa foarte bine că nu va mai scăpa. Abdul Murak neavînd nici o călăuză, s-a rătăcit din drumul cel mai scurt care l-ar fi dus acasă și a făcut un mic ocol spre nord. Dar această deviere, a fost și intenționată pentru a scăpa de orice urmăritor, care nu s-ar fi încumetat să pătrundă în jungla deasă, chiar și pentru a urmări un tîlhar atît de feroce ca abisinianul. Trupa însă era departe de a fi o primejdie pentru cineva, pentru că soldații erau foarte deprimați, descurajați. De mîncat nu prea au avut ce, pentru că în graba lor de a scăpa de arabi, nu aveau timp să vîneze sau să își procure alimentele necesare. De băut apă nici atît, pentru că locurile prin care au trecut, erau lipsite de rîuri sau de alte surse de apă. După cîteva ore de mers, întreaga trupă s-a oprit pentru odihna de noapte.

Mirosul cailor a tras leii din jur, care au început să dea tîrcoale micii tabere. Mîrîituri fioroase au început să se audă în jur, amestecîndu-se cu nechezatul cailor. Nimeni nu putea dormi în acel vacarm. Santinelele au fost dublate pentru a se

putea da alarma în caz de atac din partea unui animal carnivor, care ar fi dorit să se înfrupte din carnea oamenilor sau a cailor. Un foc mare ardea în centrul taberei cu același scop de a apăra tabăra de fiarele nopții și de a alunga orice animal mare care s-ar fi încumetat să intre în tabără. În jurul taberei s-au adunat mărăcini, care puteau împiedica trecerea unor animale mai mici, dar la fel de periculoase.

Trecuse de miezul nopții, iar Jane Clayton nu reușea să adoarmă, deși era foarte obosită după drumul făcut călare prin junglă. Avea impresia unei primejdii iminente care urma să îi schimbe complet cursul vieții.

Nici ceilalți din tabără nu erau mai liniștiți. Zgomotele sinistre ale nopții îi țineau pe majoritatea dintre ei fără somn și într-o stare de tensiune. Abdul Murak s-a sculat de peste zece ori din patul său improvizat, plimbîndu-se cînd în cort, cînd în fața focului. Prizoniera lui îi vedea statura uriașă cum trece prin fața focului și ghicea din mișcările lui că îi era teamă de ceva, sau de cineva.

Urletele leilor s-au intensificat, iar pămîntul junglei a început să trepideze de zgomotele furioase din jurul taberei. Caii nechezau nervos și trăgeau de curelele cu care fuseseră legați, într-o încercare disperată de a scăpa din acest infern. Unul dintre soldați, mai curajos decît ceilalți, s-a repezit la cai încercînd să liniștească animalele speriate, înebunite de groază. Un leu furios și îndrăzneț, a sărit spre cai, iar umbra sa a devenit enormă la lumina focului din centrul taberei. Una dintre santinele și-a ridicat arma și a tras, iar acest glonte a dezlănțuit iadul asupra tuturor care erau în acea parte a junglei. Glontele a lovit leul în pulpă, provocîndu-i o rană dureroasă, care a dezlănțuit o furie și mai mare, în atacul acestei feline. Puterile însă i-au rămas intacte, iar întregul său corp era pregătit să facă ravagii.

Dacă nu ar fi fost rănit, probabil că ar fi abandonat ideea acestui atac asupra unei tabere cu oameni, care mai ales că aveau și un foc mare în centru. Cu un urlet fioros a sărit peste gardul viu care înconjura tabăra și într-o clipă a ajuns în mijlocul cailor. Ceea ce fusese mai înainte un zgomot al junglei, care se aude în mod obișnuit noaptea, a

devenit un tumult de nedescris. Calul care a fost atacat primul a nechezat într-o agonie fără de scăpare. Cîţiva cai au reuşit să îşi rupă curelele şi au fugit care încotro. Oamenii au sărit din locurile unde s-au adăpostit, pregătindu-şi armele pentru apărare sau atac. Mai mulţi au alergat după cai pentru a-i domoli. Ca la un semnal, vreo zece lei care se aflau în apropiere, au alergat spre tabără pentru a ataca.

Felinele veneau zburdînd fără nici un fel de teamă. Cîţiva lei care au ajuns în tabăra au sărit asupra oamenilor şi cailor. Abisinienii blestemau şi strigau, încercînd să scape de aceşti monştri cu ochi galbeni-verzui. Odată cu intrarea primului leu în tabără, Jane Clayton a sărit în picioare, iar acum privea îngrozită sălbatica scenă care se dezlănţuise. Un cal, care încerca să scape din ghiarele unei feline a lovit-o, trîntind-o la pămînt. Leul care urmărea bietul animal a sărit peste femeia căzută, nedîndu-i nici o atenţie.

Printre detunăturile de armă şi urletele leilor, se auzeau ţipetele de agonie ale oamenilor şi animalelor. Felinele nu făceau nici o deosebire, atacînd orice fiinţă care le ieşea în cale. Soldaţii au uitat de prizoniera lor şi fiecare se gîndea la modul cel mai rapid de a scăpa cu viaţă din acest infern. În acest timp, Jane încerca să se strecoare printre oameni, cai şi lei. Viaţa îi era ameninţată de leii care atacau pe cine întîlneau în cale, de caii care alergau călcînd totul în picioare şi de oamenii care trăgeau cu armele lor, fără nici o ţintă, fiind îngroziţi de acest atac diavolesc.

Dînd dovadă de o inteligenţă ieşită din comun, leii au înconjurat prada, strîngînd atît oamenii, cît şi cai, într-un cerc care se micşora foarte periculos. Din cînd în cînd, un leu se repezea direct la oameni şi cai, semănînd groaza printre cei din centrul taberei. Cîţiva cai au reuşit să scape sărind peste victime şi atacatori, dar o asemenea performanţă nu era la îndemîna soldaţilor sau a prizonierei lor. Jane Clayton era întinsă la pămînt, iar lîngă ea zăcea un cal împuşcat de un glonte rătăcit.

Un leu a sărit în pieptul unui soldat care se afla foarte aproape de ea. Negrul, înarmat cu un ciomag zdravăn, lovi zadarnic animalul, care dintr-un salt l-a trîntit cît era de

lung. Animalul s-a așezat apoi pe victima sa care se zbătea fără scăpare, încercînd să îndepărteze fălcile felinei care se deschiseseră deasupra lui. Leul nu a dat atenție acestei inutile mișcări de apărare și cu o mișcare iute a prins capul negrului. Oasele au troznit scurt, curmînd viața celui întins la pămînt, fără speranță. Animalul și-a prins victima mai bine între dinți și a început să tragă de cadavru, peste un morman de oameni și cai în agonie.

Jane Clayton privea înmărmurită la această scenă oribilă. Vedea cum teribilul animal pleacă cu victima sa în gură, împiedicîndu-se de cadavre sau muribunzi. Povara era prea mare pentru leu și în curînd s-a plictisit să mai tragă de bietul mort. Și-a abandonat victima sărind asupra oamenilor sau animalelor vii, asupra cărora și-a revărsat furia. Dintr-o privire a zărit-o pe femeia care era întinsă pe pămîntul mînjit cu sînge. Cu un mîrîit furios s-a pregătit să atace această nouă ființă care i-a apărut în cale.

În tabăra în care Werper și Tarzan zăceau legați, era o liniște de mormînt. Soldații dormeau sau se odihneau fiind conștienți că a doua zi îi așteaptă un drum lung și obositor. Două santinele stătau de pază scrutînd cu privirea întunericul nopții. Ceilalți dormeau sau încercau să doarmă, toți, în afară de Tarzan. Acesta trăgea de curelele cu care fusese legat. Mușchii puternici s-au încordat sub pielea bronzată a brațelor și umerilor săi.

Vinele de la tîmple s-au umflat de efortul ce-l făcea. Una din curele s-a rupt, apoi altul și altul, pînă cînd a izbutit să-și elibereze o mînă. Atunci se auzi din codru un sunet gutural, încet, iar Tarzan a devenit deodată la fel de tăcut și nemișcat ca o statuie, străduindu-se, cu ochii și urechile să pătrundă întunericul. Din nou s-a auzit sunetul, neînchipuit de straniu, dinspre verdeața deasă de dincolo de tabără. O santinelă s-a oprit brusc, încordîndu-și ochii în întuneric.

Părul lui creț s-a făcut măciucă. Soldatul s-a adresat, într-o șoaptă răgușită, camaradului său:

– Ai auzit? a întrebat.

Celălalt s-a apropiat, tremurînd de spaimă.

– Ce să aud?

Atunci, sunetul înfiorător s-a repetat, urmat aproape imediat de un sunet similar, ca răspuns, chiar din tabără. Santinelele s-au apropiat una de alta, privind punctul negru de unde părea că vine vocea misterioasă. În acel loc, care era opus lor, atîrnau crengile groase ale cîtorva copaci.

Cei doi nu îndrăzneau să se apropie de acest loc. Groaza i-a împiedicat să îi trezească din somn pe camarazii lor. Nu erau în stare să facă nimic decît să stea înghețați de spaimă, pentru ca ființa pe care o așteptau din moment în moment să îi atace. N-au avut însă mult de așteptat. O făptură enormă a sărit cu agilitate în tabără de pe crengile unui copac. Cînd a văzut-o, una dintre santinele și-a recîștigat controlul asupra mușchilor și vocii. Strigînd din răsputeri, ca să trezească întreaga tabără, s-a repezit către foc aruncînd repede cîteva brațe de vreascuri uscate.

Ofițerul împreună cu soldații negri de sub comanda lui, au sărit din așternut cu iuțeala obișnuită oamenilor care au trăit printre primejdii. Flăcările focului reaprins s-au ridicat și mai puternic, luminînd întreaga tabără, în timp ce oamenii deșteptați din somn se retrăgeau, cuprinși de o groază superstițioasă. Peste zece făpturi enorme și păroase se puteau vedea destul de bine acum, de partea cealaltă a gardului de mărăcini. Uriașul alb, avînd o mînă liberă, a reușit să se ridice în genunchi și i-a chemat pe teribilii vizitatori nocturni, printr-o serie de lătrături și mîrîituri.

Werper, care s-a ridicat și el, a văzut fețele sălbatice ale antropoizilor care se apropiau și abia mai știa dacă trebuie să se sperie sau să se bucure. Mîrîind înverșunat, maimuțoii au sărit înainte, spre Tarzan și Werper. În fruntea lor se găsea Ciulc. Ofițerul belgian a ordonat oamenilor săi să tragă asupra fiarelor, dar soldații nu îndrăzneau nici să se miște, din cauza fricii superstițioase care îi stăpînea față de păroșii oameni ai copacilor și convinși că uriașul alb, care putea să cheme în ajutorul lui fiarele din codru, era mai mult decît o ființă omenească.

Scoțîndu-și revolverul, ofițerul a tras a tras, dar Tarzan le-a strigat antropoizilor să se grăbească să-i îndeplinească ordinele. Cîteva maimuțe s-au întors și au fugit la auzul

detunăturii, dar Ciulc și alți șase sau șapte maimuțoi s-au apropiat iute de Tarzan și ascultînd de ordinele lui, l-au ridicat. L-au apucat și pe Werper, fugind apoi în pădure. Prin ordine scurte și energice, ofițerul belgian a reușit să-i înduplece pe soldați să tragă o salvă după maimuțele care se îndreptau spre desișul junglei. Salva a fos însă trasă mai mult în aer, dar totuși un glonte și-a nimerit ținta, pentru că în clipa în care jungla îi înghițea pe atacatori, Ciulc, care îl ducea pe Werper pe unul din umerii săi puternici, s-a clătinat și a căzut.

Cu toate că s-a ridicat imediat, după mersul nesigur al maimuțoiului, ofițerul și-a dat seama că animalul este rănit grav. A rămas cu mult în urma celorlalți, așa că au trecut cîteva minute ca să îi ajungă din urmă, însă nu după mult timp a căzut. Werper a căzut și el, iar corpul maimuței a rămas întins peste el. În poziția aceasta, belgianul a simțit că îl apasă ceva pe mîini, care tot îi mai erau legate la spate.

Era ceva care nu făcea parte din corpul păros al maimuțoiului. A pipăit cu degetele obiectul: era o pungă moale, plină cu obiecte mici tari. A încremenit de mirare la gîndul ce îl obseda. I se părea de necrezut și totuși, era adevărat! Cuprins de friguri, a încercat să ia punga de la maimuțoi și să o treacă la el. Curelele cu care era legat îl împiedicau să iasă din strînsoare, dar pînă la urmă a reușit să îndese punga prețioasă sub cureaua pantalonilor. Tarzan, la cîțiva pași de el, era ocupat cu dezlegarea mîinilor sale. După ce a reușit să scape de toate curelele s-a ridicat în picioare și apropiindu-se de belgian, a îngenunchiat lîngă el. Cîteva clipe a rămas așa, examinînd maimuța.

– A murit! a spus. Îmi pare rău... era o creatură utilă.

Apoi l-a ajutat și pe Werper să scape de curelele strînse.

– Fac eu restul, a zis belgianul. Am un briceag pe care nu l-au găsit cînd m-au percheziționat, a explicat el.

În felul acesta a reușit să scape de Tarzan și a putut să taie sforile lungi ale pungii care treceau peste umărul lui Ciulc. A ascuns imediat totul sub cămașă. După aceea s-a apropiat de Tarzan. Werper nu înțelegea cum a ajuns punga la acest maimuțoi. Probabil că a asistat la lupta lui cu Ahmet

Zec şi a luat punga de la acesta. De un lucru însă era sigur şi anume că această pungă conţinea pietrele scumpe din Opar şi era singurul lucru care îl interesa acum.

– Acum, i-a spus Tarzan, trebuie să îţi ţii promisiunea. Du-mă acolo unde ai spus că ai văzut-o pentru ultima oară pe soţia mea.

Maimuţoii s-au ţinut după cei doi albi cîţiva kilometri, dar după un timp interesul lor pentru această activitate a slăbit. S-au oprit şi au rămas la marginea unui luminiş. Werper şi Tarzan şi-au continuat drumul singuri. Nu au apucat să meargă mult prin pădure, de acolo de unde au rămas în urmă maimuţele, cînd s-au auzit urlete şi răcnete de lei în depărtare. Tarzan nu a dat atenţie acestor sunete cu care era familiarizat, pînă cînd nu a auzit din aceeaşi direcţie o împuşcătură, urmată de o serie de împuşcături mai dese, amestecate cu urletele mai multor lei.

– Cineva este în pericol, i-a zis el lui Werper. Trebuie să mă duc să văd... Poate că sînt prietenii mei.

– Poate şi soţia ta este cu ei, a spus belgianul.

În sufletul lui intrase din nou o teamă faţă de Tarzan, iar acum se gîndea la un plan pentru a scăpa de acest englez uriaş, care era deopotrivă şi salvatorul şi duşmanul său. La spusele lui Werper, Tarzan a sărit ca ars.

– Dumnezeule! a strigat el. S-ar putea să fie şi ea acolo, iar leii atacă tabăra. Au şi cai acolo. Ai auzit? A fost strigătul unui om în agonie. Stai aici! Mă întorc eu la tine! Acum trebuie să merg eu acolo.

Sărind într-un copac, silueta sprintenă a lui Tarzan s-a pierdut în noapte, înaintînd repede şi în tăcere ca o fantomă. Werper a rămas un moment pe loc. Apoi, un zîmbet i-a luminat faţa.

– Să stau aici? s-a întrebat. Să stau aici să te aştept să-mi iei punga? Asta nu se va întîmpla, prietene, nu, nu!

Şi zicînd acestea, a pornit imediat spre răsărit dispărînd... pentru totdeauna.

CAPITOLUL XXIV

Acasă

Cu cît înainta Tarzan prin copaci, cu atît auzea mai distinct zgomotul luptei abisinienilor cu leii, convingîndu-se că situaţia era foarte critică. În sfîrşit, lumina flăcărilor focului din tabără a ajuns pînă la el, atît cît permitea frunzişul des al junglei. Ochii lui ageri au cercetat întreagul luminiş şi s-au oprit asupra unei femei care stătea încremenită la cîţiva paşi de un leu, gata de atac. Numa se găsea aproape de Tarzan care era neînarmat. Totuşi nu a ezitat nici o clipă. Jane uitase de leu, de pericol şi nu îi venea să creadă că cel care sărise din copac era chiar soţul ei. Tarzan! Tarzan al ei trăia! Un strigăt de bucurie a izbucnit de pe buzele ei, dar numai ca să îngheţe de groază, văzînd lipsă de apărare a soţului ei. Fiara, revenindu-şi din izbitură, s-a întors împotriva lui Tarzan, într-o furie aprigă de răzbunare.

Jos, la picioarele acestuia, se afla carabina pe care o scăpase abisinianul ucis, al cărui cadavru mutilat zăcea întins acolo unde îl lăsase Numa. Privirea sa ageră care cercetase în grabă tabăra, a descoperit carabina, iar cînd leul s-a ridicat în două picioare să atace noul venit, patul greu al armei s-a învîrtit în aer şi s-a sfărmat în bucăţi de fruntea lată a fiarei. Lovitura dată de Tarzan nu a fost numai o lovitură pe care ar fi putut-o da orice muritor de rînd, ci a fost dată cu furia nebuniei unei fiare, ajutată de forţa muşchilor săi. În clipa în care leul s-a prăbuşit fără viaţă la pămînt, Jane Clayton s-a aruncat în braţele soţului ei.

Tarzan a prins-o pe Jane de mijloc şi a ridicat-o pe umărul lui puternic. Abisinienii care i-au observat prezenţa au rămas uimiţi, cînd au văzut că dispare din nou, cu prizoniera lor. Însă erau prea ocupaţi cu propria lor situaţie disperată ca să mai încerce să-i oprească. Astfel, neîmpiedicat de nimeni, Tarzan s-a îndepărtat de tabăra abisinienilor, iar zgomotul luptei de acolo l-a urmărit în adîncul junglei. Cu bucuria în suflet, înlocuind durerea şi tristeţea care l-a copleşit în ultimele zile, Tarzan a mers pînă la locul unde l-a

lăsat pe Werper, cu hotărîrea să îl ierte şi să îl ajute să scape cu bine din ţinuturile acelea.

Dar cînd a ajuns acolo, nu l-a mai găsit şi cu toate că l-a strigat de cîteva ori, nu a primit nici un răspuns. Convins că belgianul a încercat intenţionat scape de el, John Clayton a socotit că nu mai are nici un rost ca să îşi expună soţia la alte primejdii.

– Prin fuga lui şi-a recunoscut vina, dragă Jane, zise el. Să îl lăsăm deci să doarmă aşa cum şi-a aşternut.

Au plecat spre ruinele şi pustiul care a fost nu demult centrul vieţii lor fericite. Aveau intenţia să refacă totul cu ajutorul negrilor, care erau fericiţi că şi-au regăsit stăpînul şi stăpîna pe care îi plîngeau. Drumul lor trecea prin dreptul satului lui Ahmet Zec şi au văzut acolo rămăşiţele arse, încă fumegînde, ale colibelor indigene, ca dovadă a răzbunării unui inamic puternic.

– Wazirii, explică Tarzan, cu un zîmbet de satisfacţie.

– Dumnezeu să-i binecuvînteze! exclamă Jane Clayton.

– Să ştii că nu sînt departe, a zis Tarzan. Trebuie să fie Basuli cu ceata lui. Jane dragă, aurul şi pietrele scumpe din Opar sînt pierdute; dar ne avem unul pe altul şi pe Wazirii noştri... Avem iubire, credinţă şi prietenie, care valorează mai mult decît tot aurul din lume.

– Numai de-ar fi trăit şi sărmanul Mugambi, a răspuns ea, împreună cu ceilalţi ai lui. Au fost curajoşi şi şi-au sacrificat viaţa în încercarea lor zadarnică de a mă apăra.

Şi-au continuat drumul prin junglă, iar cînd s-a înserat, Tarzan a auzit din depărtare zgomot de voci.

– Ne apropiem de Waziri, Jane. Îi aud. Sîntem aproape de ei. Probabil că se pregătesc să îşi facă o tabără unde să doarmă .

Într-adevăr, după o jumătate de oră, au dat peste o ceată de războinici negri, pe care Basuli i-a adunat pentru campania de răzbunare împotriva bandiţilor. Împreună cu ei erau şi femeile care le-au fost furate şi pe care le-au găsit în satul lui Ahmet Zec. Printre ei, mai înalt decît toţi, se vedea o figură cunoscută lîngă Basuli. Era Magumbi, pe care Jane îl crezuse mort printre ruinele carbonizate ale reşedinţei sale.

Ce întîlnire fericită! Pînă tîrziu după miezul nopţii, jungla a răsunat de ecoul cîntecelor, rîsetelor şi dansurilor Wazirilor. Îşi povesteau unii altora diferitele aventuri, luptele ce le-au avut cu oamenii şi fiarele, pînă cînd i-au apucat ziua.

Basuli a trebuit să repete de vreo patruzeci de ori cum el, cu o mînă de războinici ascunşi în trestiile de după malul rîului, pîndiseră bătălia pe care abisinienii lui Abdul Murak au dat-o împotriva banditilor lui Ahmet Zec pentru aur. Apoi a mai povestit că după fuga învingătorilor, s-a dus cu oamenii lui şi au luat aurul, îngropîndu-l într-un loc unde nu mai putea fi găsit de bandiţi. Adunînd toate cele spuse, crîmpeie care îl priveau pe belgian, a ieşit la iveală şi adevărul asupra trădării lui Albert Werper. Numai lady Greystoke a mai găsit un cuvînt de laudă, pentru că îi venea foarte greu să pună atîtea fapte rele în faţa dovezilor de cavalerism şi onoare ale belgianului.

– În adîncul sufletului fiecărui om, a zis Tarzan, trebuie să existe sămînţa dreptăţii. Nu starea disperată în care te aflai, ci propria ta virtute a fost aceea care a deşteptat o clipă buna cuviinţă adormită în sufletul acelui degenerat. Şi totuşi, numai prin această faptă bună e cu putinţă ca Dumnezeu să îi ierte toate celelalte păcate.

– Amin! a şoptit cu căldură Jane Porter.

Au trecut luni de zile de la evenimentele de mai sus. Munca Wazirilor şi aurul din Opar au reclădit şi completat din nou locuinţa devastată a familiei de Greystoke. Viaţa simplă de pe întinsa fermă africană şi-a reluat mersul ei normal, aşa cum a fost înainte de sosirea belgianului şi a arabilor. Uitate erau acum nevoile, durerile şi primejdiile. Pentru prima dată după luni de zile, lordul Greystoke şi-a permis să guste plăcerea unei zile de sărbătoare, organizînd o vînătoare, pentru ca şi credincioşii săi Waziri să poată sărbători revenirea la vechiul lor mod de viaţă. Vînătoarea a avut un succes desăvîrşit şi a durat zece zile. În a zecea zi, Tarzan a dat ordin de întoarcere acasă. În capul unei coloane de băştinaşi, încărcaţi cu trofee, călăreau lordul şi lady de Greystoke, împreună cu Basuli şi Mugambi, rîzînd şi vorbind, într-o prietenie sinceră date de interesul comun şi

respectul dintre oamenii inteligenţi şi cinstiţi de toate rasele. Deodată calul pe care călărea Jane Clayton s-a speriat de ceva pe jumătate ascuns în iarba înaltă dintr-o poiană prin care treceau. Ochii lui Tarzan au căutat imediat o explicaţie a neaşteptatei atitudini a calului.

– Uitaţi-vă! a strigat el, sărind de pe cal.

Iar după o clipă, toţi s-au adunat în jurul unui craniu omenesc şi a cîtorva oase care zăceau sub iarbă. Tarzan s-a aplecat şi a ridicat o pungă de piele, care se găsea între oase. Conţinutul l-a făcut să scoată o exclamaţie de surpriză:

– Pietrele preţioase din Opar! a strigat el, arătînd punga tuturor. Iar acestea, a continuat el arătînd cu degetul oasele de la picioarele sale, este tot ce a mai rămas din Werper. Magumbi a început să rîdă:

– Uită-te Buana să vezi ce fel de comori are belgianul şi pentru ce şi-a pierdut el viaţa.

– De ce rîzi? l-a întrebat Tarzan.

– Pentru că eu am umplut punga belgianului cu pietricele de pe malul rîului mai înainte de a fugi din tabăra abisinienilor, unde eram amîndoi prizonieri. I-am lăsat belgianului nişte pietre fără valoare, luînd cu mine nestematele pe care ţi le furase. Mi-e ruşine să mărturisesc că şi mie mi le-a furat cineva mai tîrziu.. Totuşi, belgianul nu le-a mai putut folosi... Deschide punga şi vei vedea.

Tarzan a dezlegat curelele cu care era legată punga de piele şi a răsturnat o parte din conţinut în palmă.

– Pietrele mele preţioase din Opar! a exclamat Tarzan. Dar cum au ajuns din nou în mîna lui Werper?

Nimeni nu a putut să răspundă, pentru că atît Ciulc cît şi Werper erau morţi şi nimeni altul nu ştia.

– Sărmanul! a zis lordul de Greystoke, încălecînd din nou. Pînă şi mort a trebuit să restituie ceea ce a furat... Dumnezeu să-l ierte!

(Sfîrşitul volumului V)

EDGAR RICE BURROUGHS

Tarzan and the Jewels of Opar

READ BY SHELLY FRASIER

Tantor Unabridged Classics